

BIGGLE
CHYST

W. E. JOHNS

BIGGLES CHYSTÁ PAST

TOUŽIMSKÝ® & MORAVEC

© 1962 by W. E. Johns (Publications) Ltd.
Jacket Illustration Petr Barč, Zdeněk Burian
© Petr Barč, 2001
© Zdeněk Burian – dědicové, 2001
Translation © Oldřich Vidlák, 2001
Remake © Mikuláš Moravec

ISBN 80 – 7264 – 037 – 2

PŘEDMLUVA

Účelem následujících poznámek je poučit čtenáře o určitých dějinných událostech, které jim lépe umožní porozumět prokletí rodu Landavillů, aniž by museli sahat po dějepisné knize. A také to připomenout těm, kteří to věděli a zapomněli.

I. Bosworthské pole

V našich dějinách asi není údobí, od něhož se odvracíme s větší hrůzou a odporem, než byla válka Růží. Její divoké bitvy, vedené pro osobní spory a pro ukojení ctižádosti, tehdejší surové vraždy a nemilosrdné popravy, nestoudné zrady a naprostá lhostejnost k lidským životům, to vše zašlapalo předstíranou čest a rytířství do krvavého bláta jatek. Ohavnost té doby byla o to zrudnější, že lidé bojovali za sobecké cíle, otec proti synovi a bratr proti bratru, ať už na straně Yorků nebo Lancasterů.

Ztráty na životech v poměru k počtu zúčastněných byly děsivé, protože žádná strana neudělovala milost a boj byl vždy dobojován až do horkého konce. Odhaduje se, že za třicet let trvání občanské války bylo pobito více než milion lidí, nepočítaje v to vraždění obyvatelstva a hromadné popravy. Mezi těmi kdo zemřeli, bylo mnoho tisíc členů nižší šlechty, dvě stě šlechticů a dvanáct princů.

To strašlivé krveprolití skončilo teprve bitvou na Bosworthském poli 22. srpna 1485. Toho dne padl statečný, ale nemilosrdný tyran Richard III. a s ním vymřel panovnický rod Plantagenetů. Vítězem se stal Jindřich, hrabě z Richmondu, první z Tudorovců, pozdější Jindřich VII.

Richard seděl na trůně nejistě a není proto divu, že když hrabě z Richmondu přistál v milfordském přístavu, podpořili ho příznivci Yorka i Lancastera. Tyto lidi podnítila k činu hrůza z Richardova nejodpornějšího zločinu, z vraždy jeho dvou malých synovců, princů usmrčených v Toweru.

Vojska Richarda a Jindřicha na sebe narazila v pěkné krajině v Leistershire, tři míle jižně od trhového města Bosworthu. Předvoji Richardova vojska velel vévoda z Norfolku, samotný král, se zlatou korunou a ve skvostném brnění, zaujal místo ve středu. Protivníkův předvoj vedl hrabě z Oxfordu.

O výsledku bitvy již předem rozhodla zrada, jak se často stává, neboť ještě dříve než započal boj, Richarda opustily oddíly kterým veleli lord Stanley a hrabě z Northumberlandu.

Obě vojska se utkala a jak bylo zvykem, bojoval muž proti muži. Oxford s Norfolkem se střetli a okamžitě na sebe zaútočili. Když roztříštili svá kopí, vytáhli meče. Norfolk sekl Oxforda do paže. Oxford srazil Norfolkovu přilbu z hlavy, takže zůstala nechráněná a v následujícím okamžiku ji probodl šíp.

Uprostřed bitevní vřavy se ke králi donesla zpráva, že Jindřich je nedaleko, doprovázen jen hrstkou členů družiny. Richard se vrhl do útoku s výkřikem „Zrada!“ Pološílený zoufalstvím doufal, že zachrání situaci

divokým útokem. Kdyby uspěl, zvítězil by a celý běh dějin by se změnil. Jenomže vtom na místo dorazily čerstvé posily.

Ze všech rytířů, kteří zaútočili s Richardem, přežil jen jediný, lord Lovell. Když Richard spatřil Jindřicha, nasadil koni ostruhy a probojoval si k němu cestu. Srazil sira Johna Cheyneye z koně, vyřítit se na sira Williama Brandona, Jindřichova korouhevníka, rozštípl mu lebku a mrštil korouhví na zem. Nyní měl Jindřicha na dosah a patrně by ho srazil k zemi, kdyby nezasáhl jeden mladý vladyka. Vzápětí se na bojiště vrátil sir William Stanley se svými ozbrojenci. Přemohli Richarda, který upadl, ale stále se zuřivě bil a křičel: „Zrada! Zrada! Zrada!“

Když vytáhli jeho tělo z hromady mužů, kteří s ním zemřeli, nikdo ho pro zranění nepoznal. Korunu, kterou se předtím ozdobil, našli zakutálenou nedaleko v hloží a posadili ji na hlavu vítěze, jehož vzápětí prohlásili králem Jindřichem VII.

Bitva má veliký dějinný význam, protože předznamenala konec feudálního řádu zachovávaného rodem Plantagenetů a začátek změny, která byla nesmírně důležitá pro sociální a politický život celé země.

II. Vznik hospodských vývěsních štítů

Na začátku a v průběhu středověku nezáleželo pojmenování hospody pouze na obrazotvornosti majitele. Mělo totiž hlubší smysl, podle něhož je často možné sledovat cestu, kterou kráčely dějiny. Zvyk se ujal v

době, když rytíři jezdili v brnění a při spuštěném hledí měli zakrytou tvář.

Ukázalo se, že je nutné najít nějaký způsob, jak by se poznali, aby rytíři patřící ke stejnému táboru na sebe navzájem neútočili. Muselo to být něco jednoduchého i proto, že jen málokterý z nich uměl číst a psát. Proto si šlechtici vymýšleli znaky, kterým se říkalo emblémy. Znak namalovaný na štítě nebo na kabátci umožňoval přívržencům, aby rytíře ihned poznali. Slovo nebylo třeba a většina lidí si tyto symboly brzy zapamatovala.

Když byl rytíř na cestách, pověsil svůj štít venku na domě kde pobýval, aby ukázal, kde ho mohou najít. Časem se tyto „výsostné znaky“ malovaly přímo na hospodu, aby se vědělo, kde rytíř zůstává v době občanské války, nebo na čí straně je hospodský. Znamení pak někdy zmizelo, ale jméno šlechtice zůstalo. A tak se setkáváme se jmény jako hostinec: *U vévody z Yorku, U vojska z Norfolku, U červeného lva* a podobně.

Když dnes uvidíte vývěsní štít, na kterém je medvěd držící tyčku (Medvěd a polámané žezlo), můžete předpokládat, že si tam alespoň jednou odpočinul hrabě Warwick (Warwick, nastolitel králů), možná právě tehdy, když byl na pochodu, aby porazil vojsko Yorků u St. Albans. Hvězda byla emblémem Oxforda, jehož vůdcovské schopnosti rozhodly bitvu u Barnetu. Norfolkův Lev zas vynikl na Bosworthském poli, kde Richard III. ztratil korunu i život.

Slunce bylo v erbu osudem zle poznamenaného rodu Yorků. Bílou labuť měl zobrazenou ve znaku Edward z Lancasteru, který padl v bitvě u Tewkesbury. Edward IV. nosil na štítě Bílou růži Yorků, ale po bitvě u Mortimers

Cross ji vsadil do Slunce. Příčinou byl podivný úkaz, kdy muži před bitvou viděli na obloze současně tři slunce.

Bílý jelen se zlatým řetězem kolem šíje byl znakem Richarda II., kterého zavraždili na hradě Pontefract. Zlověstný Richard III. měl Růži, kterou z jedné strany podpíral Býk a z druhé Kanec. Kanec se stal jeho osobním znakem. Antilopa byla znamením Jindřicha IV., Vatra plála pro Jindřicha V. a Ptačí pera zdobila korouhev Jindřicha VI.

Saracénova hlava údajně pochází již z doby Richarda Lví srdce a z časů křížáckých tažení. Mnohem starší byl Bílý kůň na praporech starých Sasů, ale toto časté znamení hospodských vývěsních štítů patrně opět vzkřísil příchod panovnického rodu hanoverského. Bílý kůň byl totiž také ve znaku Jiřího I., který nastoupil na anglický trůn v roce 1714.

KAPITOLA PRVNÍ

NÁVŠTĚVA U BIGGLESE

„Tak mám hotovo, starouši,“ prohlásil seržant letecké policie Bertie Lissie, zavřel zásuvku plechové registrační skříně a pomalu přešel ke stolu, u něhož pracoval Biggles. „Máš ještě něco? Pokud ano, mohu pokračovat. Tak dlouhý a pěkný oddechový čas jsme neměli už dlouho.“

„Když jsou Algy s Gingerem na dovolené, je to pro tebe oddechový čas? Chceš říci, že když tu jsou, stahují z tebe kůži?“ ušklíbl se Biggles. „Mě zase docela těší, že jim přeje počasí.“

Bertie chtěl odpovédět, ale zabzučel domácí telefon a Biggles po něm sáhl. „Tady Bigglesworth. Ano. Kdo? Dobrá, přiveďte ho nahoru.“

„Snad to nebyl Algy?“ předstíral zděšení Bertie.

„Nesmysl. Strážný u vchodu. Má tam nějakého chlápka, který chce se mnou hovořit. Tvrdí, že mě dobře zná. Nemáme nic důležitého na práci, tak si ho poslechnu.“

Ozvalo se zaklepání na dveře. Strážník je otevřel, uvedl hosta a odešel.

Návštěvník stál před nimi s kloboukem v ruce a rozhlížel se po věšáku. Byl to dobře oblečený, asi dvacetiletý mladík drobné postavy, s hladce učesanými černými vlasy a s výraznými tmavými očima v bledém obličejí. Vypadal křehce.

„Uklidím vám klobouk,“ nabídl se Bertie.

„Díky,“ usmál se mladík a obrátil se k Bigglesovi se zvláštním, téměř omluvným úsměvem.

„Vzpomínáte si na mě?“ zeptal se.

„Ano, vzpomínám,“ řekl Biggles, vstal a podal mu ruku. „Vy jste přece Leofric Landaville. Před nějakým časem jsem vás zadržel pro nebezpečné létání. Jestliže se dobře pamatuji, hájil jste se tím, že jste letěl jen trochu níž. Řekl jsem vám, že právě to je vaše největší chyba. Neděláte už takové hlouposti. Že ne?“

„Ani nemohu. Ta příhoda mě stála pilotní průkaz.“

„Nepožádal jste o jeho vrácení?“

„Ne. S létáním jsem skončil.“

„To je mi líto, ale říkal jste si o to,“ pokrčil rameny Biggles. „Posad'te se. Co mohu pro vás udělat? Mimochodem, tohle je seržant Lissie, jeden z mých policejních pilotů.“

„Přišel jsem vás požádat o radu,“ řekl návštěvník, podal ruku i Bertiemu a usedl.

„Souvisí to nějak s létáním?“ zeptal se Biggles.

„Ani v nejmenším.“

Biggles pozvedl obočí. „Tak proč jste přišel za mnou?“

„Protože mám trápení a jste jediný člověk jehož znám, který by mě vyslechl a bral mě vážně. To moje potrhle létání jste posuzoval velmi ohleduplně a onehdy mě napadlo, že jste právě takový zkušený člověk, který by dokázal odpovědět na otázku, pro kterou, upřímně řečeno, nebude snadné najít vysvětlení. Někdo by řekl, že to je směšné, ale mně to nepřípadá jako žert.“

„Týká se to práce policie?“ zeptal se Biggles podezíravě.

„Nevím, ale mohlo by. To je další důvod, proč jsem přišel k vám. Nemělo by smysl, abych s věcí šel za místním policistou, i kdyby byl sebepoctivější. Jste jediný policejní důstojník, jakého jsem blíže poznal. Kdyby náš rozhovor byl bezvýsledný a vy jste se pak dozvěděl, že jsem náhle zemřel při nějaké nehodě, byl byste tak hodný a přesvědčil se, zda jsem se nestal obětí vraždy?“

„Obáváte se, že vás někdo zabije?“

„Vlastně ano, očekávám to již nějakou dobu.“

„A kdo by vás měl zabít?“

„Nejhorší je, že nemám nejmenší tušení,“ usmál se mladý muž. „Vzpomínáte si na náš rozhovor, když jste mě přistihl při tom mém dětinském létání? Tehdy jste řekl, že když budu takhle pokračovat, je jen otázkou času, kdy se zabiju. Odpověděl jsem vám, že by to bylo nejlepší řešení mé situace. Zajímalo vás, jak to myslím a já vám to odmítl blíže objasnit. Jsem ochoten udělat to teď. Kdybych náhle zemřel, umíralo by se mi veseleji s vědomím, že vy vraha chytíte, doženete k soudu a na šibenici. Víte, od doby kdy jsme spolu mluvili, se situace změnila. Před pár měsíci někdo zavraždil mého staršího bratra Charlese. Proto jsem zdědil titul a majetek a věřte mi, že ten mizerný titul a prokletí, které ho provází, byla poslední věc, o kterou bych stál. Ale musel jsem ho převzít. Nyní jsem sirem Leofricem Landavillem, dvacátým prvním baronetem v linii rodu a patrně budu i posledním.“

„To by byla škoda, sire Leofrici.“

„Na titulu nezáleží. Říkejte mi prostě Landaville nebo ještě lépe Leo. Ušetří to čas.“

„Jak chcete,“ pokrčil rameny Biggles.

„Náš rod, jako všechny ostatní, musí nakonec po mnoha staletích zmizet ze světa, ale mrzelo by mě, kdybych to zavinil právě já. Rád bych se oženil.“

„Je tu něco, co tomu brání?“

„Ano. Spočívá na mně prokletí Landavillú. Povězte mi, oženil byste se s dívkou, kdybyste věděl, že se brzy stane vdovou? A že kdyby měla syna, také ten bude jednou zavražděn?“

„Co znamenají ty řeči o vraždách?“ zamračil se Biggles.

„To je dlouhá historie. Snadněji by se mi to vysvětlovalo doma. Kromě toho, tam byste to snáze pochopil. Byl byste ochoten zajet na mé sídlo se mnou? Mohli bychom spolu poobědvat.“

„Kde žijete?“

„V Ringlesby Hall, blízko vesnice Ringlesby, v Hampshire. Je to v oblasti Nového lesa, asi osmdesát pět mil od Londýna. Když nic jiného, snad vás nalákám na svůj příběh. Zajímá vás.“

„Ale poslyšte, Leo, jestli si chcete na něco stěžovat, proč to neoznámíte místní policii?“

„Nevěděli by si s tím rady, stejně jako já. Kladu si otázku, zda s tím vůbec někdo dokáže něco udělat.“

„To se všechno vynořilo naráz? Z ničeho nic?“

„Pokud jde o mou osobu, tak ano. Začalo to po smrti mého bratra a já k tomu přihodil otázku, zda se mám oženit nebo ne.“

„Lituji, Leo, ale nemůžete ode mne čekat, že budu řešit problémy vašeho zasnoubení a svatby.“

„Seznamuji vás jenom s okolnostmi.“

„Mám tomu rozumět tak, že někdo ohrožuje váš život?“

„Zatím ne.“

„Tak proč si s tím lámete hlavu?“

„Protože vím, že i kdybych sám unikl prokletí, je jisté, jako že po dni přijde noc, že budu-li mít syna, bude zavražděn.“

„Ano?“ vyhrkl Biggles a ve tváři se mu zjevil zmatek. „Kdo toho malého chlapečka zavraždí?“

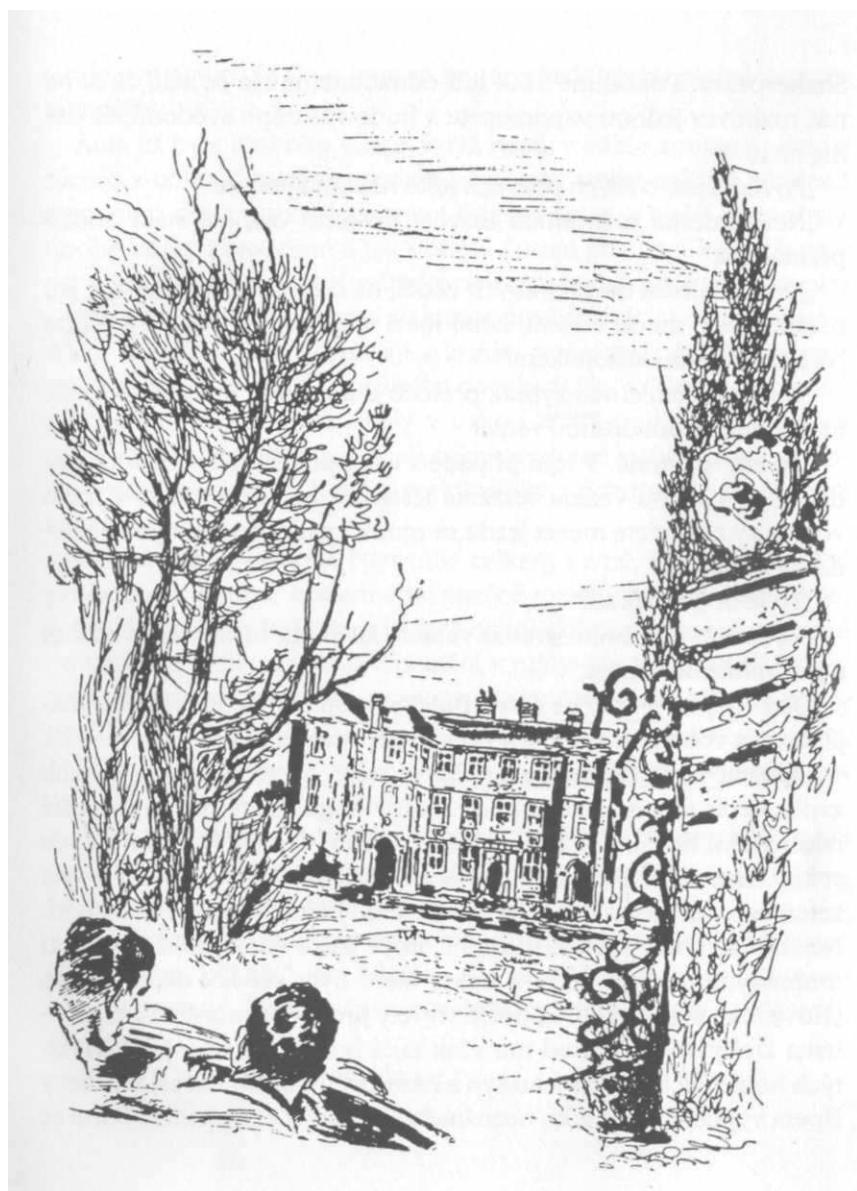
„Řekl jsem vám přece, že nemám tušení. Doufám, že mi to pomůžete objasnit. Jste detektiv, tak byste na to mohl přijít. Samozřejmě když tu zůstanete sedět, tak to nedokážete. Kdybyste ale přijel ke mně domů, mohl bych vám tam snáze vyložit, s jakými potížemi se setkávám. Nepohostím vás přepychově, ale můj sluha jistě připraví něco chutného k zakousnutí a sklenici piva.“

„Žijete v domě sám?“

„Kromě toho starého sluhy. Chudák mele z posledního. Je to však přinejmenším člověk, kterému mohu důvěřovat. Zestárl ve službách naší rodině. Mám venku vůz. Je to obstarožní bentley, který patřil mému bratrovi a doveze nás spolehlivě. Pojedete?“

Biggles zaváhal. „Musím přiznat, že jste vzbudil mou zvědavost a mám podezření, že jste sem už přišel s úmyslem mě nalákat. Budiž. Pomohu vám, pokud to dokážu. Mám však podmínku. Zaručíte mi, že se nejedná o nějakou nejnepohodlnější zábavu!“

„Věřte, že nemám náladu na žerty?“ smutně se usmál mladík. „Máte mé slovo, že ve věci je stejně humoru, jako v tragédiích Williama Shakespeara. Pokud mě však teď odmítnete, může se stát, že si na náš rozhovor jednou vzpomenete a bude vás trápit svědomí, že jste nic neudělal.“

„Pověděl jste o svých obavách ještě někomu jinému?“

„Ne. Samotné rozhodnutí zasvětit do toho vás, mě stálo hodně přemáhání.“

„Ještě poslední otázku, abych věděl, na čem jsem. Je tahle věc jen osobně mezi mnou a vámi, nebo mezi vámi jako občanem a mnou jako policejním důstojníkem?“

„Osobně jsem si vás vybral, protože jste vzbudil mou důvěru, ale to nevylučuje ani druhou verzi.“

„To zní rozumně. V tom případě s vámi pojedu. Nebude vám vadit, když s sebou vezmu seržanta Lissieho? Pojede za námi v mém voze a vy nebudete muset jezdit se mnou zpátky do Londýna. Dojedeme tam sami.“

„To je dobrý nápad.“

„Výborně. Oznámím svému veliteli, že se na nějaký čas vzdám a pak můžeme vyrazit.“

Oba vozy byly brzy na cestě. Biggles ve starém bentleyi s jeho majitelem za volantem a Bertie v policejním voze za nimi.

Opustili neustále se rozrůstající Londýn a cesta, kterou mladík zvolil, vedla jedním z nejhezčích krajů v Anglii. Díky počasí byl ještě nádhernější než jindy. Začínal totiž podzim, den se vydařil a slunce svítilo. Listí stromů zářilo v paprscích žlutou a zlatou barvou a sytá zeleň kapradí bledla a měnila se v matnou benátskou červen a hněd. Nejkrásnější barvy viděli nakonec, když jejich vozy projížděly mezi mohutnými starými duby a buky, které byly svědky dějin. Byl to „Nový les,“ vysazený před devíti sty lety pro radost normanského Viléma Dobývatele. Přinesl mu však také bolest, neboť v jeho listnatých houštinách zemřel jeho syn a nástupce,

William Rufus, zasažený šípem vypuštěným z luku neznámého střelce. Mezi místními lidmi se tehdy vyprávělo, že šlo o trest za kruté vyhnání právoplatných majitelů půdy.

Auta již byla hluboko v lese, když bentley náhle zpomalil, sjel ze silnice a odbočil mezi dva zchátralé sloupy stojící nakřivo. Průjezd mezi nimi dříve uzavírala masivní železná vrata, z nichž dnes zbyly ubohé trosky zhroucené u pat sloupů. Potom pneumatiky zakřupaly po vyježděné cestě, kdysi vyštěrkované, ale teď zarostlé trávou a plazivým vřesovcem. Biggles si dokonce povšiml míst, kde tmavé cesmíny, které tak často vyrůstají v lesním podrostu, bez zábran pronikly až na vozovku, a tam se jim docela dařilo, takže to co bývalo příjezdovou cestou, přeměnily v úzkou temnou uličku. V jednom místě cesta obkroužila malé, rákosím vroubené jezírko, z jehož stojaté vody vykukovaly lysky a vodní slípky a pozorovaly projíždějící vozy.

Odtud cesta vedla asi čtvrt míle celkem rovně, až skončila před průčelím dlouhého, kamenného, značně rozlehlého panského sídla, zešedlého stářím. Poskytovalo melancholický obraz, neboť na první pohled bylo vidět, že se již léta mění v ruiny. Jen málo veselí mohly tomu obrazu dodat kavky, posedávající ve značném počtu na komínech.

„Vítejte v Ringlesby Hall,“ pravil majitel bez jediného náznaku omluvy za stav svého domova.

„Tak tady žijete,“ zabručel Biggles zvláštním tónem a jeho oči rychle těkaly po tom nevšedním, téměř pralesním sídle.

„To je můj dům. Pozemek, který vidíte kolem, je park.“

Bigglesovy oči putovaly po bujně přírodě, která dům obklopovala. „Je velmi pěkný,“ řekl uznale. „Ale promiňte mi, když budu trochu neomalený. Není na čase, abyste s domem a tou okolní džunglí, ehm, něco udělal?“

„S tím si neporadím, inspektore.“

„Proč ne?“

„Nemám peníze.“

„Žijete v tak velkém sídle a nemáte peníze?“

„Je to tak.“

„Nevadí vám to?“

„Ne. Zvykl jsem si. Dům zůstane tak jak je, co tu budu.“

„Zastavil byste laskavě? Rád bych se pořádně rozhlédl.“ Mladík přišlápl brzdu a vůz se zastavil.

Biggles zaostřil zrak na uvolněné kameny ve zdech domu a chatrné zdivo. Všímal si jednotlivých lomenic, oken a zajímavých detailů střechy, které navzdory zanedbanému stavu, si stále zachovávaly hrdou důstojnost.

„Bude škoda nechat tak nádhernou starou budovu rozsypat,“ řekl. „Pokud ji nejste schopni udržovat, proč ji neprodáte někomu, kdo to dokáže?“

„Nejsem oprávněn ji prodat.“

„Pročpak?“

„To pochopíte, až vyslechnete příběh mého rodu.“

„Jak dlouho tu žijete?“

„Od roku 1486.“

Biggles sešpulil rty, tiše hvízdal a v duchu rychle počítal. „To je čtyři sta sedmdesát šest let. Velice dlouhá doba. Kolik máte v domě pokojů?“

„Myslím, že asi čtyřicet. Nevím to přesně. Nikdy jsem je všechny neviděl. U některých se skutečně neotevřely dveře po celá léta.“

„A co vaši sloužící?“ ušklíbl se Biggles. „Neměli by každý pokoj uklidit alespoň jednou za sto let?“

„Nemám sloužící. Už jsem vám přece řekl, že tady mám jen jednoho starého sluhu, který zařizuje vše, co je třeba. Má jednu světnici a kuchyň. Mě stačí dva pokoje. Zbývající místnosti užívají kavky, špačci a vrabci.“

„Jak je to s pozemky? Ty přece musí něco vynášet.“

„Pár liber ročně. Přenechal jsem je sousednímu farmáři, který na nich pase ovce.“

Biggles zavrtěl hlavou. „Dva lidé v tak velkém sídle. Co vás tu vůbec drží?“

„Musím tu bydlet po celý rok. Kdybych vytáhl paty na delší dobu, tak tohle sídlo ztratím. Za chvíli vám o tom povím víc.“

„Kdo původně postavil dům?“

„Nevím. Žádný záznam o tom není, ale podle dávné pověsti si ho dal postavit Rufus jako lovecké sídlo. Prý v něm strávil svojí poslední noc. Následujícího rána se vydal na lov a v lese ho někdo zasáhl šípem. Než pohřbili tělo, přenesli ho sem. To říká legenda. Domnívám se, že by to mohla být pravda. Lidé z našeho venkova mají dlouhou paměť. V každém případě, tak praví pověst.“

„Neříkejte mi, že se tu toulá Rufusův duch,“ zažertoval Biggles. „Po tolik století? To by byl rekordman mezi přízraky!“

„Jestli se tu toulá, nikdy jsem ho neviděl. Pokud zde vůbec máme nějakého ducha, tak si dává dobrý pozor, aby nám nepřišel na oči. Možná jsem ho slyšel, ale to nebylo v domě.“

„Duchové se obvykle chovají tiše.“

„Vydržte. Brzy si o nich popovídáme.“

Vůz znovu vyrazil po zarostlé cestě a kymácel se přes vyježděné koleje k domu. Pneumatiky válcovaly vysoký plevel a suchou travu v místech, kde asi dříve bývala zahrada. Tam kde mohly být záhony plné květin a zeleniny, teď rostl plevel. Bodláky, kopřivy a polní květy pokrývaly celý prostor až ke zdem domu. Některé se uchytily kořeny v puklinách zdiva a šplhaly vzhůru. Chomáče růžových květů kozlíku, jehož předkové v dávné minulosti patrně unikli ze zahrady zámecké paní, se dokázaly vyšplhat až na okenní parapet a shlížely odtud na trsy pomalu vadnoucích náprstníků.

Mladík konečně zastavil auto před vchodem do domu a zatáhl ruční brzdu. Vstup byl vyklenut do oblouku, byl šedivý jako celý dům a rozhodně nelákal k návštěvě. Na závěrném klenáku, mírně vykloněném vpřed, byl kdysi vytesán znak. Dávný kameník si s ním zaručeně dal hodně práce, ale výsledek ohlodal zub času. Nedalo se rozeznat, co chtěl umělec znázornit. Na jedné straně dveří visel těžký zvon, na který návštěvy zvonily zrezivělým řetězem.

Policejní vůz stanul vedle bentleye. Bertie vystoupil a připojil se k ostatním.

„Omlouvám se, ale tady nenajdete žádný moderní komfort. Není zde zavedena ani studená voda, natož teplá,“ řekl Leo. „Pokud byste se chtěli vykoupat, najdete starou vanu opřenou u stěny v kuchyni a vodu si musíte nanosit ze studně.“

Těžké dubové dveře zčernalé stářím zaskřípěly, otevřely se a na denní světlo vyšel starý muž. O jeho věku nemělo smysl diskutovat. Podle jeho tváře, svraštělé

jako skořápka ořechu, se dalo usoudit, že pobývá na tomto světě nejméně osmdesát let. Přes košili měl vybledlou, červeně a černě pruhovanou vestu. Kolem pasu měl značně ušpiněnou zástěru ze zeleného sukna a na nohou trepky, jejichž lepší časy uplynuly před dávnými léty.

„Ach, Falknere. Přivedl jsem dva hosty na oběd,“ oslovil ho Leo. „Doufám, že nám připravíte něco k jídlu.“

„Vynasnažím se, pane.“

„Mohl byste také hned přinést džbán moštu a několik skleniček. Moji přátelé jistě uvítají malé občerstvení.“

„Jistě, pane,“ kývl starý muž a odešel.

„On je moje pravá ruka,“ vysvětloval Leo. „Bůh mi pomoz, kdyby se mu něco stalo. Jednou to ale musí přijít. Stará se o všechno, od zelinářské zahrady za domem až po moji ložnici. Připravuje také jablečný mošt a snad mi dáte za pravdu, že to umí skvěle. Falknera můžete považovat za posledního ze staré gardy členů domácnosti. Až odejde, nikdo ho nenahradí. Patří k tomuhle sídlu stejně jako já a jeho rod tu žije stejně dlouho jako můj. Kdybych soudil podle jeho jména, možná ještě déle.“

„Falkner?“ otázal se Bertie.

„Je to jedno ze starých jmen označujících zaměstnání. Některá pocházejí až ze saských dob. Falkner se odvozuje od falconera, což je sokolník, člověk, který cvičí sokoly k lovu. Falkner to ještě umí. Kdysi pro nás jednoho vycvičil a sokol dokázal ulovit holuba nebo koroptev pro naší kuchyň. Šetřil nám střelivo. Dodnes najdete v okrese mnoho starých

řemeslnických jmen, ačkoli málokdo z jejich nositelů už provozuje stejné řemeslo. Některá vznikla v době vlády Římanů. Faber zpracovával železo. Miles byl voják. Forester byl lesník. Fletcher vyráběl šípky, Heyward byl strážce. Reeve pracoval na farmě, Lorimer zhotovoval mosazné kování do postrojů a tak dál. V Anglii ve venkovských oblastech tahle jména přežívají po celá staletí z otců na syny, jak se člověk může přesvědčit v církevních matrikách. Ale pojďte dál, napijeme se. Jdu raději napřed, abyste u nás nezabloudili.“

Biggles na Bertieho mrkl a usmál se. Následovali svého hostitele přes práh na chodbu, kde stála jediná velká truhlice. Na podlaze ležel kokosový běhoun s roztřepenými okraji, výše na stěně visely troje zaprášené parohy a pod nimi stálo staříčké brnění s několika zřetelnými stopami po ranách mečem. Když Leo šel kolem, ukázal na něj palcem.

„Snad vás bude zajímat, že tohle měl na sobě můj předek v bitvě na Bosworthském poli. Byl prvním nositelem titulu a mimochodem i chlapíkem, který začal celé naše trápení. V domě býval dost velký počet brnění, ale jak vidíte, mnoho jich nezbylo. Protože za úplná brnění sběratelé platili slušné částky, a my byli bez peněz, jsou téměř všechny dobré kusy pryč. Živobyť mělo přednost. Brnění jež jste viděli, jsem zachoval ze sentimentálních důvodů.“

Pokračovali dál chodbou s gotickým klenutím do tak rozlehlé a pozoruhodné místnosti, až se Biggles zastavil a tiše na ni hleděl. Řadou oken vnikala do místnosti sluneční záře a padala na stěny i na obrovský jídelní stůl. Byl poškrábaný a pořezaný, jako kdyby jej měla v práci celá třída rozjívených školáků s noži. Při stole stálo šest

laciných kuchyňských židlí, které tu vypadaly uboze až směšně a do sálu se vůbec nehodily. Jiný nábytek tam nebyl, zato ve stěně byl ohromný krb, a vedle něj polena srovnaná do hranic. Krb byl tak velký jako pokoj v moderním bytě.

Mimořádným dojmem však působila výzdoba stěn. Od jednoho konce sálu k druhému visely na nich olejomalby mužů v dobových oděvech. Někteří, podle všeho ti nejstarší, měli na sobě brnění, všichni však byli opásáni mečem, kordem či jinou zbraní.

„Toto je hodovní síň,“ poznamenal Leo lhostejně a usmál se: „To ovšem neznamená, že bych teď pořádal honosné hostiny.“ Vytáhl tři židle. „Posaďte se, pánové.“

„To je ale sál,“ vydechl Biggles. „Myslím, že kdyby tyhle stěny mohly mluvit, měly by co vyprávět.“

„To se nemýlíte, inspektore. Nepochybně se tu projednávala řada spiknutí, proto ta růže.“ Leo ukázal ke stropu, kde na trámu nad středem stolu, byla vyřezána tudorovská růže.

„Ach, už chápu,“ řekl Biggles. „My jsme *sub rosa*¹. Myslíte, že bychom to měli brát vážně?“

Leo se na chvíli zamyslel. „Rád bych, abyste to tak brali,“ řekl pak. „Tedy, byl bych vám zavázán, kdybyste vše co ode mě uslyšíte, považovali za přísně důvěrné.“

„Samozřejmě,“ souhlasil Biggles.

¹ *Sub rosa*. Za starých časů byla růže symbolem mlčení či utajení. Ve světě intrik a spiknutí se květ růže nosíval na znamení důvěry. Býval také vyřezán, namalován nebo zavěšen na stropě v místnostech, kde se scházeli spiklenci. O takových schůzkách se pak říkalo, že jsou *sub rosa* – pod růží. Římští katolíci kladli někdy růže na hlavy věřících, kteří šli ke zpovědi. Měla to být záruka zpovědního tajemství.

Vešel Falkner s podnosem, na němž stál džbán s moštěm a sklenky. Položil ho na stůl a odešel.

„Neříkejte mi, že tady obvykle jíte?“ prohodil Biggles a vypadal mírně pobaveně.

„Pravidelně,“ odpověděl Leo. „Proč ne? Vždycky jsme jedli v této místnosti, byly ovšem doby, kdy nevyhlížela tak jako nyní. Není nad to, když máte u stolu dost místa pro lokty.“

„Budiž, něco na tom bude,“ připustil Biggles. „Ale povězte mi, když jsme byli venku, řekl jste, že vám tu chybí moderní zařízení. Mínil jste to doslova?“

„Naprosto. Vodu čerpáme ze studně pod kuchyní. Není tu zaveden plyn ani elektřina. Když nastane tma, svítíme lampami a svíčkami, takže nám nepraskají žárovky a netrápí nás poruchy. Všude kolem je spousta dřeva, takže neplatíme za uhlí ani za plyn.“

„A co telefon?“

„Já se bez něj obejdu. Vesnice je odtud pouhé tři míle. Jednou týdně tam zajedu vozem na nákup. Zavést sem elektřinu by znamenalo postavit transformátor, a jak mi řekli, práce by stála pět tisíc liber. Co se mě týče, mohlo by to stejně dobře stát pět milionů,“ řekl Leo a naléval přítom mošt.

„Na zdraví,“ řekl Biggles a pozvedl svou sklenku.

„Díky. Takový přípitek tu opravdu něco znamená,“ prohlásil Leo a pokračoval. „Než se dostaneme k vlastnímu jednání, mohu se zeptat, zda jste pověřiví?“

„To nejsme.“

„Dobrá. Já také ne. Věříte na náhodu?“

„Jen do určité míry. Proč?“

„Protože až skončím s vyprávěním, budete muset na hromádku náhod uvěřit.“

„Co kdybyste raději začal?“ navrhl Biggles.

„Ano, raději se do toho dám, jinak byste se dostali domů hrozně pozdě,“ řekl Leo. „Je to dlouhá historie a varuji vás, jen těžko ji uvěříte.“

„My zas tolik nespěcháme,“ odpověděl Biggles. „Začínám být vážně zvědavý.“

Leo se odmlčel a jeho tmavé oči jako by zahalil mrak. „Než však začnu,“ poznamenal pak, „je tu něco, co byste měli znát, protože vám to snad trochu pomůže vžít se do dějů, o kterých budu mluvit. Uvědomujete si, že obrazy které vidíte na stěnách, jsou podobizny mých předků?“

„To jsem předpokládal.“

„Postupně žili v období téměř pěti set let, od prvního nositele titulu až po mého dědečka, a ačkoli se jejich oděv měnil podle dobové módy a rodinná podoba není vždy zrovna nápadná, mají jedno společné. Nebudu plýtvat časem a chtít po vás, abyste hádali, co to je. Jedním slovem bychom to mohli nazvat zvláštní smutek. Téměř každý nejstarší syn mužů na obrazech, zemřel násilnou smrtí. Před rokem dostál této hrozné tradici můj bratr. Říkáme tomu prokletí. Prokletí Landavillů.“

Odmlčel se a chvíli vládlo ticho.

KAPITOLA DRUHÁ

KLETBA A VRAŽDY

„Je těžké se rozhodnout kde začít, ale myslím, že nejlépe bude zahájit vyprávění první kapitolou a držet se událostí, tak jak za sebou následovaly,“ ujal se konečně slova Leo. „Kdybych se někdy nevyjádřil jasně, klidně mě přerušte.“

„Vrátím vás nyní do roku 1485, kdy došlo k tomu, že jeden z mých předků měl tolik štěstí, že se účastnil bitvy na Bosworthském poli na vítězné straně. Jak si jistě vzpomenete, Jindřich Tudor, hrabě z Richmondu, tehdy založil dynastii Tudorovců, když svrhl z trůnu Richarda III. Bylo na čase, protože Richard byl mimořádně odporný tvor. V jedné chvíli byl výsledek bitvy na vážkách. Tehdy Richard zaútočil na Jindřicha a utkal se s ním zblízka. Srazil k zemi jeho korouhevníka. Záhyby praporu se obtočily kolem hlavy Jindřichova koně, který se vzepjal a Jindřicha shodil. Richard už zvedl meč k ráně, která kdyby dopadla, změnila by běh dějin. Jindřich by tehdy zemřel a na náš trůn by od toho dne až dodnes usedali docela jiní králové a královny.“

„Vzrušující myšlenka, ale držíme se skutečnosti,“ skočil Leovi do řeči Biggles. „Richardův meč nedopadl.“

„Naprosto správně,“ kývl Leo. „Nedopadl proto, že úder odrazil prostý zeman a zasadil Richardovi ránu, která ho srazila ze sedla. Vzápětí přijel na místo sir William Stanley a bylo po všem, až na Richardův křik. On sám se ale už na nohy nepostavil. Jméno zemana, jenž rozhodl bitvu a pomstil tak podlou vraždu

mladičkových princů a Richardových synovců v Toweru, bylo Leofric Landaville.“

„Chápu,“ zamumlal Biggles. „Dějiny jsou vlastně prosté.“

„Když se poměry uklidnily a Jindřich nastoupil ve Westminsteru na trůn, rozděloval, jak bylo tehdy zvykem, odměny lidem, kteří mu k němu dopomohli. Rovněž se pomstil těm, kteří chtěli jeho cestě vzhůru zabránit. Jedním z nich byl jakýsi lord Simon De Warine, muž, kterému tehdy patřilo toto sídlo. Včas rozeznal, že bitva je ztracená, zmizel přes kanál do Francie, a moudře se sem již nikdy nevrátil. Dopadli však jeho syna, který přišel o hlavu místo svého otce.“

„Dnes jsme o něco kulturnější,“ vzdychl Biggles.

„Snad,“ řekl Leo. „Co se týče Jindřicha, přišel k darům pro své příznivce celkem jednoduše. Ty, kteří proti němu bojovali, prostě zbavil majetku a jejich statky věnoval svým stoupencům. Nezapomněl ovšem ani na Leofrice Landavilla. Pasoval ho na rytíře a daroval mu Ringlesby Hall se stem akrů² půdy a s čestným důchodem čtyři sta liber ročně na věčné časy. Rod Landavillů dosud žije a dostává proto důchod, ze kterého vlastně žiji. Držím královskou listinu, podepsanou Jindřichem VII. a opatřenou jeho velkou pečetí. Nikdo, žádný zákon tohoto státu, ji nemůže zrušit, přestože by to někteří lidé udělali s chutí a rádi. Co však král poskytne za prokázané služby, je tak zaručené, jak vůbec něco na této zemi může být.“

„Čtyři sta liber ročně nejsou zase tak velké peníze,“ ozval se Bertie. „Narodil jste se prostě pozdě.“

² Anglický *acre* je 4 046,8 m² neboli cca 0,4 hektaru.

„To máte pravdu,“ usmál se Leo. „V době, kdy byly uděleny, to však bylo slušné jmění. Jindřich bohužel stanovil určité podmínky a já je musím dodržovat. V tom ohledu listina váže obě podmínky na sebe. Pokud platí nárok, musí platit i povinnost. Když se Jindřich rozhodl, věděl dobře co dělá. Králové bývají sice vděční, málokdy však dají něco, aniž by dostali nějakou protihodnotu.“

„Jaké jsou ty povinnosti?“

„Král si úmluvou vlastně zajišťoval stálou ozbrojenou podporu. Jindřich věděl co dělá a jednal určitě podle práva. Nezapomínejte, že hovoříme o období feudálního řádu. Králové a šlechta si zavedli podmínky podle své potřeby. V listině třeba najdete bod, dle něhož za války i v míru musí nejstarší z rodu Landavillů bydlet jedenáct měsíců v roce na svém sídle. Bylo to praktické opatření. Smysl byl v tom, aby on a jeho čeleď byli po ruce vždy, když král potřeboval pomoc. Pokud by některý Landaville pravidlo porušil, ztratil by všechno. Peníze, sídlo i majetek!“

„A to platí i dnes, když tu máte jediného stařečka?“

„Samozřejmě. Listina platí jako celek nebo neplatí vůbec. Smím opustit sídlo jen za války, abych bojoval za krále nebo královnu, podle toho kdo by vládl.“

„Tvrdíte, že tohle pravidlo musíte dodržet?“

„Ovšem. Stejně jako před stoletím.“

„Nemohl byste dnes, když už původní záměr postrádá smysl, zrušit platnost podmínky?“

„Právníci říkají, že to je beznadějně. Co je v listině napsáno, platí do posledního písmene, nebo listina a úmluva neplatí vůbec. Dnes tu vidíte naše sídlo připomínající dům vyloupený lupiči. Moji předkové v průběhu staletí buď prodali zařízení, aby měli nějaký příjem, který se neměnil, zatímco ceny všeho stoupaly, nebo vážně přišli lupiči. V sedmnáctém století za občanské války můj předek bojoval za krále, jak mu přikazovala jeho povinnost. Jako většina šlechty odevzdal své stříbro do mincovny k roztavení a k ražbě peněz na placení vojenských výdajů. Když král prohrál, přišli sem Cromwellovi ostříhanci a co nemohli odvézt, to zničili. Přímo tuto místnost použili k ustájení koní a své meče brousili na okenních parapetech, které jsou z pískovce a dobře se k tomu účelu hodily. Známky jejich činnosti můžete ještě vidět zvenku, stejně tak jako zářezy na stole, na němž zkoušeli ostrost svých nožů nebo o který je po použití otírali. Vyplácení důchodu Cromwell dokonce zarazil, ale po nastolení vlády Stuartovců nám jej Karel II. vrátil.“

„Ale nenahradil vašim předkům ani škodu ani ztracené věci,“ usmál se Biggles.

„Ovšemže ne. Důchod vyplácela královská pokladna. Stuartové nakládali s veřejnými penězi zcela volně, ale když měli sáhnout do vlastní kapsy, zazněla docela jiná písnička.“

„Jemináčku, proč tu vůbec zůstáváte?“ zasáhl do hovoru Bertie. „Proč odsud nezmizíte a nepošlete všechno k čertu?“

„Sám jsem o tom často uvažoval,“ přikývl Leo. „Jenže se nedokážu přimět, abych to udělal. Vůbec mi nejde o těch pár liber. Horší je, že moje kořeny tkví příliš hluboko v téhle zemi. Mám ošklivý a možná i hloupý pocit, že kdybych odešel, byla by to zrada.“ Leo zvedl ruku k vážným tvářím, které na něj shlížely ze stěn. „Cítím, že když to vydrželi oni, měl bych to vydržet také. Asi to nedokáži přesně vyjádřit, ale to dědictví má pro mne význam. Nevím kde se vzal, nedokáži ho vidět, ale cítím ho v mozku i v kostech. Nechci být prvním Landavillem, který zbaběle utekl před povinností.“

„Tohle chápu,“ přikývl Biggles. „Napadlo vás někdy, že byste prodal některý z obrazů?“

„Nikdy. To bych už skoro mohl prodat vlastní duši ďáblu anebo nabídnout do inzerce novin hroby svých rodičů. Ne! Obrazy většinou malovali málo známí umělci, veliké částky bych za ně nedostal, ale pár tisíc liber by mi nabídli. Když však visí v jídelně, mohu se na ně dívat bez pocitu hanby. Nesnesl bych, aby se ocitli v cizím domě. Chtěl jsem, abyste je viděli. To byl jeden z důvodů, proč jsem vás sem pozval. Doufal jsem, že u vás najdu porozumění a že pochopíte celou tragédii, až vám řeknu, že starší nebo nejstarší syn téměř každého z těch mužů byl zavražděn.“

„Zavražděn? Mluvíte vážně?“

„Jiná možnost by byla nepředstavitelná náhoda.“

„Byl to vždycky nejstarší syn?“

„Vždycky ne. Nejstarší sice umírá první, ale došlo také ke dvěma případům, kdy byl zavražděn i druhý syn.“

„Prokletí by tedy mohlo postihnout i vás?“

„Pochopitelně, zvláště když by tím celý případ skončil, protože jsem poslední z rodu Landavillů. V celé záležitosti je ještě jedna pozoruhodná věc. Nejméně jeden syn se obvykle jmenoval dnes dosti nezvyklým jménem Leofric. Došlo jen k hrstce případů, kdy některá generace porušila řadu Leofriců. Držitelům titulu se samozřejmě rodily také dcery, ale spolu s nimi tu vždy byli synové, nositelé jména. Dcery se vdaly, převzaly jména manželů a žádný z jejích synů nenesl jméno Landaville. Přesto téměř po celých pět set let zde vždy byl nějaký Leofric Landaville. Nevím proč můj otec dal svému prvnímu synovi jméno Charles. Snad se domníval, že ho tím uchrání prokletí. Jestli to tak myslel, neuspěl. Aby však zachoval tradici, osudové jméno Leofric dal mně, druhému synovi. Otec to však se mnou určitě nemyslel zle.“

„To je velice podivné. Říkal jste, že máte sto akrů půdy. Co s ní děláte?“

„Pronajal jsem ji jednomu farmáři. Moc se o ni ale nestará, pole jsou zarostlá a slouží jen jako pastvina. Farmář tam vyhání ovce a někdy i pár mladých býčků. Za pronájem platí deset liber ročně na ruku a nějaké naturálie. Mléko, máslo, vejce, občas nějaké to kuře a na Vánoce krocana. Falkner chová v zelinářské zahradě pár kuřat, ale to co dostanu od farmáře, značně snižuje výdaje za stravu.“

„Mluvil jste o svém bratrovi. Co se mu stalo?“

„Někdo ho zastřelil. Koronerova komise prohlásila, že se jednalo o nešťastnou náhodu, ale já věděl, že to byla vražda. Byl jsem na to připraven.“

„Jak? Proč?“

„Slyšel jsem krákat havrana.“

„Nebesa,“ ošil se Biggles. „Jakého havrana?“

„To nevím. Krákání havrana vždycky ohlašovalo smrt nejstaršího z Landavillů.“

„Vždycky?“

„Ano. Krákání znamená, že nastal čas, kdy se jeden z našeho rodu rozloučí se světem.“

„Viděl jste toho havrana?“

„Ne. V okolí žádní havrani nejsou.“

„To je absolutně podivná náhoda,“ zamumlal Bertie. „Havran. To nám ještě scházelo...“

„K tomuto sídlu se váže mnoho podivných věcí,“ pokrčil rameny Leo.

„Bylo krákání havrana jediným důvodem, proč se domníváte, že vašeho bratra zavraždili?“ zeptal se Biggles a nakrčil čelo.

„Ne. Měl jsem ještě jiný důkaz. Je rozhodně takový, že byl pro mě postačující.“

„Sdělil jste to policii?“

„Ne.“

„Proč ne?“

„K čemu by to bylo? Jediným výsledkem by byl nepříjemný zájem veřejnosti.“

„Očekáváte ode mne, že najdu vraha? Proto jste mě požádal, abych přijel?“

„To jistě ne. Příkláním se k závěru, nechat to být. S tím se teď opravdu nedá nic dělat. Žádám vás jenom o radu. Co byste dělal na mém místě? Jsem posledním

živým členem rodu. Když se ožením, může se stát, že budu mít syna. Mohu požádat dívku, aby si mne vzala, když nad mou hlavou visí Damoklův meč? A když se pak může objevit i nad její hlavou?“

„Než vám na to odpovím, podívejme se na to z praktické stránky,“ řekl Biggles, který se rázem vžil do úlohy Leova otce. „Jak chcete uživit ženu, když nemáte žádný příjem? Sem ji nemůžete přivést, a když se odsud odstěhujete, nedostanete ani těch královských čtyři sta liber ročně. Jak si to představujete?“

Leo se na chvíli odmlčel. „Vidím, že se vám budu muset svěřit s celou záležitostí, která je pro mě dost ožehavá. Jistě jste dávno pochopil, že mluvím o zcela konkrétní dámě. Známe se od dětství, a ona také dobře ví, jak jsem na tom finančně. Nemělo by smysl, něco jí předstírat a bylo by to nečestné. Náhodou je nesmírně zámožná. Chce, abych přemohl svůj přirozený odpor žít z jejich peněz a chce část z nich užít k tomu, aby dala tento dům a celé hospodářství do pořádku. Kdybych ji nemiloval, nesouhlasil bych s tím, uráželo by mě to. Mám ji ale rád a život bez ní mi připadá prázdný. Ona to ví a obviňuje mě, že ničím náš vztah svou pošetilou hrdostí, jak tomu říká.“

„Vidím, že jste ve svízelné situaci,“ řekl Biggles klidně. „Mám dojem, že nebýt rodového prokletí, byl byste už ženatý.“

„Ano.“

„Chápu. Jak zemřel váš otec?“

„Padl ve válce.“

„Takže pokud šlo o něho, nejednalo se o vraždu?“

„Tím bych si nebyl tak jistý. Vím jenom to, že odešel do Francie s invazními jednotkami a již se nevrátil. Mohlo se mu tam přihodit ledacos.“

„Jak to zas myslíte?“

„Zmizel. Tělo nikdy nenašli. Nedivte se, že za každou smrtí muže z našeho prokletého rodu tuším záhadný zásah osudu. V každé takové nevyjasněné smrti cítím spíše vraždu než nešťastnou náhodu. Vím, že vojáci za války umírají, ale proč v armádě nedokázali objasnit právě smrt mého otce? Spíše bych se vyrovnal s průkaznou vraždou než právě s tímhle nejasným ‚je pohřešován‘...“

„Jste si zcela jist, že ty vraždy nebyly nešťastné náhody?“

„Jsem o tom přesvědčen.“

„Nikdy nenašli podezřelého z vražd?“

„Pokud vím, tak ne. Chybí o tom záznamy.“

„Jenže pokud je správné to, co tvrdíte, musí se v každé generaci objevit nový vrah. Jak to vysvětlíte?“

„Neumím si to vysvětlit. Doufám, že právě tohle dokážete odhalit vy.“

„To mi může sloužit ke cti,“ zavrčel pochybovačně Biggles. „No. Mohl byste mi povědět něco víc o tom, jak docházelo k vraždám?“

„Jistě. Ale je tu Falkner, aby prostřel k obědu. Uvolníme místo u stolu. Pojd'te sem.“ Leo vstal, přešel ke stěně a postavil se před podobizny svých předků.

„To všechno jsou Landavillové,“ začal a mávl levou rukou k řadě obrazů. „Netvrdím, že znám všechny příběhy jejich životů, protože písemných dokladů je málo. Nejvíce vím právě o tom, jak zemřeli, to totiž

otcové vyprávěli synům, když je varovali. Jestli náhodou budu posledním Landavillem, zapomene se to na věky.“

„Nechcete mi snad říct, že ti všichni zemřeli násilnou smrtí v tomhle domě nebo na statku?“ vzbouřil se Biggles.

„To ne. Ale mnozí z nich tak zemřeli. Dalo se to čekat, protože tu všichni strávili většinu života. Třeba můj dědeček. Tady je. V jeho případě se vůbec nedalo mluvit o nešťastné náhodě. Bylo pozdě večer touto roční dobou, rodina seděla u večeře a v parku třeskl výstřel. Vyskočil a řekl babičce, která s ním seděla u stolu: ‚To jsou zase ti zatracení pytláci. Udělám tomu konec!‘

To byla poslední slova, která od něho slyšeli. Popadl na chodbě hůl a vyběhl ven. Už se nevrátil. Druhý den po rozednění ho našli v nedalekém křoví s rozbitou lebkou.“

„Vraha nedopadli?“

„Ne. Policie se prý neměla čeho chytit. Vyslyšeli všechny známé pytláky v okrese, ale každý měl skálopevné alibi.“

Leo kousek popošel a zastavil se před obrazem, který znázorňoval hezkého mladého chlapíka, oblečeného s elegancí závěru osmnáctého století. Měl modrý redingot s mosaznými knoflíky, krajky u krku a na zápěstích a pod paží držel třírohý klobouk.

„Další Leofric Landaville,“ řekl klidně. „Jsem mu dost podobný, nemyslíte? Když v roce 1793 zemřel, bylo mu jedenadvacet let. To jak zemřel, bylo neobvyklé. Setkal se s někým, kdo ho požádal, aby v Paříži předal dopis jakési dámě, jež byla ve velikých nesnázích. Tehdy tam měly potíže tisíce lidí, protože revoluce byla v plném proudu. Čekala ho však zrada. Dopis byl dokonalou léčkou, protože jakmile přijel do Paříže, zatkli ho jako

špeha. Dopis, který měl u sebe, to potvrdil. Jednalo se o plán, jak pomoci komtese du Barry uprchnout z vězení. Pokud si vzpomínáte, zemřela pod gilotinou. Téhož dne přišel o hlavu i Leofric. O jeho nevině se vůbec nedá pochybovat, ale zemřel tímto způsobem.“

Když Leo míjel další obraz, kývl k němu hlavou. „Další Leofric Landaville,“ řekl. „Bylo mu dvacet pět let. Povšimněte si vročení, 1741.“

„Co se mu přihodilo?“

„Jednou v noci ho zastřelili na cestě domů, když se vracel z vesnice Ringlesby. Vrahem byl jakýsi zvláštní lupič. Měl na tváři masku, ale pokud víme, neměl k vraždě důvod, neboť mladý Leofric s sebou nevezl žádné peníze. Chlap s maskou ho nevyzval, aby mu dal peníze nebo život. Namířil, vystřelil a ujel.“

„Jak to můžete vědět?“

„Svědkiem byl náš sloužící, vlastně Falknerův předek, který se s ním vracel. Uháněl pak domů, aby ohlásil vraždu.“

Leo pokročil o něco dál a zastavil se před dalším mladíkem ve svých létech. „To je jiný Leofric Landaville. Utopil se v jezírku, kterého jste si cestou sem jistě povšimli. Šel tehdy na ryby a už se nevrátil. Našli ho ve vodě mrtvého. Stěží se to dalo považovat za nešťastnou náhodu.“

„Lidé se občas utopí,“ namítl Biggles.

„Ano. Jenomže jezírko není hluboké víc než šest stop a mladý muž uměl dobře plavat.“

Leo přešel k následujícímu obrazu, k mladému muži oblečenému do pestrých šatů ze začátku osmnáctého století. „Ještě jeden Leofric Landaville,“ řekl klidně. „Byl zabit v souboji.“

„Jak se to stalo?“

„Jel do Londýna objednat nějaké víno. Při té příležitosti večer zašel do jednoho z hráčských klubů, kterými byl Londýn v té době pověstný. Při jakési karetní hře došlo k rozepřím a tento mládenec obvinil jiného hráče z podvodu. Podvodník, jehož tam nikdo neznal, vyzval mého předka na souboj. Leofric si chtěl zachovat čest a tak výzvu přijal. Zvolenými zbraněmi byly pistole. Leofric padl mrtev dřív, než stačil vystřelit. Nikoho to tehdy nepřekvapilo, protože v životě z pistole nestřílel. Jeho soupeř byl však zřejmě výtečný střelec a vzápětí zmizel. Vražda nebo nešťastná náhoda? Začínáte mi už rozumět, inspektore? Tak pokračujme. Tady je další.“

Tentokrát se Leo zastavil před obrazem statného mladíka s velkým bílým okružím a vyšívaným kabátcem z tudorovského období.

„Toho zabili na kolbišti ve Windsoru,“ pokračoval. „Jak k tomu došlo, viděl sám král Jindřich VIII. Samozřejmě, jak tehdy řekli, byla to politováníhodná nešťastná náhoda. Ukázalo se, že Leofricův protivník dostal ostré kopí místo tupého, jaké se běžně při klání v rytířských turnajích používalo. Dovedete si představit, co potom následovalo. Divné je, že když sháněli muže, jenž Leofrice probodl kopím, nenašli ho. Nikdo ho ani neznal, z toho prostého důvodu, že mu nikdo neviděl do tváře. Oba soupeři měli totiž podle tehdejších zvyklostí spuštěná hledí.“

„Absolutní záhada, starouši,“ ozval se Bertie. „Tolik náhod na jedné stěně jsem ještě neviděl.“

„Ano,“ přikývl Leo. „Dál už ani nemusíme chodit. V celé rodové linii je to víceméně stále stejný příběh. Už

ale vidím, že Falkner nalévá polévku. Vraťme se ke stolu.“

„Je prostřeno k obědu, pane,“ ozvalo se.

Jídlo, ke kterému zasedli bylo prosté, jak na to byli upozorněni. Trocha výborné polévky, studené hovězí s nakládanou zeleninou, sýr a džbán piva. Docela to stačilo. Po pravdě řečeno, Biggles si ani neuvědomoval co jí, jak ho zaujaly prapodivné příběhy, které Leo vyprávěl. Zlověstná nit násilné smrti, která spojovala osudy všech mladíků, ho mrazila a zároveň vyzývala. Objasnit to tajemství však nepatřilo k jeho služebním povinnostem. Musela by přijít stížnost, ohlášení vraždy nebo jiného zločinu. Vyplývalo z toho, že by musel případ prošetřovat spíš jako soukromé očko než jako policista.

Zkoumavě pohlédl na hostitele. Jeho bledá tvář s jemnými rysy neprojevovala žádné známky strachu nebo znepokojení. Jestliže byla pravda to, co vyprávěl, a mladík byl o tom zřejmě přesvědčen, žil stále ve stínu smrti, kterou mu mohla co chvíli přinést zákeřná ruka neznámého vraha. Opravdu se zdálo, že přijal svůj úděl jako samozřejmost. Neprojevoval hněv ani zášť. Jeho postoj vyjadřoval klidnou důstojnost, se kterou lidé v minulosti šli k popravčímu špalku, k šibenici, na hranici nebo ke gilotině za pravdu, které věřili.

Leo měl skutečně pravdu, když prohlásil, že v Ringlesby Hallu si hosté uvědomí tu neurčitelnou věc, které se říká ovzduší, uvědomil si Biggles. Pod strnulými tvářemi, které na něj shlížely ze všech stěn, měl pocit, jakoby uprostřed neustálého shonu světa telefonů, letadel a aut usnul a teď se probudil mezi pomalu se obracejícími stránkami dějin. Byl to zvláštní zážitek.

Mlčel. Chtěl přemýšlet.

Teprve když tiše našlapující Falkner, jenž sám patřil minulosti, uklidil stůl a nechal je o samotě, se znovu rozproudil rozhovor.

KAPITOLA TŘETÍ

SMRT STARŠÍHO BRATRA

„Přemýšlel jsem o tom,“ porušil ticho Biggles. „Povězte mi, Leo, ještě něco o vašich předcích, kteří tak znenadání zemřeli. Nemohl je někdo před hrozícím nebezpečím varovat?“

„Každého vždycky na to upozornili. V rodině se stalo tradicí, že s historií prokletí seznámil syny otec. Nejstarší syn tedy věděl, že ho nečeká dlouhý život.“

„Dozvěděl se to i váš starší bratr?“

„Samozřejmě. Otec nám to pověděl oběma zároveň v malém pokoji, kde měl pracovnu. Musel nám to říct, když odcházel do války a my byli ještě malí, hlavně já.“

„Co jste si o tom tehdy myslel?“

„Spočítejte si, kolik mi bylo,“ usmál se Leo. „Přirozeně jsme si to později s bratrem mnohokrát probírali. Vědomí, že žijeme pod hrozbou smrti, na nás pochopitelně působilo, ale zvykli jsme si na to. Domnívám se, že člověk si zvykne na všechno, i na to, že se může každým dnem setkat se smrtí. V poslední době, kdy bratrovi bylo čtyřicet, ho trápila patrně jen myšlenka na sňatek.“ Leo se odmlčel a kolem jeho rtů se na okamžik objevil úsměv. „Když zemřel, odkázal mi s ostatním dědictvím i tenhle problém. Také on měl starost o zachování rodu, ale přitom věděl, že kdyby měl syna, propadl by prokletí i on. Snažil se ho uchránit zvláštní metodou. Jakou? Nechtěl potomka! Jak prosté! Vyhýbal se dívkám. Nehledal společnost, netančil, jen málokdy odcházel z domu. V tom ohledu to dotáhl do konce a

nepoznal ženu, se kterou by se chtěl oženit. Se mnou, jak jsem vám již říkal, je všechno jinak. Poznal jsem jednu dívku a chci si ji vzít. To je má odpověď na Shakespearovu otázku ‚Oženit se nebo neoženit?‘“

„Jak vlastně zemřel váš bratr?“

„Někdo ho zastřelil. Přihodilo se to tady, sotva dvě stě yardů od místa kde sedíme. Vzal si svou dvaadvacítku a šel střílet něco k večeři. Zajíce, králíka, bažanta nebo sluku, cokoli by mu přišlo do rány. Dělal to rád a často. Proto jsme tu pušku měli. Pomáhala nám udržovat zásoby pro kuchyň. Dělal jsem s Falknerem na zahradě, vykopávali jsme brambory, když jsem uslyšel zakrákat havrana. Bylo to poprvé, kdy jsem slyšel ten zvuk a přiznám se, že mě zamrazilo po celém těle. Vteřinu poté, co jsem si narovnal hřbet, třeskla rána a vzápětí další. Teprve potom mi to přišlo divné...“

„Proč?“

„Protože naše puška je starý jednoranný typ, žádná opakovačka, a když rány zazněly tak těsně po sobě, divil jsem se, jak mohl bratr tak rychle znovu nabít. Věděl jsem také, že vyhazovač dost zlobí, nábojnice obvykle uvízne v závěru a je pak nutné vyrazit ji silou. Cítil jsem, že něco není v pořádku. Vlastně jsem to věděl. Nazvěte to instinktem, tušením, čím chcete. Přece jenom, jak se někdy mezi sourozenci stává, Charles a já jsme si byli vzájemně velmi blízcí. Nechal jsem všeho a uháněl směrem, odkud zazněly výstřely.“

„Zahlédl jste toho havrana?“

„Ne.“

„Viděl jste někoho?“

„Nikoho, až potom Charlese. Bezvzládně ležel na kraji mlází. Právě dokonával. Zemřel mi v náručí. Dostal

zásah přímo do srdce. Když jsem poklekl vedle něho, něco šeptal. Dělal mu velké potíže vyprávět ze sebe několik souvislých slov a nejsem si ani jistý, zda byl ještě při vědomí. Obrátil ke mně oči, v nichž měl zvláštní výraz, jako kdyby užíval nějaké zjevení.

„Střez se tří hvězd, Leo...“ zašeptal. „falešných hvězd...“

Zoufale se namáhal něco dodat, jako by hledal nějaký přesnější výraz, ale nedokázal to.“

Na okamžik se zdálo, že mladíka přemohlo dojetí a že se přestává ovládat. Rychle se však vzpamatoval a pokračoval: „Charles z pušky vystřelil, prázdná nábojnice dosud vězela v závěru. Byl možný jen jeden soudní výrok. Smrt nešťastnou náhodou. Porota tomu skutečně uvěřila a s ohledem na důkazy to byl jediný výrok, na kterém se mohla usnést. Jinak by musela prohlásit, že se jedná o sebevraždu, což by bylo pravdě ještě vzdálenější.“

„A za co jste to považoval vy?“

„Věděl jsem, že jde o vraždu.“

„Neohradil jste se proti soudnímu výroku?“

„Ne. Jak bych mohl vyprávět porotě složené z prostých venkovanů své úvahy o prokletí? Copak by tomu věřili? Mysleli by si, že jsem tou myšlenkou posedlý, nebo že mi přeskočilo. Poslali by mě, abych vyhledal lékaře. Ne. Charles byl mrtev. Žádné dohady ho už nemohly vzkřísit, tak nač kolem toho dělat nějaký rozruch. Nechal jsem to být.“

„I s vědomím, že kletba může postihnout vás?“

„Tenkrát jsem na to nemyslel.“

„Proč jste si tak jistý, že to nebyla nešťastná náhoda?“

„Charlese nezastřelila jeho vlastní puška. Zastřelil ho nějaký člověk, který na něj čekal v mlázi. Ten lotr musel znát bratrovy zvyky. Byla to záměrná a úkladná vražda. Úvaha, jak rychle by musel znovu nabíjet, byla nesmyslná. Charles ve skutečnosti vůbec znovu nenabíjel. V tak krátkém čase to bylo zcela nemožné. Na něco vystřelil a vzápětí ho zasáhla smrtící kulka. Kdyby dokázal zbraň znovu nabít, předpokládejme na okamžik, že by to bylo možné, potom by prázdná nábojnice musela ležet u jeho nohou nebo nejvýše pár yardů od něho.“

„Hledal jste ji?“

„Ovšemže jsem ji hledal. Pročesal jsem každý kousek země kolem místa kde zemřel. Nezapomínejte, že tu byly ještě další okolnosti. Za prvé to varovné krákání havrana, které mě vlastně upozornilo, k čemu se schyluje. Potom výraz v očích bratra, když se na mě díval. Bylo v nich jakési hrozné pochopení čehosi, jakoby odhalil nějaké tajemství. Jedině tak se to dá vyjádřit. Jsem si jist, že poznal pravdu o prokletí. Snažil se mi povědět, co to je, ale bylo příliš pozdě. Již umíral. Pak tu byla jeho poslední slova o těch třech hvězdách... o falešných hvězdách.“

„Naznačuje vám to něco?“

„Vůbec nic. Snad pouze to, že něco viděl a snažil se dát najevo, co to bylo.“

„Ale jestli něco viděl, musel to být jedině útočník. Proč se o něm nezmínil?“

„Protože nemohl. Pokud viděl člověka, který po něm střílel, asi ho nepoznal, nebo ho nemohl poznat. Jediný způsob, jakým mi mohl naznačit o koho jde, byla zmínka o třech hvězdách.“

„To ovšem může znamenat všechno možné.“

„Ano.“

„Nemohl Charles narazit na pytláka?“

„Zvažoval jsem tuhle možnost, ale vyloučil jsem ji, protože se mi nezdálo, jak by to mohlo souviset s prokletím, s havranem nebo s Charlesovými posledními slovy. Na rozum mi nejde havran. Nikdy jsem tu žádného neviděl. Jak to přijde, že je slyšet vždycky, když se chystá udeřit smrt? Předpokládat, že vždy když má zemřít někdo z mých příbuzných, přiletí do okolí havran, je přece do očí bijící nesmysl. Pro mou důvěřivost je to rozhodně příliš velké sousto. Na druhé straně hledám nějakou souvislost s kletbou. Nic z toho se ale dnes nedá přijmout s vážnou tváří. Byly doby, kdy mnozí věřili na čáry a kouzla, černou magii, sovy, havrany a černé kočky. Jiní těžili z pověřivosti ostatních a snadno se tím živili. Jenže dnes už sotva. Ačkoli černá umění, jak se tomu říkalo, se určitě ve středověku vyplácela, jejich účinky, pokud vůbec nějaké byly, se neudržely do dnešních dní. Myslím, že na takové hlouposti bude líp zapomenout.“

„Máte nějaký důvod se domnívat, že se tu někdy provozovala černá magie?“ zeptal se Biggles. „Nechci vám to vnucovat,“ dodal rychle a usmál se, „jenom se tak ptám.“

„Ale ano,“ řekl k jeho úžasu Leo a rozpačitě si odkašlal. „Sotva to stojí za vyprávění a já to neberu vážně, ale je pravda, že v naší rodině se vyprávělo, jak došlo k tomu, že na náš rod byla uvalena kletba.“

„Opravdu?“ hlesl Biggles. „Povídejte.“

„Nikdy jsem tomu nevěnoval pozornost, takže podrobnosti příliš neznám, ale to nejpodstatnější vám povím. Vypráví se, že nedlouho poté, co Landavillové

převzali Ringlesby Hall a král Jindřich jeho bývalé majitele vyhnal, zjevil se tady nějaký člověk s dopisem pro sira Leofrice Landavilla. Posel vyhlížel podivně, v pověstech snad ani jiní nejsou, měl na sobě černou mnišskou kutnu. Předal dopis do rukou sira Leofrice a zmizel jako by se propadl do země. Tak zní stará pověst,“ řekl Leo a téměř stydlivě se usmál.

„Co bylo v tom dopise?“

„Něco v tom smyslu, že na rod Landavillů bylo uvaleno prokletí do devátého kolena a že pokud zde zůstanou, každého dědice tohoto panství srazí boží hněv. Doslovné znění neznám. Nevím, co si o tom mysleli moji předkové, ale...“

„A nedělá vám to starosti?“ přerušil ho Biggles.

„Ani v nejmenším.“

„Ale zdá se, že kletba účinkuje.“

„Nesmysl! Milý pane, žijeme v roce 1961. Nejsem ochoten uvěřit, že to, k čemu zde došlo, zavinila kouzla nebo zaříkávání, mumlaná za svitu měsíčního úplňku při vaření směsi z útrob ropuchy, jednu zmije a z krve tříletého netopýra.“

„Copak se stalo s dopisem?“

„Nemám tušení.“

„Předkové ho uschovali?“

„Není to vyloučeno. Nikdy jsem po něm nepátral. V rodinné truhle je spousta starých zatuchlých lejster. Víím o tom, protože jsme tam hledali královskou listinu. To když jsme chtěli požádat o zrušení některých bodů, které nám začaly vadit. Dali jsme tehdy listinu ofotografovat, protože tu původní bychom nedali z ruky. Jen tehdy jsem ji viděl a nemohl si ji přitom ani přečíst. Je psána částečně latinsky a zčásti podivným jazykem, kterým

nejspíše bude normanská francouzština. Ve Státním archivu jsou ale odborníci, kteří takové věci dokážou rozluštit.“

„Řekněte mi, Leo, co se stane s vaším sídlem, když se neoženíte, přesněji, když zemřete bezdětný? Máte nějaké příbuzné?“

„Pokud vím, tak ani jednoho. Kdybych zemřel bez potomstva, jak tomu říkají právníci, majetek by opět připadl koruně.“

„Jak by s ním koruna naložila?“

„Na to jsem se nikdy neptal. Myslím, že by ho převzal Spolek pro kulturní a památkovou péči jako historickou památku. Kdyby se jim dům nehodil, prodali by ho jako každý jiný majetek.“

„Vrátím se ještě k dopisu, který přivolal kletbu na tohle sídlo. Nevíte náhodou, zda je na něm podpis?“

„Nevím. Ať je v domě nebo není, nikdy jsem ho neviděl.“

„Nezmínil se o něm váš otec, případně děd?“

„Nikoho jsem o něm neslyšel mluvit. Představuji si, že se k němu stavěli stejně jako já. Je to takový náš kostlivec ve skříni, na kterého je lépe zapomenout. Opustil byste sídlo, kdyby bylo vaše, kvůli nějakému vymyšlenému nesmyslu sepsanému někdy před pěti sty lety?“

„Ne, to bych asi neudělal. Kdybych však byl ve vašem postavení, víc bych se zajímal, jak to souviselo s tehdejšími středověkými poměry, i kdyby jen z pouhé zvídavosti.“

„Snad mi nechcete říci, že kus pergamenu starého půl tisíciletí by mohl nějak souviset s tím, co se stalo

mému bratru a dříve žijícím členům mé rodiny?“ vyhrkl Leo.

„To jistě ne. Snažím se však přistupovat k celé věci nezaujatě. Jestli je ten nešťastný dopis stále ještě na světě, rád bych ho viděl. Pokusil byste se ho najít?“

„Proč?“

„Stále tu je možnost, že by mohl nějak objasnit záhadné věci, které tu probíhají už tolik let.“

„Můžete se o to pokusit sám!“

„Mohu? Pak to taky udělám!“

Leo pohlédl na okno, které při západu slunce potemnělo. „Abyste se pouštěl do takové práce, na to je už pozdě. K tomu potřebujete plné denní světlo. Zajedte ke mně zítra a zůstaňte den nebo dva, místo abyste jezdili stále sem a tam. Pokojů tu je dost. Zařídím, aby Falkner připravil lůžka. Pak si můžete prohlížet obsah rodinné truhly, jak dlouho budete chtít.“

„Přijímám,“ kývl Biggles. „Také bych se rád podíval na místo, kde zemřel váš bratr.“

„Ukážu vám přesně, kde se to stalo.“

„Dobrá. Vracíme se do města. Můžete nás čekat zítra ráno.“

Vyšli ven a policejní vůz vyrazil do Londýna. Stmívalo se.

„Tak co o tom soudíš, starouši?“ zeptal se Bertie, když zabočili ze zarostlé příjezdové cesty na hlavní silnici.

„Zatím nic,“ odpověděl Biggles. „Mohu ti jen říct, že to je ten nejpodivnější příběh, jaký jsem kdy vyslechl. Ani mě nepřekvapuje, že Leo tápe mezi pověrami a shodou náhod.“

„Ty myslíš, že k těm úmrtím docházelo náhodou?“

„Bud' na to musíš přistoupit, nebo přiznat, že tu působil stejný počet generací vrahů, kolik bylo generací Landavillů. Tomu se ale nedá věřit, zdravý rozum to odmítá. Chápeš, co myslím? Jestliže každá smrt byla vraždou, nemohl je všechny spáchat stejný člověk. Abych to vyjádřil jasněji, člověk který zabil Leofrice Landavilla v devatenáctém století, leží sám již dlouho v hrobě. Není schopen doběhnout do zdejšího parku a zastřelit Charlese Landavilla. Vrah hopsající z jednoho století do druhého mi nesedí.“

„Máš v úmyslu se toho ujmout?“

„Rozhodně. Ta záležitost mě vážně upoutala. Pokud jde o vraždu, a Leo je přesvědčen, že jeho bratra někdo zavraždil, vrazíme nosem do stěny hned, jakmile si položíme první otázku.“

„Tím myslíš motiv?“

„Přesně. Pokud to je vražda, musí mít motiv! Kde ho najdeme?“

„Musíme hledat. Ale kde?“

„Právě nad tím se chci zamyslet,“ řekl Biggles. „Vím, že odpověď existuje a dneska neusnu, dokud ji nenajdu.“

„To vypadá, že se moc nevyspíš, starouši,“ ušklíbl se Bertie. „Nemůže to být dílo nějakého šílence?“

„Ale Bertie, měj se mnou slitování. Během posledních čtyř set padesáti let skončilo asi dvacet Landavillů velice nepěkně. Jsem ochoten připustit, že v každé generaci během těch staletí se mohl vyskytnout šílenec toužící někomu zakroutit krk. Nechápu ale, proč by vždycky kroutil krkem některého z Landavillů.“

„Jemináčku, starouši, obávám se, že tohle ti nepovím.“

„Počítal jsem s tím,“ povzdechl si Biggles.

KAPITOLA ČTVRTÁ

TAK PŘECE JEN VRAŽDA!

Také následujícího rána vyšlo slunce věstící nádherné počasí a policejní vůz vyrazil v časných hodinách z Londýna k Novému lesu. Hovor mezi Bigglesem a Bertiem se točil skoro výhradně kolem podivuhodného příběhu, kterým je upoutal Leo, majitel starodávného sídla Ringlesby.

„Tak usnul jsi večer nebo ne?“ zeptal se Bertie.

„Nakonec ano, ale honilo se mi to hlavou tak dlouho, až jsem si málem přehrál mozkové závity. Tak fantastická historka by udržela vzhůru každého.“

„Přišel jsi na něco?“

„Na nic. Totiž skoro na nic. Napadly mě jen dvě věci.“

„Jaké?“

„Jedna se týká tří hvězd, o kterých mluvil Charles Landaville těsně před smrtí. Musí mít nějaký význam. Včera jsem se přikláněl k tomu, brát je doslova, ale když jsem o tom přemýšlel v noci, dospěl jsem k názoru, že to nemusí být přesné. Charles mohl použít toho výrazu v přeneseném smyslu slova. Symbol tří hvězd se užívá pro označení prvotřídní jakosti. Třeba v cestovních příručkách se běžně píše o tříhvězdičkových hotelech a restauracích. O lepším výrobku se také říká, že je tříhvězdičkový. To platí například o brandy. Smysl hvězd není jasný a neměli bychom na ně zapomínat, dokud neobjasníme jejich skutečný význam.“

„Ještě něco?“

„Ano. Hodně jsem uvažoval o údajné vraždě Leova bratra Charlese. Vrah prý střílel puškou ráže dvacet dva. Skutečnost, že někoho zabila zbraň tak malé ráže, mě přivedla ke dvěma závěrům. Za prvé, aby taková zbraň byla účinná, musí střílet na krátkou vzdálenost. Za druhé, člověk, který ji použil proti Charlesovi, je prvotřídní střelec. Je totiž nepravděpodobné, že by tak malá kulka způsobila smrt, kdyby nezasáhla srdce nebo hlavu. Pokud někdo chtěl vraždit, musel zasáhnout zcela přesně. To znamená, že vrah, pokud zde vůbec nějaký byl, musel velmi důvěřovat svému střeleckému umění.“

„Což také vyžaduje časté cvičení.“

„Velmi správně. Pro střelce bylo důležité, aby Charles zemřel na místě. Nemělo by smysl zasáhnout ho třeba do ramene nebo do boku. Zasaženému by to způsobilo jen lehčí zranění, s nímž by se vrátil domů a okamžitě by volal policii.“

„Takže už jsi přesvědčen, že se jedná o vraždu?“

„Zdaleka ne. Ale pokud to byla vražda, máme povinnost odhalit vraha. Na druhé straně, kdyby došlo k zabití Charlese jen nějakou podivnou shodou okolností, zbytečně bychom hledáním vraha mařili čas. Zatím nemůžeme náhodu vyloučit a musíme se zabývat jen fakty, nikoli výmysly.“

„Kdybychom prokázali vraždu, bude dobré rozhlédnout se po okolí sídla a podívat se na prsty sousedům.“

„To jsi řekl moudře, lorde. Vždycky je možné, že člověk, který zastřelil Charlese, pokud tedy nešlo o nešťastnou náhodu, je někdo z místních, kdo ho nenáviděl. Tím samozřejmě netvrdím, že někde v okolí je hnízdo nepřátel Landavillů, kteří sem jednou za generaci

vyšlou vraha. To bychom se zase dostali k fantastické shodě náhod, což se mi nelíbí. Přesto budu muset položit Leovi několik otázek. V té věci hraje určitou úlohu nějaká žena, i když patrně bude stát jen v pozadí. Myslím tu jeho přítelkyni. V tak složité věci, jako je tahle, si nemůžeme dovolit něco opomenout, třebaže by se mohlo zdát, že to s tím nesouvisí. Co o tom všem dívka ví? Pokud jí Leo vyprávěl to co nám, co si o tom myslí? Ženy bývají často nadány větší intuicí než my, mají jakýsi šestý smysl, který je pak dovede k řešení dříve než prostá logika.“

Probírali záhadu ze všech stran po celou dobu jízdy, než jejich vůz zabočil k sídlu a zastavil.

Leo na ně čekal. Sotva oba muži vystoupili z auta, objevil se v okně.

„Za minutku jsem u vás!“ zavolal dolů.

Biggles, který vystoupil u hlavních dveří, se při čekání zadíval na rodový znak nade dveřmi. „Zdá se, že z něj někdo kus urazil,“ poznamenal. Když Leo vyšel před dům, oblečen do starých tvídových kalhot a košile s rozhaleným límcem, ukázal Biggles na znak.

„Tohle kdysi býval váš rodový erb?“

„Nemám tušení,“ pokrčil rameny Leo.

„Vždycky to vypadalo takhle?“

„Pokud si vzpomínám, tak ano. Proč?“

„Zdá se mi, že ho někdo úmyslně poškodil.“

„To se mohlo stát. Mohlo to být dílo Cromwellových jezdců, kteří věděli, že stojíme proti nim. Snad to byli věrní lidé, oddaní své věci, ale tady se chovali jako vandalové. Nenáviděli všechno, co vypadalo jako vyřezané či vytesané a ničili to. Ve farním kostele uráželi hlavy sochám svatých. Co se týká toho erbu,

nemůže to být náš výsostný znak. Za ta dlouhá staletí by ho někdo opravil. Dokud jsme užívali znak, bylo v něm temné pole s kosmým pruhem stříbra a s červení v květu na zeleném stvolu.“

„Nevadilo by vám vyjádřit se tak, abych tomu rozuměl?“ usmál se Biggles. „Nikdy jsem nechodil do kurzu heraldiky.“

„Černý štít se stříbrným pruhem napříč, ve kterém byla červená růže na zeleném stonku. Ta růže měla nepochybně něco společného s červenou růží Lancasterů. Z jejich rodu přece odvozoval svůj původ Jindřich VII.“

„Díky. Nejsem ale o moc moudřejší.“

„Napadlo vás něco ohledně Charlesovy vraždy?“ zeptal se Leo.

„Je příliš brzy hovořit o nějakém výsledku. Vyšetřování se jistě protáhne. Rád bych vám ale položil pár otázek. Převážně se týkají právě vašeho bratra.“

„Jen do toho. Pomohu vám, jak to jen půjde.“

„Měl váš bratr nějaké nepřátele? Vzpomenete si na někoho, kdo by měl důvod přát mu něco zlého?“

„O nikom nevím. Charles byl klidný a skromný muž. Málo cestoval a měl málo známých. Neumím si představit, že by se s někým hádal. Kdyby se něco takového stalo, nepochybuji, že by mi o tom pověděl. O nějakém sporu mi však nikdy neřekl jediné slovo.“

„Nebude vám vadit, když se zeptám na něco osobnějšího?“

„Vůbec ne.“

„Jedná se o dámu, se kterou byste se rád oženil. Kdo je to?“

„Jmenuje se Diana Mortimoreová. Možná se tu právě dnes ukáže. Tento den vždycky jezdívá do města a někdy se tu cestou zastaví, jestli něco nepotřebuji.“

„Takže žije poblíž?“

„Ano. Na usedlosti asi pět mil odsud. Její otec je bankéř sir Joshua Mortimore. Diana ovšem disponuje vlastními penězi. Zdědila je po matce.“

„Jste zasnoubení?“

„Ne. Důvod jsem vám již řekl.“

„Pověděl jste jí to, co nám včera?“

„Myslíte o prokletí rodu?“

„Ano.“

„Ne. Nechci aby mě považovala za choromyslného.“

„Dobře. Potom vám radím, abyste o tom mlčel dál. Zná tu historku někdo jiný ze sousedů?“

„Nevím. Nechlubím se tím.“

„Tak o tom mlčte dál. Nikomu ani slovo. Jde o to, že když příběh vyjde najevo, vrhnou se na vás novináři. Neubráníl byste se jim. Umíte si představit, jaké titulky by se objevily v novinách? Snad o takovou slávu nestojíte.“

„Ne. Budu mlčet jako hrob.“

„A také nikomu nevykládejte, co tu děláme. Kdyby se někdo ptal, řekněte prostě, že jsme vaši starí přátelé, kteří se zde náhodou zastavili. Nechci, aby někdo zkoumal, čím se tu zabýváme.“

„Chápu.“

„Dobrá. Tak a teď dál. Především chci mít jistotu, že váš bratr byl zavražděn. Podíváme se tedy na místo, kde došlo k jeho smrti. Máte dosud jeho pušku?“

„Jistě.“

„Tak pro ni dojděte, vezmeme ji s sebou. Dejte si do kapsy hrst nábojů, ačkoli je možná nebudeme potřebovat.“

Leo zašel do domu a brzy se znovu objevil s puškou v ruce. Vydal se v čele svých hostů nerovnou cestou k lesíku, kde rostly břízy, jedle a několik skotských borovic.

„Povězte mi,“ požádal ho Biggles cestou, „byl váš bratr dobrý střelec?“

„Byl skvělý střelec. Když na něco střílel, zřídka minul. Abyste rozuměli, nerad zvěř jen poranil a střílel téměř vždy jen tehdy, když si byl jistý, že rána bude smrtelná. Ten hájek před námi se kdysi hemžil králíky. Později je téměř vyhubila myxomatóza, avšak pár jich zůstalo. Některá ta zvířátka byla patrně vůči té ohavné nemoci imunní.“

Když došli k hájku, Leo kráčel asi deset yardů při jeho kraji a pak se zastavil. „Tady to bylo,“ řekl.

„Můžete nám přesně popsat, jak to vypadalo, když jste tu našel ležícího Charlese?“

„Na to nikdy nezapomenu,“ vzdychl mladík. „Budu to vidět před sebou až do konce života.“

„Mohl byste nám ukázat, jak ležel?“

„Domníváte se, že to je nezbytně nutné?“

„Je to nutné, jinak bych vás o to nežádal. Chtěl bych provést rekonstrukci celé události. Víím, že vás to netěší a nepochybuji o vaší upřímnosti, ale dokud se sám nepřesvědčím, že šlo o skutečnou vraždu, bude ve mně stále dřímat nejistota, že mohlo jít pouze o nešťastnou náhodu. Lehněte si, prosím vás, na zem tak, jak ležel Charles, když jste k němu přišel!“

Leo se zamračil, ale poslechl. Pootočil se a padl dopředu, jako když se plavec pouští z břehu do hluboké vody.

„Teď uchopte pušku, jak ji držel on.“

Mladík poslechl.

„Díky,“ řekl Biggles a chvíli si pozorně prohlížel ležící tělo. „Stačí,“ prohlásil pak. „Můžete vstát.“ Leo se postavil.

„Tak tedy. Ze dvou výstřelů, které jste tehdy slyšel, váš bratr musel vypálit ten první,“ uvažoval nahlas Biggles. „Je logické, že nemohl střílet jako druhý, když byl sám zasažen. Otázka zní, na co střílel? Tvrdíte, že byl výborný střelec, předpokládejme tedy, že zasáhl cíl. Znamená to, že zvíře, pravděpodobně králík, dosud je na místě, na kterém padlo. Podle vás Charles ležel zde, hlavou tímto směrem.“ Biggles ukázal rukou směr. „Protože osoba zasažená kulkou padá dopředu, musel být, když ho vystřelená kulka zasáhla, obrácen na tuto stranu. Pojďme se podívat, jestli z toho zabitého zvířete něco zbylo. Stalo se to sice před delším časem, ale třeba najdeme nějaké pozůstatky. Dávejte pozor, kam šlapete.“

Biggles šel příkladem a s očima upřenýma na zem vykročil. Velmi pomalu kráčel podél okraje mláží. Ostatní ho napodobili a ušli tak asi dvacet yardů.

„Tady je to!“ vykřikl náhle Leo. „Tohle mohl být cíl!“ Ukázal na vyschlé pozůstatky králíka. Byl to už jenom zploštělý kus šedého kožíšku, obalujícího kosti, kterým prorůstala tráva.

„Myslíte, že bychom chtěli příliš, kdybychom doufali, že najdeme kulku?“ položil Biggles řečnickou otázku. „Bude to záležet na tom, kam vnikla,“ odpovídal si. „Kdyby zasáhla měkkou část těla, třeba břicho,

prolétla by a zaryla se do země. Zarazit ji mohla jedinež kost.“

„Charles mířil vždycky na hlavu,“ ozval se Leo. „Zastával názor, že rána má být smrtící, nebo má jít úplně mimo. Není dobré střílet králíka do břicha. Zvíře uteče a uhynie někde v úkrytu.“

Biggles poklekl, uchopil lebku a rozmáčkl ji. Pomalu proséval úlomky kosti mezi prsty, až vítězně zvedl otevřenou dlaň, na které ležel malý předmět. S úsměvem zadostiučinění ve tváři jej uchopil ukazovákem a palcem. „Tady to máme,“ řekl vesele. „Vedeme si velmi úspěšně, pánové. Takže Charles střelil králíka. Protože mu nezbyl čas na druhý výstřel, a my už teď víme, že k němu ani neměl důvod, víme také, že tato kulka patřila k prázdné nábojnici v pušce! Tím je vysvětleno, Leo, proč jste nenašel druhou nábojnici na místě, kde Charles padl, ačkoli jste řekl, že jste ji hledal. Žádná tam nebyla!“

„Opravdu jsem ji hledal.“

„Dobrá. Jenže jste hledal na špatném místě!“

„Už chápu,“ vydechl mladík.

„Pokusíme se najít druhou nábojnici teď. Víme, že se tu střílelo dvakrát, ale druhý výstřel padl odjinud. Nábojnice je mosazná a nerezaví. Musí stále ležet někde na zemi. Vraťme se k místu, kde zemřel Charles.“

Došli tam.

„A teď, Leo, chci, abyste nabil pušku a postavil se na místo, na němž stál při střelbě váš bratr,“ žádal Biggles. „Pak vystřelte do míst, kde jsme našli králíka. Měli bychom znovu odvést svou práci důkladně. Po výstřelu zůstaňte klidně stát.“

Leo nabil, zvedl pušku, namířil a vystřelil. Pak zůstal nehybně stát.

„Teď přišel okamžik, kdy někdo vystřelil na Charlese,“ hovořil dál Biggles a zkoumal, jak mladík stojí. „Protože víme, jak kulka zasáhla Charlese, je snadné určit, odkud přiletěla. Odjinud sem nemohla přiletět, protože by jí překážely stromy!“

Biggles naznačil směr napřaženým prstem. „Tudy letěla. Střelec a vrah stál v lese a nemohl být daleko. Stačí, Leo, děkuji. To je všechno. Teď se podíváme, po té druhé nábojnici. Buďte opatrní, abyste ji nezašlápli do země.“

V udaném směru našťěstí téměř nic nerostlo, půdu tam převážně pokrývalo jehličí opadané z borovic. Za předpokladu, že nábojnice padla někam do těchto míst, nezdálo se být těžké, objevit ji. Tři muži kráčeli vedle sebe směrem, který naznačil Biggles. V závěru dvakrát nebo třikrát lezli po čtyřech. Jejich trpělivost byla nakonec odměněna dosti zvláštním způsobem, když Bertie našel mezi vyčnělými kořeny borovice nedopalek cigarety. Byl zahnědlý, jistě tady několikrát zmokl, ale dešť ho ještě nerozmočil. Ležel tu tedy dost dlouho, ale koncový, korkový filtr odolal. Biggles si zbytek prohlédl a pak ho zastrčil do prázdné obálky v náprsní tašce. Když se tím zabýval, Bertie slabě vykřikl, sehnul se a zvedl z jehličí krátkou mosaznou nábojnici ráže dvacet dva.

„Skvělá práce,“ blahopřál mu Biggles. „Tak teď už přesně víme, na čem jsme. Měl jste pravdu, Leo. Byla to vražda! Střelec se kryl za tímhle stromem a čekal na vašeho bratra, až přijde blíž. Byl to chladnokrevný vrahoun. Měl tolik drzosti, že si při čekání zapálil cigaretu. Když potom viděl Charlese přicházet, napůl vykouřenou ji odhodil. Tohle jsem chtěl vědět.“

„Již věříte, že Charles nezemřel nešťastnou náhodou?“

„Ano a víme skoro přesně, jak se to stalo. Jsou tu dvě kulky a při rychlosti, jak byly za sebou vystřeleny a při vzdálenosti mezi stromem a místem, kde stál Charles, je nesmyslné, že by je vypálil jediný člověk. Byli tu tedy

dva lidé, každý se zbraní ráže dvacet dva. Už jste vyhodil z pušky vystřelenou nábojnici, Leo?“

„Ještě ne.“

„Tak to udělejte a dejte mi ji, prosím.“

Leo vyhodil nábojnici, v letu ji zachytil a podal Bigglesovi.

Biggles ji vzal, podržel obě nábojnice před sebou a porovnával je. „Žádný další důkaz nepotřebujeme,“ řekl pak. „Podívejte se. Úderník vaší staré pušky, Leo, naráží na okraj kapsle. U téhle druhé, kterou našel Bertie u stromu, tluče úderník téměř přesně do středu. Ta zbraň je patrně novější.“

„Jasně,“ vyhrkl Leo. „Co uděláme dál?“

„Teď když víme, že Charles byl zavražděn, musíme vypátrat vraha. Stopa ovšem dávno vychladla, ale to neznamená, že vychladl vrahův motiv. Musíme ho odhalit. Lidé nevráždí bez důvodu, ale příčiny bývají velmi rozmanité.“ Biggles si zapálil cigaretu a zamyšleně si s ní pohrával.

„Jestliže Charles byl tak mírný člověk, jak jste říkal, proč by ho někdo chtěl zabít? Soudím, že vrah nebyl šílený, a jednal tedy s rozmyslem. Jako první možnost se přímo vnucuje, že muž v lese byl pytlák. Přišel k lesíku, uviděl Charlese jít po kraji hájku a střelit králíka. Do té chvíle ho Charles určitě neviděl, protože jinak by sám nestřílel. Zastavil by se a oslovil by cizího muže, co dělá v lese s puškou. Je to tak?“

„Ano, to zní rozumně,“ souhlasil Leo.

„Pokud tedy Charles o pytlákovi nevěděl, ten by zůstal stát, nebo by se schoval a počkal, až Charles sebere kořist a odejde s ní domů. Tak by snadno unikl. Neměl by žádný důvod k tomu, aby se ukazoval, natož

aby na Charlese sám střílel. Proč by to dělal? Leo, kolik času uplynulo mezi zakrákáním havrana a vaším příchodem k umírajícímu bratrovi?“

„Ne víc než dvě, tři minuty.“

„Charles musel skřek slyšet?“

„Určitě.“

„Znal význam znamení?“

„Samozřejmě.“

„Co by udělal? Nebo řekněme to jinak. Co byste udělal vy?“

„Hledal bych na obloze letícího havrana.“

„A kdybyste ho neviděl?“

„Pokračoval bych v tom, co jsem dělal.“

„Neutekl byste?“

„Utéci? Proč? Člověk neutíká před ptákem. Spíše bych se zajímal o to, kde se schovává.“

„Ano, přirozeně,“ řekl Biggles tiše, jako by mluvil sám k sobě. Pohlédl na mladíka. „Hledal byste ho?“

„Ano.“

„Ale toho zlověstného ptáka jste tu nikdy neviděl.“

„Ne, nikdy. Kdyby se tu občas havrani vyskytovali, díval bych se na to jinak, ale nežijí tady. Havrany jsem viděl jenom v Toweru v Londýně, kde si ti ohavní ptáci vykračují na místě, kde se konaly popravy.³ Někteří lidé

3 Podle pověsti havrani přilétli do Toweru v roce 1078 z lesů, které tehdy obklopovaly Londýn, protože v městských příkopech nacházeli zbytky potravy. Za vlády Karla II. vznikla pověst, že kdyby havrani odlétli z Toweru, britská říše by se rozpadla. Od té doby každému takovému ptákovi přistřihovali křídla, aby neuletěl. Havrani se tam pak potulovali jak chtěli, ale dokázali jen hopsat po trávnících, často přímo u popravičího špaluku. Jejich oblíbenou potravou je maso.

se domnívají, že je tam zpočátku vábila krev nešťastníků, kterým utínali hlavy. Kam míříte tou otázkou?“

„Přemýšlím, zda tu vůbec někdy havrani létali.“

„Jednoho jsem slyšel.“

„Ale neviděl! Slyšel jste ho jen zakrákat. Není nijak obtížné napodobit havrana. Ten skřek mohl vydat člověk, který stál tady v lesíku. Právě ten, který zastřelil Charlese! Pokud se v tom hodně nemýlím, musel něco vědět o kletbě!“

„Ta možnost mě nenapadla.“

„Dobrá, dejme tomu, že jste slyšel skutečného havrana. Nezáleží vlastně na tom, zda to byl živý havran, nebo zda ho někdo dobře napodobil. Rozhodující je, že jste ho slyšel a slyšet ho musel i váš bratr. Říkal jste, že být na jeho místě, začal byste havrana hledat. Dá se tedy předpokládat, že Charles zvedl hlavu v domnění, že havrana uvidí.“

„A dál?“

„Účelem zakrákání mohlo být třeba vystrašit někoho, kdo ví, co ten zlověstný zvuk znamená. Takový člověk by se vylekal a patrně by znejistěl. Teď mě ovšem napadá, že zakrákání mohlo mít ještě jiný účel.“

„Jaký?“

„Skřek mohl být vnadidlem, které by vylákalo oběť na místo, kde čekal vrah s puškou.“

„To je možné,“ přikývl Leo a svraštil čelo.

„Když jste pak utíkal k lesíku, neviděl jste nikoho? Zdůrazňuji, vůbec nikoho?“

„Nikde nebylo ani živé duše.“

„Díval jste se?“

„Upřímně řečeno, moc ne. Patrně jsem se jenom rozhlédl, ale nic víc. Myslel jsem pouze na Charlese.“

„Ovšem.“

„Když jsem ho našel, byl jsem leknutím jako zkamenělý. Trvalo mi chvíli, než jsem se vzpamatoval. Sotva jsem věděl co dělám, ale domnívám se, že jsem instinktivně utíkal zpátky domů pro Falknera, aby mi pomohl.“

„Našel jste ho v domě?“

„Ano.“

„Vrah měl tedy spoustu času k úniku.“

„To je naprosto jasné. Poslední, co by mě v té chvíli napadlo, bylo myslet na vraha.“

„Dokážu to pochopit, Leo,“ přikývl Biggles. „Až příště uslyšíte krákat havrana, radím vám, abyste se choval jinak. Dívejte se, ale nepřibližujte se.“ Odhodil cigaretu a šlápl na ni. „Když už jsme venku, mohu se trochu rozhlédnout po vašem pozemku?“

„Máte k tomu nějaký zvláštní důvod? Nic tady neuvidíte.“

„Měl jsem na mysli ptačí hnízda.“

„Ptačí hnízda?“

„Třeba tu někde najdeme havraní hnízdo.“

„Žertujete?“

„Vůbec ne.“

„Dobře. Rozhlížejte se, jak je vám libo, ale uvidíte jen, jak je to tu všechno zarostlé. Park, pokud se tomu tak dá říkat, má téměř čtvercovou podobu. Ze tří stran ho obklopují pole nebo pastviny. Při jižní straně vede jediná silnice. Znáte ji, neboť to je cesta, kterou jste sem přijeli. Žádné oplocení nehledejte, najdete jenom hustý živý plot a za ním široký travnatý pás. Jediný příjezd k domu je v místě, kde bývala vstupní brána.“

„Dobrá. Já se vždycky nějak zorientuji.“

„Víc se o tom nedá povědět.“

Pomalů se prošli po celém pozemku, ale jak mladík řekl, moc se toho vidět nedalo a havraní hnízda už vůbec ne. K domu se vrátili velkou oklikou.

„Zůstanete přes noc?“ zeptal se Leo, když stáli u dveří.

„Nesmíme moc zneužívat vašeho pohostinství,“ řekl Biggles. „Ale jestliže to nemusíte vědět hned, rozhodnu se později. Zatím by mi přišla vhod sklenice vašeho výborného moštu.“

KAPITOLA PÁTÁ

STARÁ DUBOVÁ TRUHLA.

Dříve než vstoupili dovnitř, zaslechli motor blížícího se auta. Zastavilo před vchodem okamžik po nich.

„To je Diana,“ řekl Leo, který se otočil, když z auta vystupoval jediný cestující. Byla to půvabná, asi dvacetiletá mladá žena v tvídovém obleku, hezká, s vlasy jako len, modrýma očima a hladkou pletí beze stop líčení. Typ moderní, sportovní dívky.

Leo představil své druhy, aniž by se zmínil o jejich policejních hodnostech. „Jsi tu později než obvykle,“ dodal.

„Mezi vesnicí a Ostruhami mě zdrželo asi tisíc ovcí,“ usmála se. „Nemohla jsem dál. Teď musím pospíchat. Chceš něco zařídit?“

„Ne, děkuji.“

„Takže mohu jet.“

„Nechceš se něčeho napít?“

„Děkuji, Leo, nemohu se zdržovat. Tví přátelé tu zůstávají?“

„Jeden nebo dva dny, podaří-li se mi je přemluvit.“

„Přijed' s nimi někdy na večeři.“

„Díky, to je od tebe velmi laskavé.“

„Tak tedy sbohem. Opatruj se.“

Dívka se usmála, nastoupila a vůz se rozjel k hlavní silnici.

„Co myslela tím, opatruj se?“ trhl Biggles hlavou k Leovi.

„Domnívám se, že nic zvláštního,“ pokrčil mladík rameny. „Dobře ví, jak jsme tu známí nešťastnými náhodami.“

„Říkal jste ale, že jste jí o kletbě nepověděl.“

„Taky že ne, ale mohla slyšet ve vesnici nějaké drby. Víte jak se lidé na venkově vyžívají v klepech a pověstech o místním dění? Přestože se mi nic nedoneslo, umím si představit, že místní lidé, zvláště starší z nich, nepřehlédli zvyk Landavillů umírat s botami na nohou. To co Diana řekla, nemyslela vážně.“

„Třeba ne, ale být na vašem místě, stejně bych si dával pozor na to, kam jdu,“ odpověděl Biggles vážně.

„A jak to asi mám dělat?“ zeptal se mladík uštěpačně. „To se mám zamknout někde v domě?“

„Nevím, ale jak jsem vám před chvílí řekl, když uslyšíte krákání havranů, nechte je krákat. Můžete je poslat do pekla, ale nechoďte je hledat, abyste tam neskončil sám!“

Leo na Bigglese zvědavě pohlédl. „Tak vy si opravdu myslíte, že mně hrozí nebezpečí smrti?“

„Mohu jen znovu opakovat, že nevím. Je to ale možné. Jak jste si ostatně sám všiml, jste posledním z Landavillů, a když se vám něco stane, váš rod vymře, mladíku! Nenapadlo vás, že by se to některým lidem mohlo hodit?“

„Pane na nebi! Proč?“ vytřeštil údivem oči Leofric. „Nikomu jsme nic neudělali. Proč by se mohlo někomu hodit vymření rodu?“

„To vám nepovím,“ zavrtěl hlavou Biggles, „ale zdá se mi, že se o to někdo pokouší již dlouhý čas.“

„Kdo vás přivedl na tu myšlenku?“

„Přece vy, mladíku! To vy trváte na tom, že všechna úmrtí mužů z vašeho rodu byly vraždy! My dnes dokázali, že smrt vašeho bratra Charlese byla opravdu vraždou, což naznačuje, že nad všemi mrtvými z minulosti také mohl stát vrah. Nevíme to a sotva se to dozvíme, ale teď se zdá, že to musíme připustit. Pokud to tak bylo, napadá vás nějaký jiný důvod, proč došlo k vraždám, než že někdo touží vyhladit váš rod ze světa, či aspoň zastrašit posledního z rodu, aby opustil tohle sídlo?“

Leo zaraženě mlčel.

Falkner rozestavil u dveří tři rozkládací židle a malý stolek, na který postavil podnos se sklenicemi a vytoužený džbán s moštem. Biggles se na jednu ze židlí posadil a rozváděl dál své myšlenky.

„Pokud všechny ty podivné nešťastné náhody byly ve skutečnosti vraždami, musí se za nimi skrývat nějaký záměr. A aby se podařilo s vraždami skončit, musíme zjistit, jaký v nich je záměr. Když to nezjistíme, budou pokračovat, dokud je živ jediný Landaville, což je přesně tolik, kolik jich tu skutečně zbývá! Tak hledejme záměr, neboli motiv! V moderní civilizované zemi je výběr motivů vraždy poměrně chudý. Nejčastěji to jsou peníze a pak mluvíme o loupežné vraždě. Byl váš bratr o něco oloupen?“

„Ne,“ hlesl Leo. „Neměl u sebe nic, co by stálo za krádež.“

„Byl oloupen někdo z vašich předků?“

„Nic takového nebylo zaznamenáno. O tom vážně nic nevím. Všichni žili dávno přede mnou.“

„Vyloupil někdo váš dům?“

„Ne.“ Leo se chabě usmál. „Nic cenného v něm ani není.“

„Výborně. Řekněme tedy, že loupež nebyla pohnutkou. Co tu máme dál? Žárlivost? To znamená, že by do toho byla zapletena žena. Měl Charles trápení se ženami?“

„Určitě ne.“

„Dobrá. Tak ještě dál! Pokud správně předpokládáme, že někdo po léta vybíjí členy vašeho rodu, je hledání mezi běžnými motivy asi marné, ten skutečný musí být neobvyklý. Jaký motiv to je?“

„Ale to se ptám já vás,“ zavrčel Leo.

„A já se to zkouším zjistit. Připadal bych si ale pěkně mizerně, kdyby vás někdo odstřelil, právě když jsem se pustil do případu. Proto vás žádám, abyste byl krajně opatrný.“

„Nechci trávit zbytek života zavřený v domě.“

„Ani to by vás nemuselo nutně zachránit.“

„Pokud vím, nikdy se nestalo, že by k vraždě nebo k osudnému neštěstí došlo uvnitř domu. Vždycky se to odehrálo venku. Jak si to vysvětľujete?“

„Uvnitř by šlo mnohem hůře předstírat, že se jedná o nešťastnou náhodu.“

„Proč? Člověk si může srazit vaz i v kuchyni při čištění oken.“

„Ale no tak,“ odmítl to Biggles. „Je ovšem pravda, že když vše selže, jsme zase u náhody. Mimochodem, slečna Mortimoreová mluvila o nějakých ostruhách. Co tím myslela?“

„U ostruh je prostě jméno hospody na kraji vesnice. Je to pěkný starý dům. Býval to zájezdní hostinec. Na

pohled je hezký, ale to je všechno. Žádná jídla tam nevaří.“

Přišel Falkner. „Mám podávat oběd, pane?“

„Ano, můžete.“

Když starý muž odešel, Leo se znovu otočil k Bigglesovi. „Co chcete dělat po obědě, inspektore?“

„Docela rád bych se podíval na písemnosti vaší rodiny, zda tam neobjevíme něco, co by nám posloužilo jako vodítko. Bylo by třeba velmi zajímavé přechíst si dopis s kletbou, o němž jste se zmínil. Nu ano, ten který doručil černý mnich. Pokud ho ovšem dokážeme v truhle najít.“

„Beze všeho, ale bojím se, že to bude špinavá práce. Ted' pojd'me dovnitř, oběd čeká.“

Šli do velké jídelny, kde jim Falkner podal další prosté, chutné jídlo. Když byly talíře prázdné, Biggles si zapálil a zeptal se: „Jen tak na okraj, Leo, kde je pohřben Charles?“

„Na vesnickém hřbitově. Jsou tam pohřbeni všichni Landavillové, kteří tu zemřeli. Jako lordové z tohoto panství tam máme svoje místo.“

„Jak starý je kostel?“

„Velmi starý. Říká se, že ho postavili již za časů Normanů. Proč se ptáte?“

„Farní zápisy by nám mohly poskytnout zajímavé informace. Pokud ovšem zůstaly zachovány. Staré kostely po celé zemi jsou pamětníky dějin. V dnešní době se to již nedělá, ale kněží před léty nevedli pouze data o narození a úmrtí, ale také jakýsi deník, do kterého zapisovali všechny mimořádné události ve farnosti.“

„Ano? Někdo mi jednou povídal, že zdejší matrika sahá až do roku 1430.“

„Viděl jste ji někdy?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou mladík. „Je to bohužel již hodně dlouho, co jsem byl v kostele. Naposledy při Charlesově pohřbu. Víte, za starých časů bylo zvykem pohřbívat významné lidi uvnitř kostela, často pod hlavní uličkou mezi lavicemi. Míval jsem z toho mrazení, když jsem si uvědomil, že sedím nad kostmi a prachem svých předků. Kostelu se proto od dětství spíše vyhýbám.“

„To chápu,“ řekl Biggles. „S tím se ale netrapte. Co kdybychom se podívali na vaše staré rodové papíry.“

„Nepředstavujte si žádné papíry v dnešním slova smyslu. Převážně jde o pergameny. Charles se kdysi pokoušel nějaké si přečíst a zápasil přitom s ovčí kůží, tuhou jako prkno. Pochybuji, že se vám podaří rozluštit, co je na nich napsáno.“

„Stejně se na ně podíváme.“

„Přinesu klíč ke truhle,“ řekl Leo a odešel. Za chvíli se vrátil s obrovským železným klíčem. Byl zašlý a zrezivělý. „Tenhle klíč by posloužil i jako zbraň,“ usmál se a vydal se tmavou kamennou chodbou, jejíž stěny byly vyzdobeny vojenskou výzbrojí z dávných století, částmi brnění, meči a hroty oštěpů.

Bertie se na jednom místě zastavil před zkříženým palcátem a válečnou sekerou.

„Komu patřily tyhle zabijácké starožitnosti?“ zeptal se.

„Nemám ponětí,“ odpověděl Leo. „Určitě některému z mých předků, který byl bojovnější než já. Jsem moc rád, že už nemusíme na sebe věšet takové železné haraburdí.“

„Má to nějakou hodnotu?“

„Kdyby to za něco stálo, už by to bylo pryč. Asi to nemá větší cenu než staré železo stejné váhy.“

Sešli po krátkých, točitých, kamenných schodech a další krátkou chodbou se dostali do menší místnosti. Nebylo v ní nic než ohromná dubová truhla, zčernalá stářím a pobitá silnými pásy z mosazi nebo mědi. Dva pásy měly rozšířený konec a na každém z nich visel pár palců pod víkem těžký zámek, provlečený masivním železným kruhem.

„Tohle nevyrobili včera,“ moudře poznamenal Bertie. „Ani předevčírem,“ ušklíbl se Leo a s klíčem v ruce se sklonil k zámekům, aby je odemkl.

„Okamžik, Leo,“ zarazil ho náhle Biggles.
„Nesahejte na ně!“

„Co se děje?“ vzhlédl užasle mladík.

„Jak je to dlouho, co jste truhlu naposled otevřeli?“
zeptal se Biggles a přistoupil blíž.

„Přesně si nevzpomínám. Rozhodně to je několik měsíců. Naposledy to bylo, jak jsem již říkal, když jsem musel dát královský dekret ofotografovat jako doklad k požadavku o vypuštění některých jeho odstavců pro úřady. Pergamen ležel nahoře, takže nebylo nutné s ostatními doklady hýbat. Proč se ptáte?“

„Protože mám dojem, že s ní někdo něco dělal nedávno. Měl jste tehdy při otvírání potíže?“

„Nevzpomínám si.“

Biggles poklekl na koleno a zkoumal jeden zámek.
„Podívejte se na tohle! Vidíte? Tohle někdo páčil. Je tu stopa, jak se nástroj zaryl do kovu. Ty oděrky jsou čerstvé, ještě se lesknou. A navíc, petlice je trochu ohnutá.“

„Máte pravdu,“ zahučel Leo. „Tomu nerozumím.“

„Říkal jste, že dům nikdy nevytloupli.“

„Ano, nevím o ničem.“

„Řekl bych, že sem někdo vnikl,“ prohlásil Biggles a podezřívavě se podíval na dvě malebná křídlová okna s malými čtvercovými skleněnými tabulkami, zalitými olovem.

„Hrome,“ zavrčel Leo. „Vážně se nedá vyloučit, že by sem někdo mohl vniknout. Při zdejších dvou stech oknech je těžké chránit se před odhodlaným lupičem. Nemohu každý večer obcházet všechna okna. To by zabralo dvě až tři hodiny času a nemám představu, jak

bych je dokázal vhodně zajistit. Žiji v domnění, že do domu nikdy nikdo nevnikne z toho prostého důvodu, že tady není nic, co by stálo za námahu. Klenoty žádné nemám a nejvyšší částka v hotovosti, jakou by tady zloděj našel, jsou nejvýš dvě až tři libry. Řekl jsem vám, že všechno co mělo nějakou hodnotu se už dávno prodalo.“

„A co královský dekret? Nemá cenu?“

„Ano, ale jenom pro mě. Jinému by byl k ničemu. Ostatně kdo by věděl, kromě mne a Falknera, že doklad leží v truhle?“

„Takže Falkner o tom ví.“

„Samozřejmě. Proč ne. Žil tady po celý život a před ním i jeho otec.“

„Nesl byste těžce, kdybyste královský dekret ztratil?“

„Bylo by to velmi vážné. Kdyby mě ministerstvo financí nebo jiný úřad požádal, abych ho předložil a já bych to nemohl udělat, mohl bych o sídlo přijít. Není jiný doklad o tom, že mám nárok na celý majetek, a když na to přijde, také na důchod.“

Biggles přikývl. „Vetřelec nedokázal truhlu otevřít, protože kdyby se mu to povedlo, nemohl by zamknout zámky. Dvnitř by se dostal, jen kdyby ji rozbil, ale s tím nepočítal a bylo to zřejmě nad jeho síly. Až tady skončíme, uděláte nejlíp, když klíč pečlivě uschováte. Také bych vám doporučil, abyste uložil královský výnos někam jinam.“

„I kdyby někdo o dekret strašně stál, jak by mohl vědět, kde je uložen?“

„To netuším, ale považuji za jisté, že tu je někdo, kdo v truhle očekává veliký poklad.“

„Peníze v ní nejsou.“

„To náš zájemce neví a třeba ani nehledá peníze.“

„Takže další komplikace,“ zamumlal Leo.

„Otevřete truhlu, ať si ověříme, že uvnitř je vše v pořádku,“ požádal Biggles. „Tahle věc může být mnohem nebezpečnější než si uvědomujete.“

„Proč? Nechápu to.“

„Mám za prokázané, že někdo může vniknout do domu, kdykoli se mu zachce. Kdyby věděl, kde máte ložnici, mohl byste se snadno setkat s nešťastnou náhodou uvnitř vlastního domu. Zamykáte na noc dveře od ložnice?“

„Ne. Proč bych to proboha dělal?“

„Právě se vám pokouším vysvětlit, že by to od téhle doby bylo rozumnější. Když nechápete, dobrá, vysvětlím vám to později znovu. Ted' otevřete truhlu!“

Mladík odemkl oba zámky, vyjmul je ze závěsů, oběma rukama zvedl těžké víko a nechal je přepadnout na druhou stranu. Zaduněla temná rána, zvedl se prach a všichni viděli, co truhla skrývá. Z hromady zažloutlých archů a svitků, které ji téměř vyplňovaly, zavanul do komory zvláštní pach zatuchliny.

„Jemináčku, to je ale sbírka,“ zabručel Bertie.

Leo velmi pozorně uchopil nahoře ležící list žlutě zabarveného pergamenu, a zvedl ho. Měl obdélníkový tvar, byl dlouhý přibližně dvě stopy a stopu široký. Byl tuhý jako tvrzený karton. Na jedné straně byl pokryt malým, krásně utvářeným písmem, při čemž každý znak byl jasně čitelný. První písmeno každého z paragrafů, zářilo červeným inkoustem a zdobily ho arabesky, zakroucené spirály a ozdobné kudrlinky. Široká vybledlá

stuha připojovala k pergamentu pečeť, plochý kus olova o velikosti půlkoruny, na němž byl vyražen znak.

„To je královský dekret,“ řekl Leo. „Pečeť patří Jindřichu VII. Víte, že byl prvním králem z rodu Tudorovců. Ty klikyháky na konci jsou jeho podpis. Tak králové odměňovali muže, kteří bojovali za jejich barvy.“

Na Bigglese a Bertieho to silně zapůsobilo. „Umíte to přečíst?“ zeptal se Biggles.

„Něco ano, ale měl bych potíže. Není to však nutné. Máme úpravu do moderní angličtiny, která se dá považovat za překlad. Myslím, že ji dal pořídit můj dědeček.“

Mladík odložil drahocennou listinu stranou a zvedl těžkou kupu pergamenů, sešitých na jedné straně k sobě. „Co to všechno je?“ otázal se Biggles.

„Odborníci to nazývají kniha, ale já tomu prostě říkám svazek starých ovčích kůží,“ řekl lhostejně mladík. „Vím, co v tom je. Jsou to záznamy o veřejných procesech a rozsudcích. Jsou jen o málo mladší než královský dekret, protože vznikaly během prvních desetiletí zdejší vlády Landavillů. Jinými slovy, jsou to záznamy o soudech se zdejšími zločinci, o výsleších a trestech. Nepochybně by zaujaly zájemce o právo a sběratele starožitností. Mnozí první Landavillové byli totiž soudci, kteří zde projednávali své případy a vynášeli rozsudky. Já a moji nedávní předchůdci už k tomu máme daleko.“

„Četl jste je?“

„Ne. Vyžadovalo by spoustu práce převést je do moderního jazyka. Když jsem byl malý chlapec, otec sem přivedl nějakého profesora, odborníka na tyto věci, jenž se chtěl na doklady podívat. Na jeden případ se pamatuji,

týkal se chlapíka jménem Derwen. Byl odsouzen v nepřítomnosti k lupinium caput.“

„Co to proboha znamená?“

„Vlčí hlava. V dobách kdy zde žily smečky vlků, úřady vypisovaly za vlčí hlavy odměny, jak se to dosud někde dělá se škodnou. Když potom muži zákona vyzvali někoho, aby se vzdal a on neuposlechl, prohlásili ho za vlčí hlavu. To znamená, že se stal psancem a za jeho hlavu byla vypsána podobná odměna jako za vlka. Každý ho mohl na potkání zabít, a když donesl jeho hlavu správci hrabství, měl nárok na odměnu.“

„Ano, to býval způsob, jak se zbavit darebáků,“ přikývl Biggles, „ale neříká to nic o tom, co chceme vědět. Pokračujte, Leo.“

Mladík se ponořil do truhly, vytahoval jeden pergamen za druhým a po zběžném pohledu je odkládal stranou.

„Při tomhle tempu tu strávíme noc,“ poznamenal Biggles.

Leo se nedal rušit a pokračoval v hledání. „Nemám tušení, čeho všeho se ta lejstra týkají,“ přiznal se. „Myslím, že na některých jsou výkazy o vedení domácnosti. Dnešní hospodyňky by kulily oči. Před třemi sty lety bylo možné vydržovat si spoustu sloužících a co se týče mzdy, bývala žalostná. Sloužící však k platu dostávali naturálie a byli dobře živení. Hovězí, skopové a vepřové bylo tuze laciné a bylo ho dost. Silné pivo bylo galon za penny a za stejný peníz jste dostal tučt vejec. V té době jsme si mohli dovolit mít dvacet až třicet sloužících. Dnes mám pouze jednoho a jsem rád, že ho mám. Nebýt toho, že jeho rodina zde pracovala ani nevím

kolik let, nebyl by ochoten sloužit tu dál za něco málo víc než je pouhé zaopatření.“

„Obávám se, že plýtváme časem,“ ozval se po chvíli Biggles. „Měl jste pravdu, Leo, když jste prohlásil, že tyto věci nám nepomohou. Nepřečteme je.“

Když Leo vracel pergameny do truhly, Biggles zvedl jeden malý doklad, který z nich vypadl. Byl to podélně složený list, k němuž byl připojen kousek vybledlé stužky. List byl silně zaprášený, a když Biggles sfoukl prach, objevil se na vnější straně namalovaný malý erb. „Co je to?“ zeptal se.

„To vypadá jako velín, jemný pergamen z teletiny.“

„Velín je ze stejného materiálu jako pergamen, ale měl by být jemnější.“

„Správně.“

Biggles doklad otevřel, či spíše rozložil. Nebylo na něm napsáno nic, ani jediné slovo. Otočil jej a podržel u světla. „Nic,“ řekl. „Myslím, že na něm ani nikdy nic nebylo. Řekl bych, že to je jenom pouzdro, sloužící jako obálka pro něco, co bylo uvnitř. Možná pro nějaký dopis. Asi proto je tu ta vázací stužka. Tak si to alespoň představuji. Škoda že to nemáme celé. Takhle nám to nepomůže. V obálce mohlo být to, co hledáme.“

„Ta pradávna kletba, starouši?“ zeptal se Bertie.

„Správně. Teď přemýšlím, komu patřil znak. Vypadá jako prohnutá krokvice s několika volnými ozubenými koly.“

Leo přestal vracet listiny do bedny, aby se podíval. „To není náš znak,“ prohlásil.

„Jak byste popsals tenhle?“

„Je modrý, mezi třemi hvězdicemi s pěti stříbrnými cípy je zlatá krokvice s cimbuřím. Jinými slovy, v

modrém poli ozubená zlatá krokvice mezi třemi stříbrnými hvězdami.“

„Myslel jsem, že hvězdice je mořský živočich,“ prohlásil Bertie. „Jako medúza nebo žralok, jestli víte, co tím myslím.“

„To taky, ale ne v heraldice,“ zasmál se Leo. „Když ve Francii erby vznikly, nebo prostě když je sem se svými lidmi přivezl Vilém Dobytel, byly barvy, tvary a ostatní prvky francouzské a takové už zůstaly. Hvězda má představovat kolečko ostruhy. Proto tam je uprostřed otvor. Ještě jednu podrobnost. Jestli si dobře pamatuji, počet hvězd má něco společného s pořadím syna v určité rodině. Tři hvězdy by tedy znamenaly, že se jedná o erb třetího syna.“

Biggles přivřel oči a velín mu vrátil. „Tak na tohle nestačím,“ doznal. „Než truhlu zavřete, Leo, ještě okamžik. Nechci se chovat jako panikář, ale na vašem místě bych dekret uložil někam jinam. V domě je přece hodně míst, kam ho můžete schovat, a která nejsou tak na ráně.“

„Ležel tu skoro pět set let a nic se mu nestalo,“ odbyl mladík Bigglesův návrh. „Nemyslím, že by mělo smysl někam ho přemísťovat. Kdybych to udělal, mohl bych zapomenout, kam jsem ho dal, nemluvě o tom, že by se k němu mohly dostat myši. Když ho ale nechám zde, budu vždycky vědět, kde ho hledat.“

„Jak myslíte,“ pokrčil Biggles rameny. „Patří vám.“

Leo vrátil dekret do truhly, zavřel ji, uzamkl a vstal. „Pojďme, dáme si šálek čaje,“ navrhl. „Potřebuji spláchnout prach. Odnesu klíč a přijdu za vámi.“

Když došli do jídelny, zmizel a nechal je, aby sami zamířili k židlím před domem. Než si Biggles sedl,

zastavil se a znovu se zamyšleně zadíval na zubožený znak nad vchodem.

„Ten erb tě vážně zaujal, starouši,“ poznamenal Bertie.

„Ted’ když je slunce nízko a světlo dopadá v ostrém úhlu, zdá se mi, že v místě, kde je nerovný povrch, vidím nějaký stín. Myslím tím místo, kde býval erb, než ho urazili.“

„A co to znamená?“

Biggles si vzal z pouzdra cigaretu a škrtl zapalovačem. „To je právě věc, o které přemýšlím,“ řekl a posadil se.

Objevil se Falkner s podnosem. „Čaj, pánové,“ řekl uctivě.

KAPITOLA ŠESTÁ

HLAS HAVRANA

„Můžeš mi nalít šálek?“ požádal Biggles Bertieho, když se starý muž vzdálil. „Leo si nemyslí, že na něj budeme čekat. Měl pravdu, když říkal, že hrabat se ve staré truhle bude špinavá práce. Čas od času se člověk dočte, jak na nějakém starém venkovském sídle přišli na něco zajímavého a když jsem teď viděl, co tu Leo všechno přechovává, začínám to chápat.“

„Co říkáš důkazu, že se sem někdo vloupal?“ zeptal se Bertie, a přistrčil před Bigglese šálek čaje.

„Moc si s tím nevím rady,“ odpověděl Biggles zamyšleně. „Nemohu totiž vyloučit, že to nemá nic společného s důvodem, pro který nás sem Leo pozval. Člověk, který sem vnikl, mohl být obyčejný zloděj, který chtěl to, co každý zloděj. Krást. Když uviděl truhlu, zkusil se do ní dostat, neboť věřil, že je plná stříbrného nádobí, šperků a jiných cenností. Někdo ovšem mohl hledat právě tuto truhlu, pro její skutečný obsah. Jestli je to pravda, hrozí Leovi mnohem větší nebezpečí, než sám tuší. Má nyní plnou hlavu sňatku a hrozby, že jeho prvního syna někdo zabije. Patrně ho vůbec nenapadlo, že vrah nemusí čekat tak dlouho.“

„To je ale absolutně příšerné,“ zamračil se Bertie. „Opravdu si to myslíš?“

„Teď když vím s jistotou, že Charlesova smrt byla vražda, tak si to skutečně myslím. Vrah Charlese varoval.“

„Skřekem havrana?“

„Ovšem. Přesahuje moje chápání, že jakmile se ten zlověstný pták ozve, následuje smrt. Nechtěj na mě, abych věřil, že jde o shodu okolností.“

„Věříš, že krákal opravdovský pták.“

„Mohlo to tak být, avšak ani nemuselo. Tak daleko jsem se ještě nedostal. Ať je to ale jak chce, jsem si jistý, že se někdo snaží nahnat strach další oběti, která je na jeho seznamu. Leo zřejmě od doby, kdy mu zavraždili bratra, pekelného opeřence neslyšel. Kdyby se mu ozval, patrně by dělal proti útoku vraha důslednější kroky než dosud. Asi si toho nevšímá i proto, že ho s hrozcím prokletím vychovávali od malička a nebere to tak vážně jako já, cizí člověk, který o tom slyší poprvé.“

„Když něco důvěrně znáš, začneš tím pohrdat.“

„Dá se to tak říci.“

„Leo už jde,“ zašeptal Bertie.

Mladík vyšel ze dveří a připojil se k nim.

„Dobře. Vidím, že jste si poslouchali,“ řekl vesele. Posadil se a obrátil se k Bigglesovi. „Vypadáte nějak ustaraně.“

„Nelíbí se mi představa, že se někdo může vloupat k vám do domu, kdykoli se mu zamane.“

„Obávám se, že s tím nic nenaděláme. Zamřížovat všechna okna by zabralo spoustu času a stálo by to malé jmění.“

„Nebojíte se, že by se vám mohlo přihodit něco šeredného?“

„Ani ne. Myslím, že žít takovým způsobem, jakým zde žiji, udělá z člověka fatalistu. Před svým osudem neutečete. Zemřu, až přijde můj čas. Ani dřív ani později.“

„To sice zní logicky, ale mně se to nelíbí.“

„Co byste dělal na mém místě? Jak může někdo uniknout prokletí, když se naplňuje tak spolehlivě jako to naše?“

„Prokletí?“ zavrčel Biggles. „Hlouposti! Pokud vás někdo zabije, nebudou v tom žádné čáry. Bodne vás nožem, střelí revolverem, nebo vás přejede autem. Vynasnažím se, abych to co nejvíc oddálil. To mi něco připomíná. Vy jste byl vždycky přesvědčen, že když vašeho bratra zavraždili, že ho zastřelili zbraní stejné ráže, jakou měl s sebou.“

„Ano, puškou ráže dvacet dva.“

„Nemusela to být právě puška, ale o to mi teď nejde. Když chcete mít pušku nebo revolver, musíte si opatřit zbrojní pas. Ty průkazy však policie pravidelně kontroluje. Nepokusil jste se po Charlesově smrti zjistit, kdo z místních lidí má zbrojní pas?“

„Ne.“

„Proč ne?“

„Nic takového mě nenapadlo. Ostatně by mi to moc nepomohlo. Ve venkovském okrese, jako je náš, jich mohou být desítky. Podle čeho bych poznal vraha? Třeba si ani nepožádal o zbrojní pas.“

„Připouštím, že na tom něco je, přestože i policie má na takové prověřování spolehlivé metody. Ale nechme toho. Na vašem místě by mě ale zajímalo, kdo vnikl do domu.“

„Jak bych ho mohl zadržet?“

„Neřekl jsem zadržet ho. Jak jste ho mohl zadržet, když vás ani nenapadlo, že by do domu někdo vnikl? Ted' si ale myslím, že by vás mělo zajímat, kdo a proč vstupuje do vašeho domu.“

„Nemám chuť prosedět celou noc u otevřeného okna a čekat, až se objeví zloděj. Nastydil bych.“

„Nemusíte přece sedět u okna. Na vetřelce se můžeme připravit. Až dopijete, ukáži vám, co mám na mysli. Mimochodem, jestli ještě platí vaše pozvání k přenocování, rád je přijmu.“

„Budete mi dělat osobní stráž?“ zeptal se pobaveně Leo.

„Víte, mladíku, je na čase, abyste začal brát případ vážněji,“ řekl Biggles přísně. „Do vašeho sídla vnikl zloděj, ale to pro co si sem přišel, nemá. Pokud se nemýlím, je téměř jisté, že přijde znovu a bude na svou práci lépe vybavený. Rád bych si toho člověka prohlédl blíž.“

„Výborně. Budu jen rád, když zůstanete. Nemám mnoho přátel a ti které mám, se mému domu vyhýbají. Bude to změna, mít tu někoho, s kým si mohu pohovořit.“

„Když na to přijde, i pro mě je vítaná změna, když si tu v klidu a míru posedím bez oblaků výfukových plynů a neustálého drnčení telefonů. Budeme tedy spokojení oba. Teď, pokud jste už dopil svůj čaj, ukažte nám zvenčí okna komory, ve které jste se hrabal ve své staré truhle. Víím, že je v prvním poschodí domovního průčelí a moc pochybuji, že by z okna ještě stoupal rozvířený prach.“

„Jsem připraven,“ usmál se Leo. „Pojďme tudy.“ Udělal pár kroků a zastavil se u rozrostlé houštiny rododendronů. Kousek od nich vyrůstala věkem zkroucená a větrem ošlehaná lianovitá wisterie a točila se při zdi vzhůru až k oknům v prvním poschodí. Mladík k nim bodl prstem. „Okna místnosti, kde jsme byli,“ řekl.

„Když někdo chtěl vniknout dovnitř, nepotřeboval k tomu lupičské triky. Je to nesmírně snadné. Stačilo vylézt po wisterii, postavit se na římsu, páčidlem odloupnout olovo u některé tabulky, vytlačit sklo, sáhnout rukou dovnitř a zvednout západku. Po odchodu není těžké zasadit sklo na místo, takže nikdo nepozná, že bylo vyjmuto, pokud po tom přímo nepátrá.“

„Tímhle způsobem se ale můžete dostat do jakéhokoli okna domu,“ prohlásil mladík.

„Ano,“ kývl Biggles. „Je jen zvláštní, že tenhle lupič si vybral právě místnost, kde leží truhla. Bylo by možné, že o ní nevěděl? Že netušil, co v ní je? Sotva. Víme, že se ji pokusil otevřít. Teď mu to nevyšlo, ale pokud s tím něco neuděláme, bude úspěšný hned zítra. Kde jsou okna vaší ložnice, Leo?“

„Ve stejném poschodí na konci domu. Má dvě okna, jedno vede sem, druhé je za rohem. Pokoj, který Falkner připravil pro vás, když se rozhodnete zůstat, je na této straně.“ Leo ukázal rukou. „Co tedy zamýšlíte udělat? Dát do oken mříže?“

„Tím bychom si nepomohli. Noční tulák by si vybral pro vstup do domu jiné okno a všechna nemůžeme zamřížovat. Zamřížovaná okna u místnosti s truhlou by mu napověděla, že jsme prokoukli jeho plán. Potřebujeme nějakou past, něco co by nám prozradilo, že pokračuje v zlodějské práci, a on sám by si toho nevšiml. Jen tak ho můžeme chytit. Myslím, že to mohu zařídit.“

„Myslíte, že to je člověk, který zastřelil Charlese?“

„Mám podezření, ale to nestačí. Ať je to kdokoli, mám pocit, že má velký zájem o truhlu. Snad se mýlím a máme co dělat s obyčejným pobertou. To právě chci zjistit. Pokusím se nastražit past. Nebudu k tomu

potřebovat mnoho. Klubko nití, hrst malých háčků, hřebíky a kladivo.“

„Bude to fungovat venku nebo uvnitř?“

„Uvnitř. Pojdme do domu a podíváme se, co najdeme.“

Následující hodinu Leo a Bertie sledovali, jak Biggles chystá past. Nebylo na ní nic zvláštního, ale měla přednost, že sloužila svému účelu. Vypadala asi takto. V rámu okna byly na jedné straně, asi na jednu stopu od sebe, přivázány ke dvěma šroubům dvě nitě. Obě vedly přes okno těsně podél stěny ke dveřím. Odtud pokračovaly chodbou k ložnici s lůžky, připravenými pro oba hosty. Tam Biggles obě nitě spojil a zavěsil na ně dvě knihy. Cestou pokusu a omylu si vyzkoušel, aby nitě zůstaly napnuté, ale nepřetrhly se.

Biggles nakonec ostatním předvedl, že není možné, aby někdo do domu vnikl oknem a přitom nepřetrhl nitě, při čemž by o tom sám neměl potuchy. Až by k tomu došlo, knihy by dopadly na podlahu a udělaly hluk, který by upozornil každého v místnosti, i pokud by třeba spal.

„Chybí záruka, že pokud vetřelec přijde, poleze stejným oknem, ale jestli to udělá, budeme o něm vědět,“ prohlásil Biggles. „Než půjdeme spát, musíme si přinést z auta svítilnu, abychom viděli na to, co děláme, kdyby past sklapla. Zajedu raději s vozem dozadu. Není třeba hosta upozorňovat, že v domě na něj čekají jiní hosté. To je prozatím všechno.“

„Co budete dělat zítra, pokud k ničemu nedojde?“ zeptal se Leo, když se vraceli k židlím před vchodem.

„Asi si uděláme okružní jízdu po okrese.“

„Budete hledat něco určitého?“

„Ne. Možná se podívám na zdejší hřbitov nebo do kostela, jestli je otevřený.“

„Co čekáte, že tam najdete?“

„Snad se mi naskytne příležitost uvidět něco, co by mě přivedlo na stopu dopisu o prokletí.“

„Ale já myslel, že na prokletí nevěříte.“

„Berte to takhle. Prokletí samo o sobě není nebezpečné. Hrozby ještě nikdy nikoho nezabily. Jedno stařícké přísloví však říká, že není kouře bez ohně a jako většina jiných starých rčení vychází z dávných lidských zkušeností.“

„Pokud kletba nemůže uškodit, jaký má tedy smysl?“

„Když jsem prohlásil, že nemůže uškodit, myslel jsem tím, že nemá ostří a není jedovatá. Osoba postižená kletbou, která ví, že nad ní visí hrozba náhlé smrti, se však může dostat do stavu stálé úzkosti. Čeho se musíte obávat, není kletba, ale nepřítel, který se za ní skrývá. Vy předstíráte, že si z kletby nic neděláte, ale vsadím se, že byste byl klidnější, kdyby neexistovala. Jak často na kletbu myslíte?“

„Připouštím, že často.“

„To je právě ono. Ačkoli to nepřiznáte, stále ji nosíte s sebou. Vzhledem k úmrtím vašich předků, by se tak cítil každý.“

Do téhle chvíle všichni seděli uvolněně na židlích a Biggles pokuřoval nezbytnou cigaretu.

Byl krásný večer, vál teplý větřík a podzimní slunce viselo už těsně nad korunami stromů starého lesa. Kromě tichého šumění listů a občasného hlasu ptáků sem doléhal jen hluk vozidel, jedoucích po hlavní silnici. Biggles

uhasil cigaretu a potom všichni tři muži vdechovali vůně podzimu a jejich hovor se rozplynul v tichu.

To neočekávaně skončilo, když se z dálky od silnice ozval zvuk, jenž po zlomku vteřiny překvapení postavil Bigglese na nohy, jako by ho ze židle vymrštila silná pružina. Zaznělo chraplavé a ostré zakrákání, vycházející nepochybně z havraního zobanu!

„Leo, zůstaňte kde jste!“ vyjekl Biggles. „Bertie, vezmi to po levé straně k silnici a zkus zjistit, odkud přichází ten zvuk!“

Sotva to Biggles ze sebe vychrlil, vyrazil vpřed a uháněl šikmo doprava k silnici. Za běhu těkal očima do všech stran, jak jen mu to nerovnosti půdy dovolovaly. Několikrát vzhlédl do větví nahoře a podíval se do okolního houští. Přeskakoval menší překážky a vyhýbal se hustším trsům kručinky a vřesovce. Konečně doběhl k silnici, ale nespatriil na ní nic, kromě osamělého lesního holuba, kterého vyplašil, až vzlétl a zakličkoval mezi stromy. Biggles po náhlé námaze prudce oddechoval. Stoupl si na starý pařez, aby lépe viděl přes houští a mohl sledovat silnici.

Asi za minutu projeli kolem dva mladíci na motorkách. Potom se přihnalo auto s rodinkou, plné dětí. Chvilí nato se objevil těžký nákladňák a předjel ženu na koni, pomalu klusajícím po zatrávněném okraji silnice. Následovaly další vozy, ale žádný chodec.

Biggles čekal asi dvacet minut a pak to vzdal. Pomalu se vracel k domu, rozhlížel se po okolí a občas vzhlédl do větví. Havran se již neozval. Když došel k sídlu, spatřil Bertieho, který se zřejmě vrátil dřív a rozmlouval s mladíkem. Leo ani v nejmenším nevypadal rozrušeně.

„Co jsi viděl?“ vybafl Biggles na Bertieho. „Auta, motorky a nějakou ženu na koni. Co ty?“

„Přesně totéž,“ zamumlal Biggles zklamaně, když si znovu sedal na židli.

„Ta žena, kterou jste viděli,“ zeptal se Leo, „byla tmavovlasá, hezká a asi pětadvacetiletá?“

„To by odpovídalo,“ kývl Biggles. „Jela na světle hnědé klisně. Vy ji znáte?“

„Jenom od vidění. Zahlédl jsem ji párkrát jen náhodně. Žije ve vesnici se svým bratrem. Vede ten hostinec.“

„Opravdu? To mě překvapuje.“

„Proč?“

„Nevypadala na to, že by byla zvyklá stát za výčepním pultem a čepovat pivo. Řekl bych, že nosí nos trochu nahoru...“

„Neřekl jsem, že obsluhuje ve výčepu. Vlastně to ani nevím, do hospody nechodím. Vím jenom, že se svým bratrem vede hostinec. Tak mi to alespoň lidé řekli.“

„Rozumím.“

Leo se podivně usmál. „Tak teď jste slyšeli našeho tajemného krákala. Co tomu říkáte?“

„Nic než to, že jde o zatraceně zvláštní věc.“

„Čekal jsem, že povíte něco takového.“

„Hodlám udělat víc, než jenom povídat!“ prohlásil ostře Biggles. „Já už se tomu vašemu strašidelnému krákorovi podívám na zobák, i kdybych na to měl obětovat zbytek života.“

„Možná že dřív než ho polapíte, chytí on mě.“

„Uvidíme,“ zavrčel Biggles.

Přišel Falkner. „Je prostřeno k večeři, pane,“ řekl tiše.

KAPITOLA SEDMÁ

ZVĚDAVÁ DÁMA

Pokud Biggles doufal, že v noci lupiče chytí, byl ráno zklamán. Noc proběhla bez vyrušení a prohlídka pasti, do které se dal hned jak se oblékl, ukázala, že nitě jsou neporušené.

„Nevadí,“ řekl u snídaně. „Kdyby se rozhodl pro další návštěvu, jsme na něj připraveni.“

„Kam se tedy dnes vydáte?“ zeptal se Leo.

„Jestliže mi slíbíte, že se odsud nevzdálíte a zůstanete v domě i kdybyste slyšel krákání padesáti havranů, porozhlédnu se kolem a podívám se na půvaby zdejšího kraje. Pravděpodobně zavítám i do vsi. Mám takový pocit, že opeřenec, jehož hlas nás večer vyrušil, hnízdí nedaleko odsud.“

„Budu se zdržovat u domu,“ slíbil Leo. „Pokud někdo potřebuje vědět, co krákání znamená, jsem to hlavně já. Určitě nezapomenu, co se stalo bratrovi. Hledáte ve vsi něco určitého?“

„Ani ne, ale rád bych viděl zdejší hřbitov. Staré kostely bývají také zajímavé.“

„To mi připomíná, že kapli máme přímo v domě,“ ozval se mladík. „Malou, řekněme rodinnou kapli. Kdysi měla většina sídel vlastní kapli a často i vlastního kaplana. Tehdy měli lidé k víře blíž. V dobách náboženských válek tu bývala i komůrka, kde se mohl kněz schovat před nebezpečím.“

Biggles zvedl hlavu. „Měli jste takovou komůrku?“

„Patrně ano, ale nevím kde. Je tu spousta místností, které jsem nikdy neviděl. Vůbec si třeba nevzpomínám,

že by někdo v poslední době šel nahoru do podkroví, kde bydlívali sloužící. Není proč tam chodit.“

Biggles pohlédl na Bertieho. „Představ si, že bys žil ve stavení se spoustou pokojů, z nichž polovinu bys nikdy neviděl.“ Obrátil se zpátky k mladíkovi a zeptal se: „Kde leží kaple, o které jste se zmínil?“

„V přízemí, na východním konci domu.“

„Kdy jste v ní byl naposled?“

„V životě jsem v ní nebyl. Jednou, ještě jako malý chlapec, jsem tam nakoukl pootevřenými dveřmi. Otec ji tehdy ukazoval bratrovi.“

„Je v ní něco zajímavého?“

„Ne. Je to tmavá, ponurá komora, stejně stará jako dům. Nic jsem v ní neviděl. Pokud si vzpomínám, jediným zařízením bylo něco jako malý oltář pod nevelkým oknem s barevným sklem.“

„Můžeme se na ni podívat?“

„Pokud najdu klíč. Sám nevím kde je, ale bude to vědět Falkner. Podíváme se po něm, zatímco budete pryč.“

„Co bylo znázorněno na tom barevném okně?“

„Vy ale dokážete klást otázky,“ shovívavě se usmál Leo.

„To patří k mé práci. Kdybych se neptal, nikdo by mi nic neřekl a já bych nijak nepokročil.“

„Na okně skoro nic neuvidíte. Už tehdy bylo zaprášené a pokryté pavučinami. Matně si vzpomínám na rytíře v brnění, se svatozáří kolem hlavy. Asi památka na nějakého bojovného svatého.“

„Požádejte Falknera o klíč.“ řekl Biggles a zvedl se. „Pojďme, Bertie, dáme se do toho.“

Za několik minut vyjeli na silnici, pomalu projížděli krajinou a prohlíželi si všechno, co stálo za povšimnutí. Viděli anglickou venkovskou krajinu, typickou pro jižní hrabství. Úzké pásy lesa se střídaly s obdělávanými polmi a s občasným farmami, kolem kterých se táhly zelené pastviny se stády dobytka. Poklidné putování rušili jen poníci z proslulého Nového lesa, kteří často přebíhali silnici nebo se na ní dokonce zastavili a čekali, že jim některý z řidičů nabídne pamlsek. Jedna z takových skupin poníků skutečně zavinila příhodu, která uvedla Bigglese do rozpaků.

Houf poníků klusal středem silnice a zvířata vůbec nedbala na houkání vozu, který se snažil kolem nich projet. Biggles s úsměvem zastavil, aby zabránil srážce. Poníci, kteří se ocitli mezi dvěma vozy, jako by konečně pochopili, že překážejí a pomalu odbočili do lesa a nechali obě auta stát proti sobě. Biggles si uvědomil, že za volantem druhého vozu sedí Diana Mortimoreová, a ta si současně všimla jeho. Poznala Bigglese, neboť zamávala na pozdrav, zajela víc ke straně a vystoupila.

„Dobrý den,“ zavolala vesele. „To je zase hezky, co?“

Biggles by se zachoval jako hanebný nezdvořák, kdyby také nevjel ke krajnici a nezastavil. Bertie vystoupil s ním a tak se všichni tři sešli při kraji silnice.

„Vy jste přátelé Leofrice Landavilla, že?“ řekla dívka. „Viděli jsme se tam.“

„Nemýlíte se,“ usmál se Biggles.

„Zůstáváte u něj na návštěvě?“

„Ano. Ještě asi dva dny.“

„Jak se mu dnes daří?“

„Je v pořádku. Víte o něčem, co by mu v tom bránilo?“

„To bych se právě ráda dozvěděla,“ prohlásila dívka a po krátkém zaváhání dodala: „Dovolíte, abych vám položila přímou otázku?“

„Budu-li moci, samozřejmě odpovím,“ řekl Biggles opatrně.

„Co se to s ním v poslední době děje?“ zeptala se a s váháním byl konec.

Bigglese to zarazilo, protože takovou otevřenost vůbec nečekal. „Prosím?“ zvedl obočí. „Co tím myslíte?“

„Zajímá mě, co ho trápí.“

„On se něčím trápí?“ předstíral nechápavost Biggles.

„To je jediný důvod, kterým si vysvětluji jeho chování.“

„Jaké chování?“

„Stává se z něj čím dál větší poustevník. Nechce nikam vycházet. Mám dojem, že se něčím v duchu zabývá, ale odmítá říct, co to je. Víte to snad vy?“ Dianina otevřenost byla odzbrojující.

Biggles hned neodpověděl.

„Víte o tom něco?“ nedala se odbýt Diana. „Netýká se to třeba peněz?“

„Víte, na rozhazování zrovna nemá, ale o tom přece musíte dávno vědět.“

„Ano. Jenže já vím s jistotou, že je v tom něco jiného a on mi odmítá prozradit co. Napadlo mě, jestli to neřekl vám.“

Biggles nebyl zvyklý podrobovat se výslechu, avšak když už byl postaven před přímou otázkou, musel najít odpověď. „Myslím, že se po bratrově smrti cítí v Hallu dost osamělý.“

„Tak proč tam zůstává?“

„Má dost vážné důvody pro to, aby neodešel.“

„To mi nemusíte povídat, na to jsem přišla po nějaké době sama. Ale poslední dobou vězí doma jak přibitý a žádná síla na světě ho nedostane ven. Proč? To bych chtěla vědět.“

Biggles se v nouzi uchýlil ke starému triku a odpověděl otázkou. „Vy máte Lea ráda, vidíte?“

„Ano.“

„Bylo by ode mě neomalené, kdybych si dovolil jít o krok dál a zeptal se, zda ho milujete?“

„Jestli mě požádá o ruku, tak si ho vezmu,“ řekla bez rozpaků. „On to dobře ví. Neříkala bych to, kdybych neměla důvod věřit, že mě také miluje.“

„Pokud do toho smím mluvit, myslím si totéž.“

„Oč tedy vlastně běží? Jestli se mezi nás něco vetřelo, proč mi neřekne, oč jde? Je ostuda nechat to milé staré sídlo rozpadnout. Nic by mi neudělalo větší radost, než kdybych mu mohla pomoci a dala dům opravit. Mám víc peněz, než kolik stačím utratit. Proč to nechce?“

„Jeho starosti se ale netýkají jen peněz, ačkoli se mu přirozeně nelíbí představa, že by utrácel vaše peníze.“

„To je nesmysl a už jsem mu to řekla. Když to nejsou peníze, co ho tedy trápí? Víte to?“

Biggles nezbývalo, než jít s pravdou ven, ale stále váhal. „Něco o tom skutečně vím, ale nemůžete ode mě chtít, abych opakoval, co mi sdělil důvěrně.“

„Vy chlapi,“ řekla Diana chladně. „Vždycky držíte při sobě. Aspoň mi řekněte jedno. Je v tom nějaká jiná žena?“

„Žena?“ vyhrkl užasle Biggles. „Jaká jiná žena?“

„Julie Warrenová.“

Biggles zavrtěl hlavou. „To jméno slyším prvně. Leo ho před námi nikdy nevyslovil. Kdo je ta dáma?“

„Dáma? Její bratr provozuje hostinec. Ten na kraji vesnice.“

„Neumím si představit, co vás přivedlo na takový nápad,“ řekl Biggles a bylo vidět, jak se stupňují jeho rozpaky. Zkoumavě na dívku pohlédl. „Jaký máte důvod k tomu, že jste se zmínila právě o tomhle jménu?“

„Ona má koně a všimla jsem si, že na něm často jezdívá směrem k Hallu. Říká se, že se zajímá o fotografování, a třebaže mívá přes rameno přehozeno nějaké pouzdro, ve kterém může mít kameru, nikdy jsem ji neviděla fotografovat. Začalo mi vrtat hlavou, proč jezdí tak často po silnici k Hallu.“

„Tak s tím si už hlavu lámat nemusíte,“ prohlásil Biggles. „Mohu vám potvrdit, že Leo se ani v nejmenším o tu ženu nezajímá. Nikdy s ní nemluvil.“

„Jak to můžete vědět?“

„Řekl mi to.“

„Takže jste o ní mluvili!“ vyhrkla dívka.

„Ne!“ usmál se Biggles.

„Jak jste tedy přišel na její jméno?“

„Její jméno při našem rozhovoru nepadlo. Jestliže hovoříte o té tmavovlasé, nápadně vyhlížející ženě, která jezdí na světlehnědé klisně, tak tu jsem náhodou včera viděl na silnici. Bylo to blízko Hallu. Ze zvědavosti jsem se zeptal Lea, kdo to je a on mě trochu překvapil, když prohlásil, že ta žena vede se svým bratrem ve vsi hospodu. Nezmínil se, jak se jmenuje, ale bylo jasné, že se o ni nezajímá. Když jsem se ho zeptal, zda ji zná, prohlásil že jen od vidění. Dal bych na to krk, že myslel přesně to, co řekl.“

„Díky,“ řekla Diana a lehce vydechla. „To ráda slyším. Té ženské bych nevěřila ani tolik, co by se za nehet vešlo.“

„Proč ne?“

Diana uštěpačně našpulila rty. „To žena vždycky pozná,“ řekla záhadně. „Ale musím jet dál. Můžete říci Leovi, že jste mě viděli, ale byla bych raději, kdybyste se nešířili o námětu našeho hovoru. Mám také svoji hrdost. Sbohem.“

„Sbohem.“

Odjela a Biggles vytáhl své cigaretové pouzdro. „Panebože! Ať mě nebesa ochraňují před žárlivými ženami.“

„Myslíš, že žárlí, starouši?“ zeptal se Bertie.

„Tebe to nenapadlo? Zastavila se tu s námi jen proto, aby z nás tahala rozumy!“

„A tobě to nešlo pod vousy, co?“

„To je slabé slovo. Nečekal jsem takový příval záludných otázek. Dívka je do Lea zamilovaná. Cítí, že tu něco nehraje a přirozeně se snaží zjistit, co to je. No, já jí to vyprávět nebudu. To je Leova věc. Divím se, jak ji napadlo, že by se Leo pokoušel o tu jezdkyni z hospody. Nebo obráceně, že by po něm házela očkem ona. To bude ten ženský instinkt, o který nás matka příroda připravila. Ale co, pojedeme dál.“

Když se vůz rozjel, Biggles řekl zamyšleně: „Myslím, že by bylo dobré, kdyby se tihle dva hezky rychle vzali, než dojde k dalšímu nedorozumění. Byla by škoda, kdyby se pohádali.“

„Poradíš Leovi, aby řekl Dianě pravdu?“

„Mohl by to udělat. Diana je inteligentní. Alespoň by poznala, jak se věci mají a bylo by jen na ní, jak se k

tomu postaví. Pokud to umím posoudit, řekl bych, že by necouvla.“

„A protože má dost peněz, nemuseli by žít v Hallu. Odjeli by, kam by chtěli.“

„Myslím, že se v tom mýlíš. Leo nechce opustit Hall. Moc by se to podobalo útěku a on není z těch, kteří utíkají. Ale koukni se! Hospoda na levé straně, ke které přijíždíme, musí být ta, o které teď neustále slyšíme,“ řekl Biggles a přečetl její název na štítu. „U ostruh. Je to ona!“

Dům stál blízko silnice a před ním bylo prostorné vyštěrkované místo k parkování. Byl to starý černobílý dům, který s doškovou střechou a zářivými květy v truhlících za okny, vypadal lákavě a přívětivě. Omítku měl bez poskvrny, majitelé ho udržovali dobře. U parkoviště stál obvyklý starý kaštan, jehož původním účelem bylo poskytovat stín koním, kteří se napájeli z kamenného žlabu vedle jeho kmene. K železnému kruhu byla za uzdu volně uvázaná hnědá klisna, patřící sestře hostinského.

„Absolutně pěkné místočko,“ poznamenal Bertie. „K dokonalosti tu chybí už jen kočár se čtyřspřežím. Se sněhovým popraškem na zemi bys z toho měl roztomilou vánoční pohlednici.“

Biggles nezastavil. Minul hospodu a projel jedinou ulicí vesnice mezi starými domy z cihel ohlodaných zubem času a zamířil k menší výšině, na které se tyčila čtyřhranná normanská věž kostela. Vstup na hřbitov umožňovala hřbitovní brána, u níž byla sedátka určená k odpočinku unavených pocesťných. Vůz zastavil před ní.

„Uvidíme, zda nás tu něco napadne,“ řekl Biggles a vypnul motor. Vystoupili.

Kráčeli pomalu po pěšině ke kostelu, mezi řadami náhrobků, které označovaly místa odpočinku celých generací lidí z vesnice. Hřbitov nebyl příliš udržovaný, trávu nikdo neposekal, tisy byly přerostlé a mnoho pomníků stálo nakřivo. Asi na tom málokomu záleželo. Také nápisy vytesané do zdejšího pískovce byly mnohde tak rozdrobené, že se ani nedaly přečíst.

Biggles zašel za roh, kde na místě ohraničeném kovovým zábradlím stála řada větších a působivějších náhrobků, vztyčených nad úroveň okolí a chráněných železnými hroty, jak to bývalo nutné v dobách, kdy zloději olupovali mrtvé.

„Tady jsou pohřbeni Landavillové,“ řekl ponurým hlasem Biggles, když si přečetl několik nápisů.

„Nepřekvapuje mě, že se sem Leovi nechce,“ prohlásil Bertie. „Na takových místech mi vždy naskočí husí kůže. Také chodím na hřbitov nerad. Vadí mi dívat se na hroby mých předků s vědomím, že ten můj bude další v řadě.“

„Záleží na tom?“ zeptal se Biggles. „Někde tělo spočinout musí. Připouštím ovšem, že to může být dost děsivé, pokud čekáš, že tě sem co nevidět odešle vrah. Tohle je Charlesův hrob,“ dodal pak s očima upřenýma na nový pomník.

„Chápu, jaké má Leo pocity,“ zamumlal Bertie. „Taková věc dokáže vyvést člověka z míry.“

Biggles procházel dál hřbitovem, skláněl se k náhrobním nápisům, s námahou je luštil, ale neřekl, co si o tom myslí. Pak se obrátil zpátky k cestě, vedoucí od kostela k bráně a Bertie ho následoval se zjevnou úlevou. Do brány právě vcházel starší muž v černém šatu duchovního. Zdvořile pozdravil, popřál oběma

odcházejícím dobrý den a prohodil poznámku o pěkném počasí.

„Právě jsme si prohlédli vaše místo posledního odpočinku, pane,“ řekl velice neobratně Bertie. „Ehm, promiňte...“

„Moje ještě ne,“ mírně se usmál muž. „Jsem zdejší farář a pokud jste něco hledali, snad vám mohu pomoci.“

„Díky za ochotu,“ kývl Biggles a zastavil se. „Zdá se mi, že rod Landavillů zde pobýval po dlouhá staletí.“

„Ano, ano,“ souhlasil farář. „Téměř tak dlouho, jako samotný náš kostel. Landavillové zde skutečně žijí po celá staletí. Ti první z nich byli pohřbíváni uvnitř kostela a rád vám sdělím, že od toho nepříliš šťastného zvyku už bylo upuštěno. Máme zde náhrobky až ze čtrnáctého století. Na stěnách kostela jsou pozoruhodné a památné mosazné desky. Možná byste se na ně rádi podívali.“

„Rádi,“ ožil Biggles. „Děkujeme vám.“

Obrátili se a vraceli se ke kostelu. Rozmrzelý Bertie se loudal poslední a farář cestou smutně vyprávěl Bigglesovi, jak veliká je škoda, že už není možné udržovat náhrobky v náležitém stavu, neboť staré rodiny, které to chápaly jako svou svatou povinnost, dávno vymřely.

KAPITOLA OSMÁ

V TEMNÉM CHRÁMU SVÍTÁ...

Biggles a Bertie, doprovázeni reverendem, kráčeli pomalu hlavní chrámovou lodí po velkých kamenných deskách, pod nimiž ležely ostatky nejstarších mrtvých. Boty celých generací věncích značně ohladily nápisy do kamene, ale z většiny nápisů se dalo přečíst, kteří z usedlíků pod nimi odpočívají. Hrobky Landavillů ležely blíže oltáře, nebo v samotném kněžišti, a když tam Biggles došel, zastavil se a pohlédl na jeden dobře zachovaný náhrobek.

„Zde leží Geoffrey De Warine,“ přečetl nápis. „Takže zde nejsou pochováni pouze Landavillové?“

„De Warinové drželi za dávných časů většinu zdejší půdy,“ řekl farář. „Byli to rytíři.“

„Ještě před Landavilly?“

„Ano. Sídliili zde od třináctého do patnáctého století.“

„Víte o nich něco?“

„Jen velmi málo. V matrice je o nich pouze hrstka zmínek, které zapsali tehdejší představitelé církevního úřadu. Nesnadno se však čtou a musím přiznat, že jsem se jim příliš nevěnoval. Nedomnívám se, že by v nich bylo něco mimořádně zajímavého nebo historicky či jinak cenného. Někteří zemřeli doma, většinou však padli v bitvách nebo na křížáckých výpravách.“ Farář se otočil a ukázal na jednu mosaznou desku na stěně. Znázorňovala mladého muže klečícího při modlitbě u popravčího špaluku. Vedle něho stál kat se sekerou. „Tu je

tragický příběh jednoho z nich," vykládal dále. „Ten nešťastný mladík, Simon De Warine, jak můžete vyčíst z desky, byl sťat. To se stalo v roce 1485, za vlády Jindřicha VII.“

„Je zde pohřben?“

„Ne. Myslím, že ho popravili v londýnském Toweru. To co vidíte, je pamětní deska, pořízená nepochybně některým členem rodiny. Je na ní datum.“

„To je rok bitvy na Bosworthském poli.“

„Skutečně? Obávám se, že v historii příliš nevyunikám. Potom je možné, že poprava s bitvou nějak souvisí.“

„Řekl bych, že to je více než pravděpodobné,“ souhlasil Biggles tiše. „V té době měli kati hodně práce a padlo mnoho hlav. Král potrestal ty, kteří bojovali na straně poražených.“

„Ano, Bůh jim buď milostiv,“ řekl farář. „Na vedlejší desce je zesnulý rytíř se štítem. Připomíná jiného člena téhož vznešeného rodu, který, jak jsem slyšel, přišel do této země spolu s Vilémem Dobyvatelem. Vilém odebral po bitvě u Hastingsu půdu Anglosasům a rozdělil ji šlechticům, kteří ho podporovali.“

Biggles se sklonil ke starobylé rytině na desce. „Tenhle znak na štítu je rytířův erb?“

„Ano. To byl erb De Warinů. Kdybyste si s tím dal práci, našel byste jej vytesaný na několika jejich náhrobcích. Myslím, že to byla zlomená krokvice s několika hvězdami, nahoře byly dvě a dole jedna.“

„Řekl jste s hvězdami?“ otázal se Biggles.

„No, já tomu příliš nerozumím, ale vždycky jsem to považoval za hvězdy. Nevím přesně, co to vlastně je.“

Znakem Landavillů je růže. Mimochodem tak se původně jmenoval hostinec v naší obci.“

„Chcete říci, že hospoda se původně jmenovala U růže?“

„Ano. To by odpovídalo starému zvyku, spojujícím jméno hospody s místním lenním pánem. Na štítu hospody byl jeho erb. Když tedy Landavillové mají ve znaku růži, můžete očekávat, že tady najdete hostinec stejného jména.“

„Pokud tomu rozumím dobře, postavili tedy zdejší hospodu v době, kdy tady byli pány Landavillové?“

„Domnívám se, že ano. V církevních záznamech naleznete hostinec nejprve pod jménem U růže.“

„A ve válkách Růží byla růže ve znaku rodu Landavillů?“

„Ovšem.“

„A když hrabě z Richmondu, který se stal králem Jindřichem VII., byl z rodu Lancasterů, předpokládám, že nosil ve znaku červenou růži. Ti muži, kteří ho pomáhali dosadit na trůn, jako třeba právě Landavillové, si pak mohli umístit růži do svého znaku?“

„Patrně ano.“

„To by také mohl být důvod, proč se hospodě začalo říkat U růže. Je zvláštní, jak přetrvávají mnohé staré zvyky.“

„Máte pravdu. Je to všechno velmi zajímavé.“

„Dobrá. Pak ale nerozumím, proč hospoda změnila jméno.“

„To vám nepovím,“ odpověděl farář. „Nevím, kdy k té změně došlo, ale mám dojem, že to muselo být někdy v sedmnáctém století, když se, podle naší farní matriky o

narozeních a úmrtích, změnilo jméno vlastníka hostince. Od té doby se hostinec jmenuje U ostruh.“

„Proč zrovna U ostruh?“

„To nevím,“ zavrtěl hlavou farář.

Biggles se usmál. „Ta hospůdka v každém případě představuje kus staré dobré Anglie.“

„To určitě. Hostinec tu byl již v době, kdy se začaly psát první církevní záznamy a to je velmi dlouho.“

„Děkuji vám otče,“ řekl s uznáním Biggles. „Vaší zásluhou byla naše návštěva mimořádně zajímavá. Připravili jsme vás však o dost času. Byl jste laskav.“

„Rádo se stalo. Jen vzácně mám příležitost pohovořit si o těchto věcech. V ruchu a shonu moderní doby dokonce i farníci ztrácejí zájem o minulost naší obce, ačkoli je jisté, že jména mnoha z nich mohou podle narození, sňatků a úmrtí vysledovat v souvislé linii, stejně hluboko do minulosti jako rod Landavillů.“

Farář je doprovodil až ke dveřím. Biggles zasunul do kostelní pokladničky librovou bankovku, znovu poděkoval knězi za přednášku a vydal se s Bertiem k bráně. Tam se zastavil, posadil se na jedno sedadlo a vytáhl z pouzdra cigaretu. „Jsem velmi rád, že jsme se tu zastavili,“ řekl a ve tváři se mu zjevilo něco mezi úsměvem a výrazem pochopení. „Zajímavá, hlavně však poučná návštěva.“

„Znamená to, že jsi zachytil stopu, starouši?“

„Neřekl bych tomu zrovna stopa.“

„Jak bys to tedy nazval?“

„Nevím. Řekněme – podnět k přemýšlení.“

„Jakýpak?“

„Slyšel a viděl jsi totéž co já. Zauvažuj.“

„Jemináčku, ušetříme čas, když mi to povíš.“

„To ještě nemohu,“ usmál se Biggles a potáhl z cigarety. „Ještě stále tápu a hledám, cítím však, že závěry mám na dosah. Zatím je však osvětlují jen první záblesky. Je ještě brzy, abych ti řekl, že opravdu svítá. Může jít jen o dílo mé přebujelé představivosti. Pokud se však to co začínám rozeznávat prokáže, nebude snadné tomu uvěřit. Ta možnost tu ale je, a může patřit k fantastickým náhodám, na které narazíš jen jednou za život. K objevům, které nás ohromí a donutí k zamyšlení, jak jen k něčemu takovému může na světě dojít.“

„Ty mi chceš povědět, že na tu kletbu vážně věříš?“ vylekaně vyhrkl Bertie.

„Věřím, ovšem s tím, že v tom nemá své nehmotné prsty nějaký duch. Zaručeně nevěřím na pohádky. Čarodějnice a kouzelníci dávno vymřeli a nejsem princem, co má v rukávu čarovný proutek. Tvrdím prostě toto: pokud se nemýlím, krevní msta mezi rodem De Warinů a Landavillů, která začala za dávných dnů, kdy rytíři byli odvážní a ženy nesměly do ničeho mluvit, je neustále živá. Nedovolili, aby vyhasla.“

„Až dodnes?“

„Troufám si to tvrdit.“

„To nutně vede k závěru, starouši, že někteří De Warinové, tak jako Landavillové, se těší dobrému zdraví.“

„Proč ne? Když přežije jeden rod, proč by nepřežil druhý? Ať se ti to zdá neuvěřitelné, nedokáži si jinak vysvětlit fakta, která jsme tady již ověřili. Způsob jakým zemřel Charles Landaville je smutným příkladem. Prokázali jsme, že ho zavraždili. Krom toho, ačkoli neznal žádného nepřítele, očekával, že ho zabijí. Leo není hlupák. On taky čeká, že někdo zavraždí jeho, či jeho děti

pokud bude nějaké mít. Proto za mnou přišel. Jak by mohl žádat policistu o pomoc bez nějakého závažného důkazu? Kdyby ho neměl, dostal by se k psychiatrovi. Vedle tohoto mého závěru vede každé jiné řešení k prostické shodě náhod. Jestliže nějaké události na sebe navazují bez jasné příčiny, rádi to vysvětlíme shodou okolností. Po bližším prozkoumání ale někdy zjistíme, že náhoda nic nevysvětlí, a každá událost je jen přirozeným důsledkem události předešlé.“

„Jen dál, starouši. Poslouchám. Kdy jsi na tohle všechno poprvé přišel?“

„Upřímně řečeno, uvažuji o téhle šílené možnosti od počátku z toho prostého důvodu, že jsem nenacházel jiné logické vysvětlení. V podstatě to znamená toto. Když De Warinové prokleli Landavilly za to, že jim ukradli jejich majetek, jak tomu sami říkali...“

„Myslíš, že je vážně prokleli?“ přerušil ho Bertie.

„To je nanejvýš pravděpodobné. V temném středověku, jak jej dnes rádi nazýváme, bylo dost běžné přivolat na nepřítele kletbu. Lidé věřili v síly temnot. Tenkrát byly spousty řemeslných kouzelníků, zaříkávačů, travičů a podobných kejklířů s lidskými dušemi. De Warinové se k nim určitě uchýlili, myslím ovšem, že tomu čarování sami nevěřili a zajistili si úspěch užitím mnohem praktičtějších metod. Tu kletbu přesto považuji za prokázaný fakt!“

„Jemináčku,“ zašklebil se Bertie. „Chceš mi namluvit, že ti De Warinové vraždili Landavilly od patnáctého století až dodneška? Absolutně nemožné, člověče! Nevěřím tomu!“

„Dobrá, tak mi najdi jiné vysvětlení a já ten zběsilý nápad pustím z hlavy. Připouštím, že to je značně

nestravitelné sousto, ale mohlo se to stát. Jak jsem již upozorňoval, je tu skutečnost, že rod Landavillů, stejně jako jiné rody v Anglii, existuje bez přerušení po dlouhá staletí. Po celou tu dobu pověst o prokletí přecházela z otce na syna. Když to dokázali Landavillové, proč by to nesvedli De Warinové? Mnoho našich starých rodů má kostlivce ve skříni a nemluví o tom.“

„Co z dnešních zjištění tě přivedlo na tuto myšlenku?“ zeptal se Bertie zvědavě.

„Z dnešních zjištění? Něco skutečně vrhlo jasnější světlo na věc, která budila mé podezření už dřív. Nečekám, že by tomu uvěřil soudce, protože tomu stěží věřím sám, přesto tu vidím šňůru náhod, zatím jim tak říkejme, které podporují mé podezření. Začínám již věřit, že to čemu Landavillové čelí, není nic jiného, než krutá a tvrdá skutečnost.“

„Máš pro to důkaz?“

„Takový, jaký by přijal soudce, nemám.“

„Tak co si s tím počneš?“

Biggles odhodil zbytek cigarety a zapálil si další. „Co mě dnes vyvedlo z míry a potvrdilo moje podezření, byl způsob jakým farář mluvil o erbovních znameních, jak se jim myslím říká, na znaku De Warinů. Hovořil o hvězdách, lorde! Čirou náhodou jsme na listině nalezené v truhle viděli erb. Podle Leova popisu víme, že na něm nejsou znázorněné hvězdy, ale kolečka ostruh. Vzpomeň si, že byly pěticipé. I s těmi děrami uprostřed se dají považovat za hvězdy. Farář je taky skutečně za hvězdy považoval. Na erbu De Warinů byly tři. Umírající Charles varoval svými posledními slovy bratra před třemi hvězdami! Je snad shoda náhod, že Warinové mají ve znaku tři hvězdy?“

„Proč ne? Může být.“

„Budiž. Ještě jsem ale neskončil.“

„Charles by jistě věděl, jaký je rozdíl mezi hvězdou a pěticipou ostruhou.“

„Za obvyklých okolností o tom nelze pochybovat. Nezapomínej ale, že umíral. Měl kulku v srdci a podle Lea mu mluvení dělalo veliké potíže. Za těch okolností se myslím dá docela dobře předpokládat, že to co viděl, nebo domníval se vidět, nějak souviselo se třemi hvězdami. Ne s jednou nebo se dvěma, ale se třemi! Snad se ti zdá, že to je maličkost, ale pro mě to je podstatné.“ Bertie sešpulil rty. Mlčel.

„Shoda náhod tu zdaleka nekončí,“ pokračoval Biggles. „Hostinec ve vesnici se dříve jmenoval U růže. Tak to bylo za dávných dob Landavillů. Dalo se to čekat, když podporovali věc Lancasterů a proto měli sami ve znaku růži. Proč se jméno změnilo?“

„To nám přece pověděl farář. Hospodu převzal nový majitel a ten měl právo nazvat hospodu tak, jak se líbilo jemu.“

„Prosím. Ovšem majitel málokdy mění zavedené jméno hospody, když k tomu nemá pádný důvod. Jaké jméno si majitel vybral? U ostruh! Proč volí zrovna tento název?“

„Jemináčku, proč? Prostě ho to náhodou napadlo.“

„Ano? I kdyby to byla jenom náhoda, povšimni si tu další shody podivných okolností. Nejdůležitější částí ostruhy je její kolečko, jehož hroty pobízí jezdec koně, aby se dal do pohybu, či dokonce do trysku. Povšimni si, že hospoda se nejmenuje U ostruhy, což by znamenalo jedno kolečko. Ne, jmenuje se U ostruh, v množném čísle! To značí dvě, tři nebo ještě víc koleček. Protože ale

víme, že na erbovním znaku De Warinů jsou tři ostruhová kolečka, nemusíme si s počtem koleček na hospodě lámat hlavu! Jsou tři!“

„Asi ano,“ zabručel Bertie. „Ale jestli se ten chlápek chtěl připojit k De Warinům, proč rovnou nepojmenoval svůj podnik U tří ostruh? Bylo by to jasné.“

„Na to ti namítnu, že by to bylo až příliš jasné. Rod Landavillů sídlil v blízkém Hallu a někdo z něj by v tom mohl poznat zjevné souvislosti. To si nový vlastník asi nepřál, takže zvolil střední cestu mezi tím, co by rád udělal, a tím, k čemu se odvážil. Zvolil proto jméno U ostruh, což se zase tolik od jeho přání nelišilo. Ze stejného důvodu si změnil jméno. Z De Warina vznikl Warren! Vybral si dobré a poctivé anglické jméno.“

„Chápu kam míříš,“ zamumlal Bertie. „Absolutně chápu.“

„A řeknu ti ještě něco. Na erbu nade dveřmi v Hallu nebyl nikdy pás nebo šikmý pruh s růží uprostřed. Vsadil bych sto k jedné, že tam byla krokvice se třemi ostruhovými kolečky, se dvěma nahoře a jedním dole.“

„Erb De Warinů...“

„Co jiného? Kdo ten znak urazil kladivem? Leo se domnívá, že to mohla být Cromwellova jízda. Já si to nemyslím. To De Warinové si nepřáli, aby jejich erb označoval vchod domu, v němž se narodili, a kde teď žili cizáci a zlodějští vetřelci. To by jen zesílilo palčivý pocit ztráty majetku. Ale o tom se jen dohaduji a není to ani příliš důležité. Na čem záleží víc, je další shoda okolností, pokud jsi ještě ochoten tuhle hru hrát. Když jsme si dneska ráno povídali s Dianou, zmínila se mezi řečí o jménu ženy, která bydlí v hostinci. O sestře hostinského.“

„Julie, ehm... jak se jmenuje...?“

„Ne Julie, jak se jmenuje, ale Julie Warrenová! Dnes jsme se dověděli, že jméno muže, který má hospodu, je Warren, a my si už řekli, že to asi je anglická verze francouzského jména De Warine. Patřilo dávnému šlechtici, který sem přišel z Normandie s Vilémem Dobyvatelem.“

„Opravdu?“ vykulil oči Bertie. „Musím potvrdit, že to je trochu podivné.“

„Řekl bych víc než trochu. Ale to není vše a tady končí veškerá moje víra ve shodu náhod. Jistě si vzpomeneš, že Diana podezírala Julii Warrenovou, že po Leovi hází očkem a u sta hromů, může být blíž pravdě než tuší, přestože dáma má jiný důvod, než ten, který napadl dívku. Diana si stačila všimnout, že vždy když Julie vyjela z hospody na koni, zamířila směrem k Hallu!“

„Ano. To opravdu řekla.“

„Můžeme tomu klidně věřit, protože jsme ji viděli jedinkrát a to právě jela po silnici blízko Hallu. Vzpomínáš na tu chvíli? Bylo to při jedné zvláštní příležitosti.“

„Jo!“ vyrazil ze sebe Bertie. „Tehdy zakrákal havran!“

„Velmi dobře, lorde. Dává to všechno smysl nebo ne? Jak jsem už řekl na začátku, dostali jsme se do řetězu neuvěřitelných náhod, nebo je v tom něco víc?“

„Jak to ale zjistíme?“

Biggles odhodil cigaretu. „Pro začátek, poněvadž jsem dostal z toho všeho mluvení žízeň, zajedu do hospody a dám si něco k pití. Trochu si tam poklábosíme.“

KAPITOLA DEVÁTÁ

POD VÝVĚSNÍM ŠTÍTEM OSTRUH

Když auto pomalu projíždělo vesnickou ulicí k hostinci U ostruh, Biggles znovu navázal na předešlý rozhovor. „Myslím, že jsme na správné stopě a pokud nenajdu jiné přijatelné řešení pro to, co se tu odehrává, budu předpokládat, že stopa je správná. Jsem ochoten považovat věci za náhodu jen po určitou mez a z toho vyplývá, že zdrojem Leových nesnází je právě tato hospoda.“

„Řekneš mu, nač jsi přišel?“ zeptal se Bertie.

„Ne. Teď ještě ne. Jestli je mé podezření správné, máme co dělat s prohnáním ptáčkem. V této chvíli si myslí, že je v bezpečí, ale stačí, aby zapraskala větvička, zbystrí pozornost a chytit ho nám dá mnohem větší práci. Vidím to asi takhle: Leo nám řekl, že Simon De Warine,

jemuž kdysi Hall patřil, utekl po bitvě na Bosworthském poli ze země. Protože byl Norman, je téměř jisté, že hledal spásu ve Francii. V té době lidé na útěku obvykle směřovali do Francie, kde mohli nabrat dech, dokud se bouře nepřehnala, nebo dokud se jejich strana opět nezmocní vlády. Ovšem Yorkové, na něž De Warine vsadil, se již nikdy na trůn nedostali.“

„Musel tedy zůstat ve Francii.“

„Ano. Jindřich VII. byl z rodu Tudorovců a je pravděpodobné, že dokud Tudorovci vládli v Anglii, De Warinové žili ve Francii. To ostatně souhlasí s tím, co nám vyprávěl farář. Řekl, že hostinec změnil jméno někdy v sedmnáctém století. To je asi pravda, protože tehdy dynastie Tudorovců končila. Když korunu převzali Stuartovci, nehrozilo De Warinům při návratu do Anglie žádné nebezpečí. Ústním podáním se udržovala zpráva o tom, jak přišli o majetek, takže je velmi pravděpodobné, že sem přijeli, aby se podívali, co se s ním stalo a naplňovali kletbu dýkou či pistolí. Určitě se museli nějak živit, takže se pod jménem Warren usadili v hospodě, dali jí nové jméno U ostruh a od té doby tam žijí. Mohu se mýlit, ale zatím to tak vidím. Nebude snadné to dokázat, ale pokud se nám to nepodaří, povede se Leovi velmi zle. Je poslední z Landavillů a klidně se mohlo stát, že dvojice, která má hospodu, je posledním výhonkem rodu De Warinů. Jestli to tak je, ti dva se budou snažit sprovodit mladíka ze světa co nejdřív. Zaručeně se nesmíří s jeho ženitbou a hrozím se představy, jak mu hodlají zabránit, aby zplodil potomky. Nevím co vymyslí, ale nic pěkného to nebude.“

„Nemohli bychom sourozence usvědčit z vraždy Charlese?“

„Marná snaha, protože je pozdě. Porota rozhodla, že smrt nastala následkem nehody a nemám představu, jak to změnit. I kdyby se nám podařilo dosáhnout nového projednávání, znamenalo by to exhumaci Charlesova těla a další komplikace. Navíc mě napadá, že kdyby se Warrenům podařilo odstranit Lea a stát by o Hall neměl zájem, dům by byl nabídnut k prodeji. Je možné, že Warrenovi mají dost, aby dům koupili. Je zchátralý, nestál by moc peněz. Kdyby získali Hall zpátky, bylo by to pro ně veliké zadostiučinění.“

„Proč by chtěli žít v tak ubohém starém domě, když tam kde jsou, mají všechno pohodlí?“

„Ze stejného důvodu, proč na něm tolik lpí Leo. Říkej tomu třeba rodová hrdost.“

Biggles zastavil před hostincem.

„Co tu chceš dělat?“ zeptal se Bertie.

„Podívám se na pana Williama Warrena, abych poznal chlápka, jenž je našim soupeřem. Nade dveřmi je jeho jméno.“

„Nebudeš se ho vyptávat?“

„Raději ne. Nevím na co by se náhodný cestující mohl ptát. Třeba netuší, že žijeme v Hallu, dej si pozor na to, co povídáš. Koukám, že kůň tady už není.“

Při řeči Biggles otevřel své cigaretové pouzdro, vybral z něj zbytek cigaret a uložil je do odkládací schránky v autě. Bertiemu, který jeho neobvyklou akci překvapeně pozoroval, podal pouze toto vysvětlení: „To jen abych na něco nezapomněl.“

Vešli dovnitř a zastavili se u výčepního pultu, za nímž jakýsi tmavovlasý pohledný čtyřicátník s černým, do špičky zastřiženým vousem, leštil sklenice. Nikdo jiný tam nebyl.

„Dobrý den, pánové,“ pozdravil zdvořile.

„Dvě piva, prosím,“ objednal Biggles a s obdivem se rozhlížel kolem, neboť vnitřní zařízení bylo stejně pěkné a dobře udržované jako vnějšek domu. Nedalo se pochybovat, že všechno zde je pravé a starobylé. Nízký strop podpíraly mohutné dubové trámy a kolem stěn byly seřazené stářím zčernalé lavice s vysokými opěradly. Leštěné mosazné předměty a cínové konvice se jen třpytily. Na stěnách byly zavěšeny pěkné staré reprodukce s kočáry a dostavníky. Za výčepním pultem visel na háku všem na očích symbol hospody, pár starobylých ostruh, prohnutých jak labutí šíje, s hrůzu nahánějícími ozubenými kolečky.

„Máte to tu moc příjemné, pane hostinský,“ řekl uznale Biggles. „Dáte si s námi sklenici?“

„Děkuji, pane, snad jen jednu malou whisky.“

„Nalejte si,“ usmál se Biggles, uchopil své pivo a po obvyklém „Na zdraví!“ se trochu napil.

„Na zdraví, pane.“ Hostinský zvedl sklenku, usrkl z ní a vrátil ji na pult.

„Jak je váš dům starý?“ předstíral zájem Biggles. „To asi nikdo přesně neví, ale stojí zde už hodně dlouho,“ zněla odpověď.

„O tom se nedá pochybovat,“ souhlasil Biggles. „Je krásný!“

Opřel se o pult, vytáhl cigaretové pouzdro, otevřel je, aby si vzal cigaretu, ale když uviděl, že je prázdné, zase je zavřel.

„Tu máte, vezměte si jednu ode mě,“ nabídl mu hospodský a vytáhl zpod pultu krabičku cigaret.

„Díky.“ Biggles si zapálil, labužnický z cigarety potáhl a potom ji vyjmul z úst a pohlédl na ni. „Výtečné cigarety,“ poznamenal. „Jaký je to druh?“

„To je druh, který mi doporučil můj lékař, když jsem mu řekl, že kouřím asi padesát denně a nedokázal jsem to snížit. Jsou z lehkého, velice jemného tabáku. Od doby co je kouřím, už tolik nekašlu.“

„Nestorian,“ četl Biggles značku cigarety. „Asi bych je měl také zkusit.“

Nezávazné povídání o plytkých věcech pokračovalo několik minut, když se zvenku ozvalo klapání koňských kopyt. Nezastavilo se před domem, ale pokračovalo kamsi dozadu za stavení.

„Promiňte,“ omluvil se chlapík a odešel dveřmi za pultem.

Biggles se okamžitě chopil jeho skleničky whisky, přelil zbytek obsahu do jiné, a tu postavil na původní místo. Použitou sklenici obalil kapesníkem a zastrčil si ji do kapsy. Potom sáhl po pivu a poodešel s ním od pultu. To celé trvalo jen několik vteřin. O něco později sebou Biggles i Bertie lehce trhli a podívali se po sobě. Zvenku se totiž ozvalo zvláštní chraplavé zakrákání, které náhle skončilo, jako kdyby je někdo rychle utlumil. Vzápětí se hospodský vrátil.

„Slyšíš to?“ obrátil se Biggles pobaveně k Bertiemu. „Mají tady dokonce voliéra.“

„Ne, ne, to moje sestra má ochočenou kavku,“ usmál se hostinský a dopil svou whisky.

Biggles také dopil a zaplatil. „No, musíme se pohnout dál. Přeji vám dobrý den.“

„Dobrý den, pánové.“

Biggles vyšel, posadil se do vozu a nastoupil i Bertie. Motor naskočil a vůz se rozjel.

„Není ti divné, že chovají kavku?“ ozval se Bertie.

„Tohle nebyla kavka,“ sykl Biggles. „Mně se spíše zdálo, že to je havran.“

„Ať se propadnu, jestli jsem si nemyslel totéž. Je možné, že by používali skutečného havrana?“

„Proč ne? Moc rád bych si to potvrdil. Žena na koni je Julie, sestra hostinského.“

„Co tě napadlo, brát si tu skleničku?“

„Pokud myslíš, že mi doma docházejí sklenice, mylíš se. Prostě jsem si řekl, že by nebylo špatné opatřit si otisky prstů pana Williama Warrena.“

„S tím úmyslem jsi šel dovnitř?“

„Zprvu mě to nenapadlo, ale když se naskytla příležitost, proč bych ji nevyužil? Jestli se lupič vrátí do Hallu, proč nemít pár otisků prstů k porovnání. Se sklenicí se dnes vydáš do Yardu. Dáš tam udělat kopie otisků, které jsou na ní. Na svou malou whisky si vzal čistou sklenku, takže jiné otisky prstů než moje musí patřit jemu. Než jsem vešel dovnitř, naplánoval jsem si jen jedinou věc, totiž zjistit, zda kouří a pokud ano, jakou značku. Jak jsi snad pochopil, vyšlo mi to dokonale. Nejvíc nám pomohlo, že nekouří běžný druh. Jeho cigarety mají navíc korkový filtr. Čekal jsem to.“

„Proč?“

„Na nedopalku, který jsi našel mezi kořeny v lesíku, kde byl zavražděn Charles, jsem nedokázal přechíst značku. Ten měl náhodou taky korkový filtr. Filtr se časem odloupne, ale tentokrát se to nestalo a ke srovnání nám stačí. To samozřejmě mnoho nedokazuje. Může jít jen o další shodu okolností, ale může to být i vytoužený

důkaz. Pak je tu ještě jedna maličkost. Sám připustil, že je silný kuřák. Vášnivým kuřákem však musel být i vrah, jenž si neodepřel cigaretu, ani když čekal na oběť!“

„Dobrá práce, starouši. Jak říkáš, všechno do sebe zapadá.“

„Mimochodem, všiml sis ostruh, co visely nad pultem?“

„Ovšem.“

„Vlastně na tom nic není, když se hospoda jmenuje U ostruh. Mě ale víc zaujal veliký zlatý pečetní prsten, který měl Warren na ruce.“

Byl ze starého zlata, ze žádné moderní slitiny. Také to byla ruční práce, což znamená, že je hodně starý. Na jeho vrchní straně byl erb nebo nějaká pečeť, neměl jsem možnost si to prohlédnout blíž a neodvážil jsem se ptát. Bylo by to nápadné.“

„Co myslíš, že to bylo?“

„Erb De Warinů a na něm tři ostruhová kolečka. Vsadil bych se, že někde v té hospodě leží puška dvaadvacítká, ale na její hledání bychom potřebovali soudní příkaz k prohlídce. Není přitom jisté, zda bychom ji našli. Žádný opatrný člověk nenechá vražednou zbraň ležet na místě, kde ji může každý vidět.“

Dojeli k Hallu. Leo seděl venku. „Jdete zrovna na oběd,“ řekl a vstal. „Bylo to zajímavé dopoledne?“

„Zajímavé a zároveň poučné. A co vy? Přihodilo se tu něco?“

Leo na okamžik zaváhal. „Nic zvláštního.“

„To znamená, že něco ano. Nechte mě hádat. Neslyšel jste náhodou zase zakrákat havrana?“

„Jak jste k čertu na něco takového přišel?“ trhl sebou mladík. „Prostě mě napadlo, že nějaký mohl letět kolem.“

„Pak jste jasnovidec. Skutečně jsem slyšel havrana.“

„Co jste udělal?“

„Šel jsem dovnitř, popadl pušku a doufal, že se ukáže.“

„Ale neukázal se.“

„Neukázal.“

„Vyšel jste ven a hledal jste ho?“

„Jenom před domem.“

„To vás možná zachránilo. Žádal jsem vás, abyste zůstal v domě, když se ozve ten zatracený pták!“

„Nepřeháníte to s péčí o mne?“ zamračil se mladík.

„Není jí nikdy dost,“ řekl vážně Biggles.
„Nenapadlo vás, že ten pták má dvaadvacítku a může vás vidět dříve než vy jeho?“

„Patrně mě neviděl a ani já nikoho nezahlédl, takže se tu vůbec nestřílelo,“ odsekl mladík. „Abych ale nezapomněl, našel jsem klíč od kaple,“ dodal smířlivě.
„Dalo mi práci, než jsem s ním v zámku otočil. V kapli léta nikdo nebyl. Až něco sníme, zavedu vás tam.“

„Dobře. Bude zajímavé si ji prohlédnout. Člověk nikdy neví, co se dá najít v takových starých budovách.“

„Havraní hnízda tam nenajdete,“ zasmál se Leo.
„Ale Falkner nám už oznamuje, že oběd je na stole. Pojdme.“

„Já si napřed zaběhnu do svého pokoje, hned se ale vrátím,“ řekl Biggles, který využil příležitosti, aby se zbavil sklenice, kterou vzal v hostinci. Opatrně ji zabalil do čistého kapesníku a uložil do tašky. Pak se připojil k ostatním v jídelně.

Při jídle řekl Leovi: „Omlouvám se, že se zmiňuji o záležitosti, která je pro vás jistě bolestivá, ale zbývá ještě jedna věc, na kterou jsem se nezeptal. Když prováděli

pitvu Charlese, vyjmuli z jeho těla kulku, která ho zabila?“

„Ne. Pokud to provedli, nic mi o tom neřekli.“

„Proč to neudělali?“

„Myslím, že to považovali za zbytečné. Rentgenový snímek ukázal, kde se kulka nachází. Považovali za samozřejmé, že to je střela, nešťastnou náhodou vypálená z jeho vlastní pušky.“

„Vzhledem k tomu co nyní víme, vyšetřující se dopustili závažné chyby. Kdyby střelu vyjmuli a porovnali ji s kulkou vypálenou z Charlesovy zbraně, prohlásil by odborník na balistiku, že ty kulky neprošly jednou hlavní!“

„A tím by dokázal, že Charles byl zavražděn.“

„Ovšem.“

Leo se ušklíbl. „Na to abychom případ znovu otevřeli, je skoro pozdě, co?“

„Ano,“ přikývl Biggles. „Zmínil jsem se o tom jen proto, že by se mohlo přihodit něco dalšího a my bychom hledali přímý důkaz. Zapomeňte na to.“

Více se k věci nevracel.

Když dojedli, Leo řekl: „Pojďme se podívat na kapli. Je od vás velmi pěkné, že podstupujete všechny ty nepříjemnosti. Doufám jen, že vás nezdržují zbytečně.“

„A já zas doufám, že nepřipravujeme o čas vás,“ opáčil Biggles, když se zvedali od stolu. „Bertie odpoledne odjede, aby něco zjistil ve Scotland Yardu,“ dodal.

Vyrazili a mladík je vedl několika tmavými chodbami, ozdobenými tu a tam starodávnými zbraněmi, kusy brnění a trofejnými parohy, až se zastavil před malými, silnými dveřmi, vsazenými do lomeného

gotického oblouku. Vytáhl velký, starobyle vyhlížející klíč, dost namáhavě jím otočil, vrazil ramenem do dveří a ty se otevřely s kvílivým zaskřípáním.

„Jsme tu,“ prohodil. „Myslím, že tu nic nenajdete.“

Značné přítmí vládoucí v malé klenuté komoře, do které vešli, připomínalo hrobku. Kamenné stěny na ně vydechly chlad a zápach zatuchliny. Nic jiného se nedalo rozeznat. Až když si jejich zrak zvykl na šero, zjistili, že o mnoho nepřišli. Jediný nábytek tady představovaly dvě lavice a jakýsi stůl. Potom rozeznali kříž, jenž na něm stál a tak pochopili, že jde o malý oltář. Ve zdi nad ním bylo malé, čtvercové okno z barevného skla, které však bylo tak zaneseno prachem a pavučinami, že stěží propouštělo denní světlo. Proto také nebylo možné zjistit, jaký výjev je zobrazen na okně, pokud tam vůbec nějaký obraz byl.

„Nebesa! Tady je ale zatuchlý vzduch,“ nadechl se Biggles. „Proč ty místnosti občas neotevřete a nepustíte dovnitř trochu čerstvého povětří?“

„S tím jediným stařečkem, který tu zbyl? Kdybychom měli otvírat okna, jak nám radíte, stejně bychom to mohli dělat pouze jednou za rok. A až Falkner zemře, budu na to sám. Který sluha, pokud se tu nenarodil, by zůstal jen pět minut v takové staré barabizně, jako je tahle? Já jsem pro to, nechat starý prach ležet. Cítím se zde docela dobře. Tahle kaple se neužívá a pravděpodobně se už nikdy užívat nebude.“

„Hm. Měl jste pravdu, když jste řekl, že tu toho moc neuvidíme,“ zavrčel Biggles. „Jenže bychom viděli mnohem víc, kdyby to okno nezakrývala stoletá špína. Co na něm vlastně je?“

„Říkal jsem vám to. Vzpomínám si na nějakého rytíře v brnění, který měl kolem hlavy svatozář. Tak se mi to alespoň tehdy zdálo. To znamená, že se tak zaprášilo za posledních deset, patnáct let. Vypadá hrozně, jako šedá deska.“

„Já se jen divím, že to necháváte dojít tak daleko!“

„Snad ho nečistili proto, že by přitom museli vylézt na oltář a báli se, že se s nimi zhroutí.“

„To je možné,“ vzdychl Biggles. „Stejně bych se ale rád podíval. Nemáte koště s dlouhou násadou, smeták či něco podobného, abychom setřeli tu nejhorší špínu? Vnikne sem pak víc světla a uvidíme na to, co děláme.“

„Stojí to vůbec za tu námahu?“ vzdychl Leo.

„Možná že ano. Člověk nikdy neví. V případě jako je tenhle, si nemohu dovolit něco opomenout.“

„Podívám se po něčem,“ řekl znechuceně mladík a odešel. Za několik minut se vrátil se smetákem, který bohužel postrádal většinu z původních štětín.

„To půjde,“ přikývl Biggles a sáhl po něm.

Přitáhl jednu lavici blíže ke zdi, stoupl na ni a jal se drhnout okno ráznými tahy nahoru a dolů. Uvolňoval tím usazené nečistoty a prach, to vše vířilo vzduchem a padalo dolů, a neprůhledné sklo se začalo pročišťovat, až se na něm objevil obraz vytvořený barevnými tabulkami skla. Účelu bylo dosaženo. Přes vířící prach brzy mohli svatý obraz vidět jasně. Představoval rytíře v brnění a se štítem, na němž byl znázorněn erb.

„Cože?“ vybuchl Leo. „To je přece stejný znak, jaký jsme viděli na kusu pergamenu v truhle!“

„Překvapuje vás to?“ zeptal se Biggles.

„Neměl bych snad být překvapený?“

„Neměl,“ zavrčel Biggles. „Co tím zas naznačujete?“

„Naznačuji tím, že jste pozoruhodně nevšímavý mladík. Vy opravdu nevíte, čím to byl erb?“

„Ne. Čím byl?“

„De Warinů. Měl byste ho znát!“

„Jenže já ho prostě neznám!“ prohlásil nakvašeně Leo. „Proč bych měl znát kdejaký erb?“

„Ale tohle není kdejaký erb.“

„Ne?“ zlobil se mladík. „Proč ne?“

„Protože tady De Warinové žili před vámi!“

„Ale to je již pět set let! Jak to k čertu víte vy?“

„Chodil jsem zde s otevřenýma očima. Stejný obrázek můžete vidět na náhrobku v kostele. A pokud se moc nemýlím, byl i na štítě nad hlavními dveřmi tohoto sídla, než ho někdo rozbil kyjem, válečnou sekerou nebo nějakou podobnou hračkou našich rvavých předků. Jen mě mate, proč zůstal zrovna na tomhle okně.“

„Třeba ho ušetřili z náboženských důvodů,“ prohlásil Leo, který se uklidnil stejně rychle, jako se před chvílí rozčílil. „Ta kaple prý byla vysvěcená. Okno je přímo nad oltářem a lidé byli v těch dobách opravdu věřící. Mysleli, že rozbitím okna by se dopustili svatokrádeže.“

„Asi jste na to přišel,“ kývl Biggles. „Středověcí lidé opravdu považovali svatyně za svaté a většina z nich by dvakrát uvážila, než by poškodila něco, co náleží Bohu. Obraz tu v každém případě zůstal. Okno sem dali De Warinové a nikdo ho nezničil. Později by se možná našel někdo, kdo by ho odstranil, ale to už bylo natolik zakryté špínou, že nebylo znát, co je na něm. Protože se mi ale

zdá, že tu nenajdeme nic jiného, raději se vrátíme ven na čerstvý vzduch.“

Vyšli ven. Leo zamkl dveře a všichni zamířili ke svým oblíbeným židlím před domem. Cestou si Leo odskočil, aby vrátil smeták na místo, odkud ho vzal. Biggles tak dostal příležitost promluvit si s Bertiem.

„Chci, abys zajel do Yardu,“ řekl tiše. „Musíš vyřídit pár věcí. Za prvé, vezmeš sklenici od Ostruh, necháš udělat otisky prstů a přivezeš je sem. Sklenici najdeš v mé tašce. Přivez také soupravu na snímání otisků. Můžeme ji potřebovat. Dál proveř, zda má Warren zbrojní pas a pokud ano, na jakou zbraň. Ohlas také veliteli, co v Hallu děláme. Pořádně mu vysvětli, že se zde jedná o vážnou věc. Došlo tady k vraždě, a jestli s tím něco neuděláme, pravděpodobně tu brzy dojde k další. Vylož mu, s jakými potížemi se setkáváme. Zatím můžeme jen čekat, všechno sledovat a doufat, že vrah si sám nachystá oprátku. Vysvětli mu, že bychom rádi měli soudní příkaz k prohlídce hostince U ostruh, abychom k ní mohli přikročit ihned, jak to bude nutné. Bez příkazu se do domu nedostaneme, hostinský by se zaručeně oháněl svými zákonnými právy a s výsledkem si na něj také nepřijdeme. Vsadím se, že bude mít na všechno připravenou nějakou historku nebo dobré alibi.“

„Absolutně jasné, starouši. Spěchá to?“

„Ne, ale kdyby to šlo, vrať se už dnes večer. Kdybys měl potíže, přijed' zítra. Je mrzuté, že nemáme telefonické spojení, ale můžeš se spolehnout, že tě budu čekat netrpělivě. Z Lea nespustím oči. Ví, že je v nebezpečí, ale stále si neuvědomuje, jak je velké, a že je na dosah. Smůla je, že nemůžeme nic udělat, dokud se Warren nepokusí ho dostat. Může k tomu dojít kdykoli.“

„Dobrá. Vyjedu hned a vrátím se co nejrychleji.“
Bertie kývl na přítele a zmizel v domě.

Biggles se posadil a čekal, kdy už konečně Leo uklidí smeták a vrátí se.

KAPITOLA DESÁTÁ

VÝSTŘEL NA DÍVKU

Bertie odjel během deseti minut a Biggles se posadil před dům, aby se po čase stráveném v kapli trochu ohřál na teplém odpoledním slunci.

„Vrátí se Bertie ještě dnes večer?“ zeptal se Leo, který si k němu přisedl.

„Nevím. Musí v Yardu vyřídit několik drobností. Pokud to dnes vůbec stihne, přijede asi dost pozdě.“

„Mají ty drobnosti něco společného s mým případem?“

„Ovšem,“ řekl Biggles a zapálil si cigaretu. Odvrátil obličej ke slunci a zavřel oči, protože jednak chtěl přemýšlet a jednak měl obavy, že by se rozmluva mohla vyvinout nesprávným směrem. Ještě se nerozhodl, kolik toho mladému muži poví, pokud mu vůbec něco řekne. Obával se, že by Leo mohl něco podniknout na vlastní pěst. Na druhé straně chápal, že udržovat mladíka v úplné nevědomosti by mohlo ohrozit jeho život. Jenomže Leo byl tak strašně zvědavý, že rychle zmařil Bigglesův pokus získat chvíli soukromí.

„Mohu z toho, co jste řekl, vyrozumět, že jste na stopě?“ začal vyzvídat.

„Řekl bych to tak, že už tuším, co za tím vězí.“

„A nepovíte mi, co to je?“

„Ne.“

„Proč?“

„Mám jen podezření, k jistotě je daleko.“

„Ale pro všechny svaté, inspektore, nejsem přece malé dítě. Snad jsem dost starý na to, abyste mi důvěřoval?“

„Nejsem o tom přesvědčen,“ usmál se Biggles.

„No to je pěkné,“ vyhrkl rozhořčeně Leo.

„Snažím se vám zachránit život,“ odvětil Biggles stroze. „Můžete to chápat i tak, že se pokouším zabránit tomu, aby vás nezabili.“

„Myslíte si tedy, že to je pravděpodobné?“

„Více než pravděpodobné.“

„Ale to je jen o důvod víc, abych o tom věděl!“

„Bohužel sám moc nevím. Prokázali jsme vraždu, ale ne pachatele. Mohu se domýšlet, kdo vraždil, ale to je zatím všechno. Kdybych vám prozradil, koho teď podezírám, mohl byste se při svém mládí a prudké povaze utrhnout ze řetězu a provést hloupost. Vlastně jste jednu již udělal.“

„Jakou?“

„Požádal jsem vás, pokud za mé nepřítomnosti uslyšíte havrana, abyste zůstal uvnitř domu. A co jste udělal? Běžel jste do domu, popadl pušku a vyšel jste havrana hledat.“

„Přirozeně. Myslel jsem, že vám tím pomůžu.“

„Místo toho jste si, milý hochu, říkal o zastřelení. Mám stále silnější dojem, že krákorání havrana, je pouze návnada, jak dostat zamýšlenou oběť na dostřel skryté pušky. Prozrad'te mi ještě něco, nemám v tom jasno. Toho dne, kdy byl Charles zabit, vyšel z domu, když havran zakrákal?“

„To si nepamatuji s jistotou. Jak jsem vám říkal, byl jsem v té době v zelinářské zahradě. Zhruba asi pět minut poté, co dozněl hlas havrana, jsem zaslechl výstřely.“

„Není to zase tak důležité,“ pokračoval zamýšleně Biggles. „Váš pozemek není příliš zalesněný, až na hájek, kde zabili Charlese. Ať byl váš bratr kdekoli, věděl, že hájek je nejpravděpodobnějším místem, kde havrana hledat. Vydal se tedy patrně směrem k hájku a tím také ke člověku, který tam na něho čekal s připravenou puškou. Neudělejte stejnou chybu! Jestliže uslyšíte zakrákání, zůstaňte v domě!“

„Když někdo tolik usiluje o to, aby mě sprovodil ze světa, může to přece udělat i v naší jídelně.“

„Nesmysl. Vrah má docela jiné záměry. Sám jste řekl, že k zabití docházelo vždycky tak, aby se zdálo, že jde o nešťastnou náhodu. To by se těžko mohlo stát v domě.“

„Snad. Ale když už je Charles po smrti, proč ta vražedná bestie vyčkává tak dlouho, než se pokusí zabít mne?“

„Protože příliš mnoho nešťastných náhod, následujících rychle za sebou, by přilákalo policii. Bylo by to moc podezřelé a policisté nejsou hlupáci. Máme tu co dělat s člověkem, jenž pečlivě promýšlí své skutky, nemusí spěchat a není ochoten vystavovat se nebezpečí. Vás chce zabít, ale současně si chrání vlastní kůži.“

„Ale proč mě chce zabít?“ vykřikl Leo, „Co jsem udělal?“

„Nejedná se o nic, co jste udělal vy. Jde o věc, ke které došlo dávno předtím, než jste se narodil.“

„Kdy?“

„V roce 1485 nebo tak nějak,“ řekl Biggles nevzrušeně.

„Před pěti sty lety? To je přece absurdní!“

„To si můžete myslet vy, ale nezapomínejte, že nenávisť může mít dlouhou paměť. Zvláště když se jedná o křivdu, která postihla celý rod. Taková věc se nikdy nepromítá ani nezapomíná a potom přechází z generace na generaci. Abyste našel příklady, nemusíte zacházet nijak daleko do dějin. Klany na skotské Vysočině vedou mezi sebou dodnes spory kvůli křivdám, k nimž došlo před několika stoletími. MacDonaldové nikdy neodpustili Campbellům vraždění v údolí Glencoe a to se stalo v roce 1692.“

„Chcete naznačit, že De Warinové nikdy nezapomněli Landavillům, že je připravili o majetek?“ vyhrkl užasle Leo.

„To vám přesně říkám.“

„Ale to je směšné! De Warinové přece museli dávno vymřít.“

„Jak to můžete vědět? Landavillové nevymřeli, či snad ano?“

„Po těch nepokojích De Warinové uprchli do Francie.“

„Což ještě neznámá, že se sem nikdy nevrátili. Jindřich, hrabě z Richmondu, také uprchl do Francie, ale vrátil se. Neztrácel pak čas a svrhl Richarda z trůnu.“

Leo se podíval na Bigglese úkosem. „Vy máte odpověď na všechno, inspektore.“

„Snad si nestěžujete? Sám jste mě přece pozval, abych odpověděl na vaše otázky!“

„Ano, to je pravda,“ připustil Leo.

„Ještě že jste nezapomněl,“ usmál se Biggles.

„Dobrá. Tak co s tím tedy uděláte?“

„V téhle chvíli nic. Nemohu nic dělat, dokud nezískám nezbytné důkazy. Už mě mrzí, jak vám to musím stále opakovat.“

„A co navrhuje, abych udělal já? Mám tady sedět a čekat, až mě zastřelí?“ namítl Leo trpce. „Mohu se vůbec nějak bránit?“

„Ano. Můžete jít za Dianou a požádat ji, aby si vás vzala. Dejte se rychle oddat a velmi tiše se ztratíte na měsíční lóbanky. Pokud si pamatuji, říkal jste, že smíte na měsíc opustit Ringlesby.“

„Asi jste se zbláznil,“ zamrkal Leo.

„Nemyslím.“

„Přece jsem vám řekl, proč to nemohu udělat.“

„Ano,“ usmál se Biggles. „Něco jste říkal.“

„Diana by nebyla mou manželkou dlouho. Stala by se z ní vdova. Proč vás to teď znovu napadlo?“

„Předně byste byl nějaký čas v bezpečí a za druhé, až by se to chlapík, který vás chce zabít, dozvěděl, určitě by se snažil běh věcí urychlit. Mne by to potěšilo. Víte přece, že tu nemohu sedět do nekonečna. Čekají mě další případy.“

„Stejně se neožením,“ zamumlal Leo neústupně.

„Nutit vás nemohu,“ pokrčil rameny Biggles. „Domnívám se však, že by to bylo vůči Dianě poctivé.“

„Co tím u čerta myslíte?“

„Očekává, že ji požádáte o ruku a vy váháte. Mohlo by se stát, že pro váš rozmar odmítne jinou nabídku k sňatku. Neměl byste ji nechávat dlouho v nejistotě.“

„Řekl jsem jí, že si ji nemůžu vzít,“ bránil se Leo.

„Ale neřekl jste jí proč.“

„No, ehm, styděl jsem se a neřekl jí pravý důvod. Připadal bych si jako blázen.“

„Je lépe se cítit jako blázen než být mrtvý. V každém případě o sňatku přemýšlejte. Poslechněte, zdá se, že vaše nevěsta sem právě jede a řítí se tak rychle, až by mohla něco zničit.“

Měl pravdu. Vůz zastavil smykem u židlí a dívka vyskočila. Bylo na ní vidět, jak silně je rozčilená.

„Co se stalo?“ přiskočil k ní Leo a také Biggles vstal, aby ji přivítal.

„Podívejte se na tohle!“ vyjekla dívka a ukázala na malý kulatý otvor v předním bočním okně, na straně u řidiče. „Stalo se to, když jsem projížděla lesíkem. Ta kulka musela minout mou hlavu jen o kousek.“

Mladíkova tvář zbledla.

„Hlásila jste to již na policii?“ vyhrkl Biggles.

„Ještě ne, ale nemyslím, že by s tím něco udělali. Určitě by ale měli varovat lidi, o nichž vědí, že pytláci, aby byli při střelení opatrnější. Když budou takhle střílet přes silnici, může se stát, že sem tam zabijí člověka.“

„Všimla jste si někoho?“ zeptal se Biggles.

„Ne, ani živé duše.“

„Kam teď máte namířeno?“

„Domů. Stalo se mi to na cestě k domovu. Napadlo mě, že se tady zastavím, když jedu kolem a ukáži vám, co dnes motoristé musejí snášet.“

Biggles přikročil k vozu, prohlédl si otvor po kulce a protější okno. Náraz ho také poznamenal, ale kulka jím neprošla. Chvilku ji hledal na podlaze, až ji našel. Byl to jen malý zploštělý kousek olova. Položil jej na dlaň, a ukázal mladíkovi.

„Náboj z dvaadvacítky,“ řekl. „Jestli si mohu půjčit vaše auto, doprovodil bych Dianu domů. Pytlák může být ještě poblíž.“

„Pojedu já,“ prohlásil Leo.

„Ne!“ řekl ostře Biggles a pohlédl mu do očí. „Vy zůstanete tady a necháte to na mně.“

„Dost riskujete,“ podrážděně sykl Leo, ale ustoupil. „V mém voze si vás někdo může splést se mnou.“

„Jsem placený za to, abych riskoval,“ odpověděl Biggles a otočil se k dívce. „Pojďte Diano. Doprovodím vás domů. Pojedete napřed a já v druhém autě těsně za vámi. Leo, přivezte vůz, prosím.“

„Myslíte, že to je nutné?“ ozvala se dívka. „Není pravděpodobné, že by se tak hloupá náhoda opakovala dvakrát za sebou.“

„Pravděpodobnost není jistota,“ řekl Biggles klidně. „Pojedu za vámi a budu se rozhlížet, zda v lese někdo není. Ukážete mi místo, kde se to stalo. Nemusíte zastavovat. Až budete místo míjet, stačí dvakrát zahoukat. Mimochodem, zastavila jste, když kulka zasáhla váš vůz?“

„Ne. Jela jsem v tom okamžiku dost rychle. Pár vteřin předtím, než jsem si všimla dírky, jsem zaslechla plesknutí, ale nezdálo se mi, že to je důvod k zastavení.“

„Neslyšela jste výstřel?“

„Ne. Když jsem si pak všimla rozbitého okna, nečekala jsem na nic a ještě přidala plyn.“

„Máte dobré reakce a štěstí,“ zabručel Biggles a mávl na Lea, který právě přijížděl se svým starým bentleyem. Mladík poslušně vystoupil a Biggles ho vystřídal za volantem.

„Zůstanete v domě, dokud se nevrátím,“ řekl mu stroze.

Diana si sedla do svého auta, zabouchla dvířka, otočila vůz a odjížděla s Bigglesem v závěsu.

Na hlavní silnici zabočila doprava a docela svižně se rozjela. Biggles se držel těsně za ní a nepřestával sledovat okolí, živé ploty, polnosti i les, kterým projížděli. Na mnohém z těch míst by se skryla menší armáda, protože i na neobdělávaných plochách rostl vysoký přebujelý plevel a mladé stromky, které nikdo nesázal. Byla to docela pěkná krajina, ale Biggles neměl náladu, aby její krásu docenil.

Mračil se, měl pevně semknuté rty a na čele vrásky. To, co se stalo dříve, jím silně otřásl. Tím zcela nečekaným útokem se věci pohnuly směrem, který nečekal. Útok na Leofrice Landavilla očekával, ale výstřel na dívku mu opravdu vyrazil dech. Jen těžko v tom nacházel smysl, nejpravděpodobnější se mu zdálo, že střelec chce vyvinout na mladíka silný nádak.

Vtom dívka zpomalila a dvojí rychlé zahoukání mělo Bigglese upozornit, že jsou na místě, kde kulka zasáhla vůz. Měl sotva čas si místa všimnout, když Diana znovu zrychlila a pokračovala dál, dokud nezastavila u veliké bílé brány. Za ní se táhla šterkovaná cesta, která vedla až ke dveřím dívčina domova.

Vystoupila a zeptala se: „Nepůjdete dál?“

„Ne, děkuji,“ odmítl Biggles, který také vystoupil. „Rád bych se rychle vrátil. Ale jestli dovolíte, využiji příležitosti, abych si s vámi krátce pohovořil.“

„Spěcháte, abyste byl zpátky u Lea, vidte“ řekla podezíravě.

„Ano,“ kývl Biggles.

„Co vy dva spolu máte?“ chtěla vědět Diana.

Biggles chvíli otálel. „Poslouchejte, prosím,“ řekl pak vážně. „Jsem v dost obtížném postavení. Okolnosti mě nutí, abych vám řekl něco, o čem bych raději mlčel.“

Nechci dělat zbytečný poplach, ale je zde něco, co byste ve vlastním zájmu měla vědět. Chtěl bych mít vaše závazné slovo, že o tom co vám teď povím, se nikomu nezmíníte – myslím doslova nikomu. Protože kdybyste to udělala, mohla byste způsobit nenapravitelnou škodu.“

Dianiny široce rozevřené modré oči hleděly zpytavě na Bigglesovu tvář. „To zní dost dramaticky,“ řekla, „ale asi k tomu máte důvod. Ano, máte mé slovo.“

„Dobře. Poslouchejte pozorně. Leo je ve vážném nebezpečí a říkám vám to jen proto, protože se zdá, že jste ohrožena také. Pokud to nebude nezbytně nutné, nevycházejte ven, ani nejezděte autem.

Když budete muset z domu, vyhýbejte se Hallu. Doufám, že tohle omezení nebude trvat déle než dva, tři dny.“

„Chcete říct, že Leo může být zavražděn?“

„Pochopila jste mě přesně.“

„Ví o tom?“

„Samozřejmě. Do doby než jste se u něho dnes zastavila, mě vůbec nenapadlo, že nebezpečí hrozí také vám. Ale vzhledem k tomu, co se stalo na silnici, musím nyní tuhle možnost brát v úvahu. Mohla to sice být nešťastná náhoda, ale nevěřím tomu.“

„Myslíte si, že někdo po mně střílel úmyslně?“

„Ano. Určitě si vzpomenete, jak skončil Leův bratr Charles.“

„Jistě. Nešťastnou náhodou se...“

„Žádná nešťastná náhoda, Diano. Charles byl zavražděn.“

„Můj Bože! Víte to určitě?“

„Nemám nejmenší pochybnost.“

V Dianiných očích se pomalu zračilo pochopení. „To nebezpečí je důvodem, proč mě Leo nežádá o ruku?“

„Ano, to je pravý důvod. Nechce, aby se z vás brzy stala vdova. Neumím si představit, co provede teď, když ví, že jste rovněž ohrožena. Ještě dnes si s ním o tom musím promluvit. Nezapomeňte, že kdybyste komukoli řekla o našem rozhovoru jediné slovo, může to Leo zaplatit životem.“

Diana od něj neodtrhla zrak a její tvář pobledla. „Kdo vy vůbec jste?“ zeptala se.

„Jsem detektiv ze Scotland Yardu, nechci však, aby to někdo jiný věděl. Leo to samozřejmě ví. Kdyby tušil, co jsem vám nyní právě prozradil, zuřil by. Možná tak, že by mé šetření skončilo.“

„Zdá se, že mu moc nedůvěřujete.“

„To máte pravdu, ale byl bych nerad, kdyby došlo k nedorozumění. Leo by mě nezradil. Je velmi hrdý a nebojácný, ale také tuze mladý a vznětlivý. Proto se neodvážuji se vším se mu svěřovat. Kdybych mu řekl všechno co vím, mohlo by ho napadnout, že vezme zákon do svých rukou a to by patrně dopadlo špatně. Útok na vás by ho mohl vyprovokovat k neuváženému jednání a my si nemůžeme dovolit udělat chybu. Teď nesmí z Hallu. Pochopitelně se rozhodl, že dovede věc do konce.“ Názrak úsměvu zmírnil přísný výraz Bigglesovy tváře. „Byl jsem tak smělý, že jsem ho vyzval, aby vás odvezl na měsíc na svatební cestu někam, kde by vás nikdo neznal, ale nechtěl o tom ani slyšet. Pozval mě sem právě proto, že vás chce požádat o ruku, ale bojí se to udělat, dokud se tahle ohavnost nevysvětlí. Takový je to člověk.“

„Víte kdo stojí za tím vražedným spiknutím?“

„Domnívám se že ano, ačkoli Leovi jsem nic neřekl z obavy, aby nevyvedl nějakou nepředloženost. Podezření totiž nestačí, Diano. Než začnu jednat, musím mít důkaz a já doufám, že jej získám, aniž bych se musel dívat na další mrtvolu. Takhle se věci mají a to je vše, co se vám v této chvíli odvážím říci.“

„Jsem vám vděčná za to co jste mi pověděl, pane...?“

„Detektiv inspektor Bigglesworth.“

„Děkuji vám, inspektore. Konečně vím, na čem jsem. Věděla jsem, že Leo má nějaké zábrany. Buďte ujištěn, že o tom nikomu nepovím ani slovo.“

Dívka podala Bigglesovi ruku. „Zatím sbohem. Vraťte se a dejte na Lea pozor.“

„Udělám co je v mých silách. Hlavně buďte opatrná.“

Biggles doprovodil Dianu po příjezdové cestě. Potom otočil auto a rozjel se silnicí, po které přijeli.

Když se přiblížil k místu, kde kulka zasáhla Dianino auto, zajel ke straně a zastavil. Než vystoupil, důkladně se rozhlédl, protože si velmi dobře uvědomoval nebezpečí, které zde podstupuje každý, kdo přijede bentleyem. V dohledu však nebyla ani živá duše, takže vystoupil a začal a prohlídkou. Ani moc nedoufal, že něco najde, ale určitou naději měl a nehodlal při svém pátrání zanedbat žádnou příležitost. Věděl, ze které strany silnice kulka přilétla, neboť prorazila okno na straně řidiče.

Nakonec byl jeho průzkum mnohem úspěšnější než očekával. Mohl za to děkovat zarostlému okolí silnice, kde nyní na podzim zasychalo vysoké kapradí. Našel v něm jedinou pěšinu, prošlapanou od někoho, kdo tudy

procházel pravidelně. Byla tak nápadná, že ji Biggles nemohl přehlédnout. Po silnici jezdilo jenom málo vozů, převážně osobních. Nezajímaly ho. S očima upřenýma k zemi šel pomalu dál, až ho stezka dovedla za hustý smrček, ze kterého by byl nádherný vánoční stromek. S úžasem zjistil, že šel oklikou a teď stojí jen šest kroků od kraje silnice. Podle malé udupané plochy poznal, že tam někdo chvíli přešlapoval. Místo označovaly nedopalky cigaret, zašlápnuté podpatkem do měkké půdy. Okamžitě si povšiml korkového filtru. Byl neporušený.

Shýbl se, dva zastrčil do náprsní tašky a předkloněn pokračoval v pátrání. Již věděl co hledá. Chvíli mu trvalo než to našel, ale nakonec se spokojeným pousmáním zvedl z jehličí prázdnou mosaznou nábojnici ze zbraně ráže dvacet dva. Podíval se na její spodek. Úderník klepl na roznětku přesně ve středu. Když žádal dívku, aby mu ukázala, kde se na její vůz střílelo, myslel právě na tohle. Rozhlédl se, aby se ujistil, že zde již nic jiného nenajde a potom se vrátil k autu. Nasedl a pokračoval v cestě.

„Byl jste tam nějak dlouho,“ vybafl na něj Leo, který čekal na příjezd auta u hlavního vchodu.

„Měl jsem ještě něco menšího na práci,“ odpověděl Biggles.

„Co to bylo?“

„Chtěl jsem se ujistit, zda výstřel na Dianu nevyšel z pušky jen nešťastnou náhodou. Byl to ale pošetilý nápad.“

„Nebyla to náhoda?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou Biggles. „Pokud by ji však střelec zasáhl, vypadalo by to tak. Přiznala nám, že jela velmi rychle. Ve stavu, v jakém by ji našli, kdyby vůz havaroval a rozbil se, není vůbec pravděpodobné, že by si

někdo všiml tak drobného zranění, jako je vstřel kulkou tak malé ráže. Kdo by kulku hledal? Koho by takové podezření vůbec napadlo? Člověk, který střílel, byl docela mimo podezření a věděl to.“

„Jste si tím naprosto jistý?“ vyhrkl mladík a vytřeštil oči. „To znamená, že ji chtěl zabít?“

„Nemá smysl si něco nalhávat, Leo. Střelec dobře věděl, co dělá. Cestou zpátky jsem si místo pečlivě prohlédl. Našel by se nějaký důvod, proč by pytlák nebo někdo jiný střílel na zvěř tak nízko nad silnicí? Připočtete si k tomu plné denní světlo a na silnici provoz, který vylučuje přítomnost jakéhokoli divokého zvířete, jež by bylo při smyslech! V každém případě, abych se záležitostí nějak skoncoval, podařilo se mi najít tohleto.“ Biggles vytáhl prázdnou nábojnici z kapsy a podal ji Leovi. „Když se podíváte na roznětku, poznáte, že byla odpálena ze stejné pušky, která zabila Charlese, či aspoň ze stejného typu zbraně. Vsadím se, že s pomocí zařízení, které máme v Yardu, se dá prokázat, že oba náboje, tento i ten co zabil Charlese, byly vystřeleny ze stejné zbraně.“

Leo upřeně hleděl asi deset vteřin na nábojnici, jako kdyby ho uhranula. „Panebože!“ vydechl. „Tak oni jdou i po ní!“

„Vypadá to tak.“

„Ale proč? Proč Diana?“

„To můžeme jen hádat. Třeba vás chtějí poděsit. Nebo vás chtějí zasáhnout na nejcitlivějším místě. Napadá vás něco jiného?“

„Ten lotr! Ten d'ábel!“ zamumlal Leo. Náhle zvedl hlavu, jako by ho osvítila myšlenka. „Doufám, že jste neřekl Dianě, že její život je v nebezpečí?“

„Přesně naopak. Ví o tom.“

„Ale ne! Neměl jste jí to říkat!“

„O tom vy nerozhodujete,“ odpověděl ostře Biggles. „Při tom co už vím, bylo varování to nejmenší, co jsem mohl udělat, aby dávala na sebe pozor. Jak by vám bylo, kdybyste se dozvěděl, že ji našli na silnici zabitou při dopravní nehodě a vy, který jste věděl o nebezpečí, byste nehnul ani prstem?“

„Ano, je to tak,“ kousl se Leo do rtu. „Sakra, inspektore, jak to že máte vždycky pravdu?“

„Vždycky ne. Ale doufal jsem, že pochopíte moje rozhodnutí. Ale teď si nedělejte starosti. Vaše dívka má hlavičku, které to myslí. Vy si musíte zachovat tu svoji a neztrácet předčasně nervy. Teď mi dejte něco k pití.“

Biggles se sesul na nejbližší židli a zapálil si.

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

BOUŘE A VICHŘICE

Po obědě si Biggles a mladík sedli jako obyčejně venku. Ovzduší bylo napjaté. Leo nevydržel sedět a Biggles cítil, že mladý muž je stále podrážděnější a netrpělivější. Vzhledem k tomu, co se mohlo stát Dianě, se mu ani nedivil a chápal ho. Připravil se na nemilé otázky a netrvalo dlouho a dočkal se jich.

Leo který chodil s rukama v kapsách sem a tam, se náhle zastavil nad sedícím Bigglesem, pohlédl na něj a rozhodným hlasem pronesl: „Tak co uděláte s tím střílením po Dianě?“ Znělo to jako něco mezi otázkou a příkazem.

„Svůj názor jsem vám už pověděl,“ odpověděl Biggles. „Protože se chci chovat jako rozvážný člověk, mohu vám to zopakovat. Je možné, že vás někdo chce odradit od sňatku s vaším děvčetem, nebo usiluje vylákat vás ven, aby vás mohl odstřelit, nebo vám prostě chce hrát na nervy. Jestli je tohle pravý důvod, pak střelec uspěl. Posad'te se a uvolněte se.“

„Vy si tu hezky v klidu sedíte a mluvíte o uvolnění,“ odsekl Leo neomaleně. „Stříleli na mou dívku! Není na čase, abyste s tím něco udělal?“

„Poslyšte, jsem tu sice krátce, ale nezahlál jsem. Pokud jste si mé práce nevšiml, mrzí mě to. Posad'te se!“

Mladík poslechl. „Povězte mi, máte opravdu tušení, kdo za tím spiknutím vězí?“ řekl téměř prosebně.

„Myslím, že ano,“ vzdychl Biggles. „Mohl bych ty lidi jmenovat.“

„Lidi? To je jich víc?“

„Ano. Téměř s určitostí jsou do toho zapletení aspoň dva. Mohou zde ale být i další osoby.“

Mladíka to ohromilo. „A nemůžete mi prozradit jméno toho, který střílel na Dianu, nebo kterého z toho podezíráte?“

„Copak byste udělal, kdybych vám jméno pověděl?“

„Šel bych a toho lotra bych zastřelil.“

„Skvělý nápad. Je vám známo, že potom byste se ocitl na lavici obžalovaných vy a ne on?“

„Dobře. Ale co vy? Když toho zatraceného zločince znáte, proč ho nezatknete?“

„Z čeho bych ho měl obvinít?“

„Z vraždy.“

„Z čí vraždy?“

„Zavraždil přece Charlese!“

Biggles zavrtěl hlavou. „Je na čase, abyste věděl, že prokázat vinu člověku obviněnému z vraždy vyžaduje nesporný důkaz a to je něco co zatím ještě nemám. Nezáleží na tom, co si myslíte vy nebo já. O vině musíte přesvědčit porotu a to nebývá snadné. Když se vyskytne byť jen stín pochybnosti, podezřelý vyvázne. Výrok poroty ‚nevinen‘ znamená, že ho pustí. Kdyby se to stalo v tomto případě, natropilo by to velkou škodu, protože bychom se namáhali zbytečně. Ne, Leo, nemá smysl se ukvapovat. Podezření nestačí, zvláště když se opírá o něco tak fantastického, že by tomu nikdo neuvěřil. Já si raději počkám, dokud nebudu mít něco hmatatelnějšího.“

„Jak dlouho to může trvat?“

„Doufám, že krátce.“

„Zatímco budete čekat, mohou Dianu zavraždit.“

„Víte, mladý muži, nepožádal jsem ji, aby se někde schovala, ale jinak jsem udělal všechno, abych zabránil vraždě. Vyzval jsem ji, aby byla opatrná a zbytečně se netoulala krajem.“

„Takže je na tom jako já. Sedí a čeká, až se vrah rozhodne zabít další oběť,“ zachraptěl Leo trpce.

„Bohužel je to tak,“ odpověděl Biggles klidně.

„Skvělá vyhlídka,“ ušklíbl se Leo.

„Buďte jen trochu trpělivý. Věřím, že Bertie doveze nové zprávy. Víc dělat nemohu.“

„Nemůžete ty lidi zatknout jako podezřelé?“

„Že jako chystají vraždu? Ne! Je to směla, ale bez ohledu na to co víte, nebo co si myslíte, nemůžete dokázat, co někdo zamýšlí, dokud to neudělá.“

„Jestliže se rozhodl mě zastřelit, může to provést, i když tu sedím.“

„Snad by mohl, ale neudělá to.“

„Proč ne?“

„Když tu jsem s vámi? Věděl bych, že to je vražda. Dosud to vždy provedli tak, aby vražda vypadala jako nešťastná náhoda. Zločinec zřídka mění metodu.“

„Je to zločinec?“

„Nikoli v běžném smyslu toho slova. Naopak, jestli to je člověk, jehož podezírám, bude v podstatě kulturní a čestný.“

„Ale chystá se mě zabít.“

„Ano, za určitých okolností.“

„Za jakých okolností?“

„Jednoduše se nespokojí s tím, že vás zastřelí. Bude také chtít, abyste ho přitom viděl, a pochopil, proč to dělá. Tak nějak zabil vašeho bratra. Charles vraha viděl. Přesněji řečeno něco zahlédl a vám se snažil sdělit, co to

bylo. Mluvil přece o třech hvězdách. Pochopil oč jde, bohužel příliš pozdě.“

„Děláte z toho tajuplnou záhadu,“ obvinil ho Leo.

„Je to tajuplné.“

„Ale to co jste mi právě pověděl, nesouhlasí s tím, jak stříleli na Dianu. Ta nikoho neviděla.“

„Případ dívky je jiný. I kdyby střelce viděla, nic by si z toho nemohla vyvodit.“

„Tomu nerozumím.“

„Možná je to tak lepší. Zatím nemá smysl se o tom dohadovat, Leo. Musíme počkat na svou příležitost. Hned jak získám důkaz, povím vám všechno. Potom pochopíte.“ Biggles se zadíval na oblohu a vstal. „Žene se bouřka a vypadá dost divoce,“ řekl. „Myslím, že půjdeme pod střechu.“

Vzdálený rachot hromu to potvrdil. Náhle se zvedl vítr a nízko nad obzorem se k Hallu hnál závoj prachu. Od západu se po obloze valila mohutná temná hradba, která vzápětí zakryla slunce.

Vešli do domu a brzy poté vypukla bouřka. Ostrý vítr se proměnil ve vichřici a pak se spustil divoký lijavec, provázeným oslnivými blesky a burácením hromů. Trvalo dlouho, než se liják uklidnil, změnil se v dešť a potom v trvalé mrholení. Ovzduší uvnitř velkého domu, které nebylo veselé ani za pěkného počasí, bylo nyní přímo tísnivé. Den končil. Nevrlý Leo po čaji odešel a nechal Bigglese o samotě, což se inspektorovi docela hodilo. Získal konečně čas na promyšlení nově zjištěných skutečností a nemusel si lámat hlavu vymyšlením vyhýbavých odpovědí na Leovy otázky. Dokázal pochopit jeho rozpoložení a byl v pokušení povědět mu co věděl, nebo aspoň čeho se domýšlel. Byl si však

vědom toho, že mladý muž teď prožívá velké napětí a bál se, že by mohl vyvést pěknou hloupost. Brzy se ukázalo, že měl pravdu.

Bertie se do večere nevrátil. Brzy po desáté se Biggles rozhodl jít spát. Nebyl unavený, ale rád by se vyhnul zbytečné diskusi s mladíkem. Ze stolku na chodbě vzal svícen a odnesl si ho do svého pokoje. Hned se však nesvlékl. V zamyšlení usedl na okraj postele, zapálil si a zabýval se případem. Bouře se sice přehnala, ale po obloze se nadále hnaly mraky, z nichž chvílemi sprchlo a neustal ani silný vítr, který ponuře skučel v komíně a chvílemi zalomcoval starodávným oknem, které nikdo nezavřel. Biggles si řekl, že to tak nenechá a šel k němu, aby to napravil. Když se natahoval pro upevňovací háček, vyhlédl ven. Mraky se na chvíličku protrhly a vynořil se měsíc a hrst hvězd. Okolí Hallu ozářilo slabé, mlhavé světlo. Biggles pohlédl pod sebe, ale hned stáhl hlavu do pokoje. Několik yardů pod oknem totiž zahlédl postavu, jak se pokradmu prodírá mezi rododendrony a mizí v jejich černém stínu.

Napadlo ho, že by měl před nenadálou návštěvou varovat svého mladého přítele. Vzal svou tašku, otevřel ji a vylovil z ní malou pistoli, kterou vozil s sebou, kdyby se stalo něco nepředvídaného. Zasunul ji do kapsy a sáhl do nočního stolku pro kapesní svítilnu, pro jistotu vzal i svíčku, a tiše se rozběhl chodbou k pokoji, kde přespával Leo. Zaklepal na zavřené dveře, ale nikdo se neozval. Stiskl kliku, otevřel a vstoupil. Na stolku u lůžka hořela svíčka, ale mladík v pokoji nebyl.

Polekalo ho to. Spěchal po schodech dolů a rychle nahlížel do jednotlivých obývacích místností. Po mladém muži v nich nebylo ani památky. Rozhodl se neztrácet

čas dalším hledáním, postavil svíčku na truhlu a šel k hlavním dveřím. Byly zavřené, ale nezamčené, což ho překvapilo, protože mladíka důrazně upozornil, že na noc musí zamykat. Vyklouzl ven, nechal dveře pootevřené a kráčel ke křoví. Pravou rukou sevřel pistoli, v levé držel svítilnu. Zastavil se, odtáhl levici dál od těla a rozsvítil baterku, aby světlo padlo na houštinu.

„Ven!“ rozkázal ostře. „Vylezte na světlo, člověče!“ Ustoupil o krok, když se z houští vynořil promočený Leo s puškou v ruce.

„To ale byla od vás hloupost...“ vyjekl mladík a hlas mu selhal. „Vždyť jsem vás mohl zastřelit...“

Biggles se zhluboka nadechl. „Jestli někdo jednal hloupě, tak jste to byl vy,“ odsekl pak. „Co to tu zas vyvádíte?“

„Chci chytit vraha! Co kdyby přišel?“

„Takže jste se rozhodl na něj počkat?“

„Ano.“

„A kdyby se ukázal?“

„Zastřelil bych ho. Podle pravidla oko za oko, zub za zub, si nic jiného nezaslouží.“

„Nebesa! Nechte už těch nesmyslů!“ přerušil ho příkře Biggles. „Jste nebezpečný chlap a měl bych vás dát zavřít. Ale nebudeme se tu dohadovat. Jste celý mokrý, koukejte se jít usušit!“ Obrátil se k domu a Leo, z něhož crčela voda, kráčel za ním.

Biggles zavřel dveře a vyčítavě se na něj podíval. „Víte dobře, že dělám co mohu, abych vám pomohl. Vy děláte co můžete, abyste všechno co možná nejvíc zkomplikoval. Pokud se nebudete řídit mými radami, plýtvám zde časem a udělám nejlépe, když odjedu domů.“

Nemá smysl shánět lékaře, když nehodláte polykat jeho léky. Je ta puška nabitá?“

„Ano.“

„Tak z ní vyndejte náboj.“

Leo poslechl a položil pušku s nábojem na truhlu. „Omlouvám se,“ řekl zkroušeně. „Teď si uvědomuji, jak to bylo nebezpečné. Ale já netušil, že mě uvidíte. Mohl jsem vás zastřelit.“

„Zdá se, že vás vůbec nenapadá, jak snadno jsem mohl zastřelit já vás. Když dva lidé chodí potmě s nabitými zbraněmi, říkají si o neštěstí. Už o tom nebudeme mluvit. Chcete jít dnes v noci ještě ven?“

„Ne.“

„Dobrá. Vracím se do svého pokoje a pokusím se usnout. Zamkněte dveře! Kdyby se někdo pokusil dostat k truhlici v komoře, budu to slyšet. Tak ještě jednou dobrou noc.“ Biggles se vrátil do svého pokoje a tentokrát si lehl do postele. Než se přikryl, přesvědčil se, že má pro případ poplachu všechno po ruce, především kapesní svítilnu a župan, který mu půjčil mladý pán domu.

O něco později, ve chvíli kdy usínal, se s trhnutím probudil. Zavínala to silná rána vedle postele. Sálh po svítilně a jak se v polospánku vylekal, trvalo mu pár vteřin, než si uvědomil, že na podlahu spadly knihy zavěšené na nitích. Past sklapla. Navlékl si trepky, hodil na sebe župan, strčil do kapsy pistoli a s baterkou v ruce, obrácenou světlem dolů, zamířil k místnosti, kde stála truhla. Napadlo ho, že probudí Lea, ale rychle od toho upustil, protože by jednak ztrácel čas a potom dva lidé by nadělali více hluku než jeden.

Došlo však k tomu, že hluk způsobil sám a bylo ho víc než dost.

V naprostém tichu se doplížil až ke dveřím místnosti s truhlou, ale tam zavadil o kus brnění županem, který si ve spěchu nezapnul. Jedna část brnění s řinčivým rachotem dopadla na kamennou podlahu, nedíval se jaká, a až později zjistil, že šlo o železnou rukavici. Biggles uznal, že takový rámus by probudil i mrtvého, tiše zaklel, nechal opatrnost opatrností a vrhl se vpřed, aby vnikl do komory co nejdříve.

Rozrazil dveře a rozeznať muže, ženoucího se k oknu. Byl celý v černém a byl už vlastně u cíle. Okno bylo rozevřené, jak Biggles poznal podle závanu chladného vzduchu. Neplýtl slovy, protože věděl, že by k ničemu nevedla a vrhl se za vetřelcem. Chlapík měl již jednu nohu venku z okna a právě se otáčel, aby se dostal ven celým tělem. V tom okamžiku Biggles zahlédl jeho maskovanou tvář, ale nepoznal o koho jde. Hrozivější bylo, že si všiml, jak směrem k němu zvedá paži. Uhodl co to znamená a vrhl se stranou. Patrně si tím zachránil život, protože vzápětí třeskl výstřel a temnotu komory ozářil na zlomek vteřiny plamen...

Obrys lidského těla, rýsující se v měsícem osvětleném čtverci okna, vzápětí zmizel a zvenčí sem dolehla hlasitá rána a praskot, jak se prchající zřítil do křoví. Biggles se přihnul k oknu, ale bylo pozdě. Vetřelec byl hbitý a obratný. Nezranil se při pádu, byl už na nohou a Biggles stačil zahlédnout pouze stín, vzdalující se od rododendronů. Pak připlul mrak, který zakryl měsíc a zahalil park černou tmou. Dupot rychlých kroků tichl.

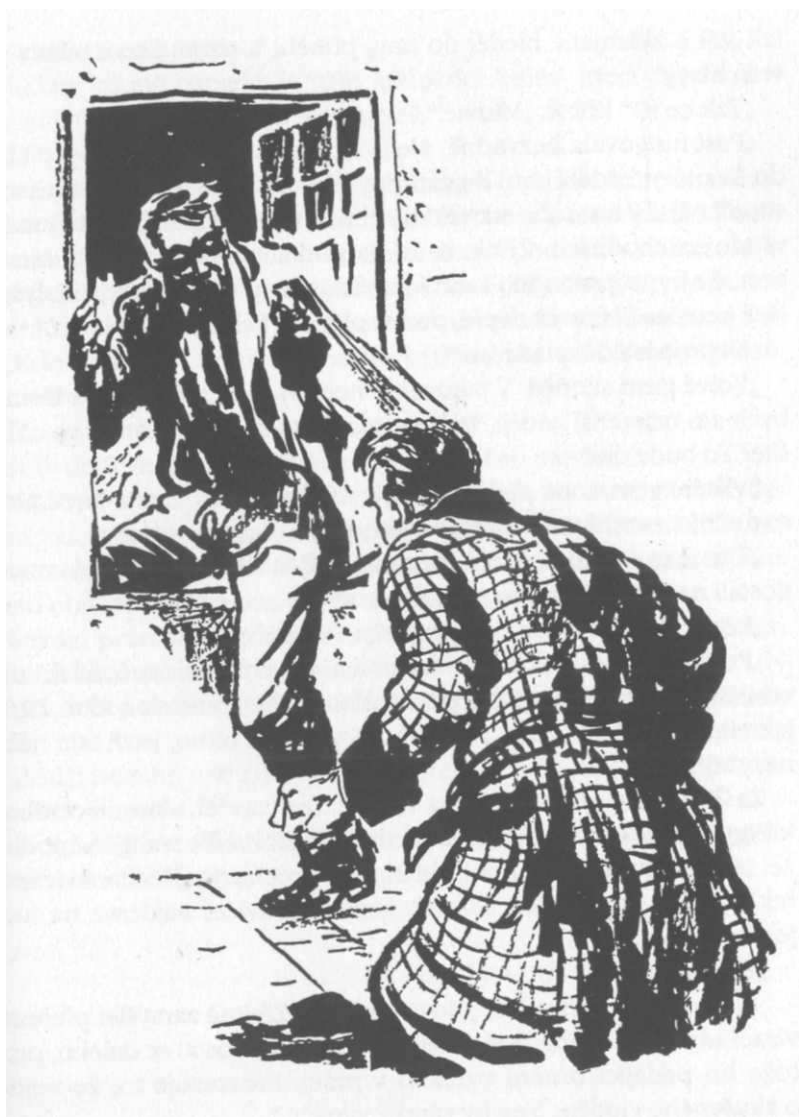
Biggles se odvrátil od okna a hnal se ke dveřím. Uháněl ven, k hlavnímu východu, ale na chodbě se srazil s mladíkem.

„Co se tu k čertu děje?“ vyjekl Leo. „Slyšel jsem výstřel!“

„Ztratil jsem ho,“ vyhrkl Biggles, ale nezastavil se. „Vnikl sem a utekl oknem.“

Doběhl k hlavnímu východu, otevřel těžké dubové dveře a narazil na clonu tmy, šlehajícího deště a prudké vichřice, jež se vrátila. Na nebi znovu zaduněl hrom. Bezmocně se zastavil a uvědomil si, že za těchto podmínek je téměř vyloučeno prchajícího dostihnout. Jak tam tak stál a zklamaně hleděl do tmy, přiběhl k němu Leo s očima na vrch hlavy.

„Tak co je?“ křičel. „Mluvte!“

„Past fungovala bezvadně, ale já to zpackal, když jsem pospíchal do komory,“ sdělil mu Biggles smutným hlasem. „Županem jsem shodil nějaký kus toho starého plechového harampádí, co tady máte všude na chodbách. Zřítilo se to na podlahu s tak úděsným rámusem, že by to probudilo i mrtvolu. Ten chlap to samozřejmě slyšel. Než jsem stačil otevřít dveře, prchal oknem. Pak spadl do křoví.“

„Nepronásledoval jste ho?“

„Právě jsem skončil. V takovéhle noci by to nemělo smysl. Neměl bych ani nejmenší naději, že ho najdu. Je to škoda...“ zarazil se. „Slyšíte? To bude on!“

Svištění větru totiž přehlušil zvuk startujícího motoru a hned poté nad silnicí zazářil pruh světla a pohnul se.

„Tím je to vyřízeno,“ řekl Biggles. „Než bychom se s vaším vozem dostali na silnici, bude na míle daleko.“

„Podle zvuku to je hodně silný vůz,“ zabručel Leo.

„Pojďme se podívat na truhlu, co s ní ten chlap vlastně dělal,“ navrhl Biggles. „Musíme také zavřít okno, je otevřené dokořán. Zítra, jakmile bude dost světla, se podívám ven pod okno, jestli tam něco nevytrousil.“

Zašli dovnitř podívat se na truhlu. Leo zavřel okno a vrátil se k Bigglesovi, který si prohlížel předmět, ležící vedle truhly na podlaze. Mladík se pro věc sehnul, ale Biggles ho zarazil. „Nechte to ležet!“ řekl rychle. „Pokud ten chlapík neměl rukavice, najdeme na tom jeho otisky.“

„Pilka na železo, co?“ řekl Leo.

„Správně,“ kývl Biggles. „Nová a pěkná. Zřejmě zamýšlel přerezat visací zámky. Na tomhle je vidět, kde začal. Nedostal se daleko, protože ho padající brnění

vyrušilo v práci. Prozrazuje to, že nejde o zkušeného zloděje. Ten by zámky vypáčil.“

„Co myslíte, že hledal?“

„Jediné co mě napadá, je vaše královská listina, která dává rodu Landavillů vlastnické právo na majetek.“

„Měl u sebe pistoli?“

„Měl, a také ji použil. Výstřel mě minul jen o vlásek. Ráno za světla se podíváme, kde skončila kulka. Teď bychom ji asi nenašli. To je prozatím všechno, co se dá dělat. Není pravděpodobné, že by se náš host vrátil dnes v noci, takže můžeme klidně jít zpátky do postele.“

Kráčeli chodbou, když zazněl zvonek u vchodových dveří.

„Kdo to k čertu teď v noci může být?“ vyhrkl mladík a vyděšeně pohlédl na Bigglese.

„To poznáme, když se půjdeme podívat.“

Sešli dolů ve světle Bigglesovy baterky a Leo otevřel.

Vstoupil Bertie, ze kterého crčela voda. „Je mi líto, pánové, že jsem vás vzbudil, ale dalo mi hodně práce se sem dostat. Všude na těch zatracených cestách leží stromy vyvrácené bouřkou. Musel jsem proto objíždět půl Anglie, abych se sem dostal.“

Sejmul promočenou čepici a plášť a položil je na truhlu u dveří. „Mimochodem, neměli jste tu návštěvu?“

„Jsi dobrý detektiv,“ řekl pobaveně Biggles. „Uhodl jsi. Proč se ptáš?“

„Viděl jsem ho u té zřícené brány, přesněji řečeno, jsem viděl u silnice stát jeho auto.“

„Pojď dál,“ vybídl ho Biggles. „Budeš nám o tom vyprávět a možná při tom uschneš.“

KAPITOLA DVANÁCTÁ

BIGGLES VYSVĚTLUJE

V jídelně pak Bertie podrobně vyprávěl, co se mu stalo cestou, sledován klidným Bigglesem, užaslým mladíkem a nevzrušenýma očima mnoha mužů z rodu Landavillů.

„Než jsem vyřídil všechno, oč jsi mě požádal, čas dost pokročil, ale myslel jsem, že bych to mohl zpátky ještě stihnout,“ vyprávěl. „Počítal jsem, že se sem dostanu nejpozději do devíti hodin, ale nevzal jsem v úvahu tu hnusnou bouřku. Absolutně mě zdržela. Liják byl chvílemi tak silný, že jsem vůbec neviděl na cestu, stěrače na to prostě nestačily. Když už jsem ale jednou vyjel, řekl jsem si, že to nevzdám a dojedu. Pak mě zase zdržely stromy, které napadaly přes silnici. Policie odklonila trasu a poslala mě sem excelentně strašidelnou objíždkou. Ujel jsem snad padesát mil navíc a kapičku jsem i zabloudil. Zorientoval jsem se, až když mě zastavil jeden chlápek z autoklubu a řekl mi, že silnice po které jedu, nikam nevede a končí v nějakém lese. Všechno to dopadlo tak, že jsem se sem dostal teprve před půl hodinou.“

„Před půl hodinou?“ přerušil ho Biggles. „A co jsi celou tu dobu dělal v lese?“

„To ti právě chci říct, starouši, pokud mě pustíš ke slovu. Když jsem dorazil k příjezdové cestě a odbočil na ni, málem jsem vrazil do jiného auta, které tam stálo hned na kraji, předkem k silnici. Mělo vypnutá světla a já došel k závěru, že patří nějakému řidiči, který měl na

voze poruchu a zaparkoval raději na postranní cestě, než by nechal vůz na silnici, kde by překážel.“

„To byl docela rozumný předpoklad,“ prohlásil Biggles. „Co jsi udělal?“

„Protože jsem nemohl projet, zacouval jsem na silnici a šel věc vyšetřit. Měl jsem dojem, že ten chlápek je ještě ve voze. Doufal jsem, že sedí uvnitř, protože v tom případě bych se ho zeptal, zda nepotřebuje pomoc. Počítal jsem s tím, že bychom se mohli spolu na něčem dohodnout. Ve skutečnosti jsem ovšem především chtěl, aby s tím svým zatraceným autákem uhnul a já mohl projet. Nechtěl jsem, aby naše auto stálo celou noc na silnici. Musel bych nechat svítit světla a vybil bych baterii.“

„Nechal jsi rozsvícená světla, když jsi se šel na to podívat?“ zeptal se Biggles.

„Zhasl jsem reflektory, abych neoslňoval protijedoucí řidiče. Parkovací světla jsem nechal svítit. To stačilo. Pak, jak jsem už řekl, jsem došel k druhému vozu. Nikdo v něm nebyl.“

„Jaká to byla značka?“

„Za deště a v té odporné tmě se to dalo poznat jen těžko. Nemohl bych na to přísahat, ale myslím, že to byl černý mercedes. Jak bys měl vědět, neměl jsem baterku. Nechal jsem ti ji tady.“

„Zjistil jsi jeho číslo?“

„Ano. To jsem viděl ve světle reflektorů, když jsem do něj málem drcnul. Než jsem vystoupil z vozu, poznamenal jsem si je na zadní stranu příručky autoklubu. Napadlo mě totiž, že řidič možná bude shánět svědka, kdyby chtěl vypáčit nějaké peníze z pojišťovny. Ale místo něj jsem se dostal do kaše sám. Zdálo se totiž,

že nezbyde nic jiného, než šlapat zbytek cesty do Hallu pěšky. Dříve než jsem vyrazil, vrátil jsem se k autu, abych ho odstavil na krajnici a zamkl dveře. Když jsem se tím zabýval, slyšel jsem startovat druhý vůz. Běžel jsem na příjezdovou cestu, abych se podíval co se děje, ale oslnila mě přibližující se světla. Chlápek se právě rozjížděl a musel mě vidět, jenže místo aby zastavil, přidal plyn. Měl jsem namále, ale stačil jsem uskočit. Dřív než jsem se vzpamatoval, byl na silnici a uháněl pryč. Teprve v té chvíli jsem si uvědomil, jak bídně bych skončil. Rozjel jsem se za ním, ale bylo to beznadějné, měl velký náskok. Viděl jsem odraz jeho světel na stromech a mohu jen říct, že jel tak rychle, až to bylo vážně na pováženou. Vůbec bych se nedivil, kdyby se někde zabil. Tak jsem to raději vzdal a přijel za vámi. To je všechno.“

„Myslím, že uhodneš, co se tu stalo.“

„Jasně, starouši. Měli jste tu lupiče.“

„Tys na něho narazil. Nadělal jsem tu spoustu zmatku, když jsem shodil kus brnění a jemu se podařilo upláchnout. Leo, jděte spát, jestli se vám chce. Já bych po tom blázinci neusnul a nemohu se dočkat, až se dozvím odpověď na několik otázek. Bertie, kde máš ty věci, které jsi přivezl?“

„Leží ve voze.“

„Mohl bys je přinést? A taky příručku autoklubu s číslem cizího auta. Tady je tvá milovaná baterka.“ Bertie odešel.

„Co budete dělat, Leo?“ zeptal se Biggles.
„Zůstanete tady, nebo jdete spát?“

„Pokud vám to nevadí, zůstanu. I kdybych šel spát, neusnul bych stejně jako vy.“

„Dobrá. Tak můžete dělat něco užitečného. Vezměte čistý kapesník a přineste pilku, kterou lupič nechal ležet u truhly. Neberte ji za držadlo ale za druhý konec a dávejte pozor, abyste ji neotřel o šaty nebo o něco jiného.“

Leo vzal svíčku a odešel do komory. Vrátil se ve stejné chvíli jako Bertie, nesoucí policejní brašnu a žlutou příručku autoklubu. Položil věci na stůl a otevřel brašnu.

Biggles vzal do ruky příručku a přečetl nahlas číslo, které na ni Bertie napsal. „WY 4782.“

„To jste se špatně díval,“ řekl Leo Bertiemu.

„Proč?“ zeptal se Biggles.

„Ten vůz znám. Každou chvíli ho vidím na silnici.“

„Proč by se měl Bertie špatně dívat?“

„Patří Warrenovi, člověku co má ve vesnici hospodu. Ten by touto dobou nebyl venku a určitě by nepostavil auto na moji příjezdovou cestu.“

Bertie již otvíral ústa k odpovědi, ale Biggles ho pod stolem lehce kopl a Bertieho ústa se zavřela.

„Na tom nezáleží,“ řekl Biggles. „Až přijde čas, zjistíme komu ten vůz patří.“ Pohlédl na zvětšené snímky otisků prstů, které mu Bertie podal.

„Tyhle jsou ze sklenice,“ poznamenal Bertie. „Pěkné, co?“

„Moc pěkné obrázky,“ chválil Biggles. „Těžko chtít lepší. Teď se podíváme, jaké štěstí budeme mít s tímhle.“ Přitáhl k sobě pilku, sáhl po soupravě ke snímání otisků, kterou už Bertie otevřel a dal se do práce. Netrvala mu dlouho. Sfoukl zbytek prášku z rukojeti náradí a prohlížel si otisk palce, který se objevil a srovnával ho s jedním z otisků na fotografii.

„Naprosto dokonalé,“ zašeptal, odsunul pilku stranou a zakryl ji kapesníkem. „Nikdo se toho nedotýkejte,“ dodal nahlas.

Pohlédl na Bertieho a zeptal se: „Vystavil ti velitel příkaz?“

„Mám ho s sebou. Velitel se trochu rozmýšlel a pak mě požádal, abych tě upozornil, že máš být velmi opatrný. Smíš příkaz použít jedině tehdy, až budeš mít docela přesvědčivé důkazy.“

„Myslím, že už máme skoro všechno pohromadě,“ přikývl spokojeně Biggles. „Jak to dopadlo se zbrojním průkazem?“

„Nic jsem nenašel.“

„Nepodal žádost?“

„Nemá žádný záznam.“

Biggles chvilku mlčel a zamyšleně poklepával cigaretou o hřbet ruky. „Na to bychom ho mohli dostat. Je to docela slušné vedlejší obvinění, kdybychom ovšem měli jistotu, že v domě najdeme střelnou zbraň.“

„Kde jinde by byla?“

„Mohla by tam být vlastně jen náhodou. Dnes v noci ji užil proti mně. Když odcházel, tak zatraceně spěchal a mám skoro jistotu, že spadl. Jestli padal, chytal se oběma rukama wisterie, aby zmírnil pád. Zbraň mu patrně vypadla. Dole pod keři by ji nedokázal najít, protože v té chvíli mraky zakryly měsíc a byla tma jako v pytli. Vlastně si vzpomínám, že se nezdržel ani vteřinu, aby něco hledal, protože jsem ho slyšel hned utíkat. Zajímalo by mě...“ Biggles se odmlčel a vstal.

„Původně jsem se chtěl podívat do křoví, až se rozední,“ řekl po chvíli. „Zajímá mne, jestli tam něco nenechal, i kdyby to byl jen útržek látky nebo knoflík. Když jsme tady ale všichni pohromadě, myslím, že se tam podíváme hned teď. Jeden důkaz navíc by už měl celou věc definitivně potvrdit.“ Sáhl po svítilně. „Když pod keři nic nenajdeme, rozhlédneme se ještě jednou za světla.“

Vykročil ke dveřím a ostatní šli za ním ke křoviskům pod oknem komory, ve které byla truhla. Nejprve zaměřil kužel světla nahoru a sjížděl jím pomalu po wisterii. „Ano, skutečně se zřítil,“ řekl. „Podívejte se na tu visící větev, utrženou u zdi. Bud nebyla dost silná, aby unesla jeho váhu, nebo se jí pořádně nezachytil. Teď se podíváme sem.“ Stočil světlo k zemi. „Dávejte dobrý pozor, kam šlapete,“ upozornil přátele.

Naštěstí přestalo pršet a úkol jim ulehčovalo zamžené měsíční světlo. Na rododendronových keřích

však bylo stále mnoho vody, která při rozhrnování větví stékala z listů dolů. Biggles lezl po čtyřech a prohledával povrch půdy, takže Leo, držící svítilnu, spatřil revolver první.

„Podívejte se na tohle!“ ohlásil objev. Zbraň nedopadla na zem, ale uvázla asi tři stopy nad ní mezi větvemi.

„Dokonalost sama,“ řekl Biggles, když ji opatrně vyprostil z větví a držel ji přitom za hlaveň. „Je to dvaadvacítká. To by nám zatím mělo stačit. Ostatní počká. Půjdeme dovnitř.“

Vrátili se do jídelny, kde se Biggles přesvědčil, že z revolveru byl vypálen pouze jediný náboj a pak na pažbě provedl zkoušku na otisky prstů.

„Nevěděl jsem, že se vyrábějí revolvry ráže dvacet dva,“ hlesl Leo.

„Ve Francii je můžete koupit v každém obchodě se zbraněmi,“ řekl Biggles, aniž by zvedl hlavu od práce. Srovnával otisky, které se objevily na pažbě, s těmi co měl na stole. „Nejsou dost jasné, ale stačí nám,“ prohodil pak. „Jsou trochu rozmazané – za to může ten déšť.“ Mrkl na Bertieho. „Máme jasno ve všem.“

„Vy snad ano, ale já ne,“ zavrčel Leo kousavě. „Není už na čase, abyste mi konečně řekli, o co se tu jedná? Proč mě dál necháváte v nejistotě? Co znamenají ty řeči o příkazu?“

„Jedná se o příkaz k prohlídce.“

„K prohlídce koho nebo čeho?“

„K prohlídce hostince U ostruh. Myslím, že vám již nemusíme nic zamlčovat. Ale nezkoušejte něco dělat na vlastní pěst.“

„Co k čertu čekáte, že U ostruh najdete?“ vyjekl mladík, který dosud nic nepochopil.

„Za prvé jsem čekal, že tam najdu stříelnou zbraň ráže dvacet dva, kterou majitel drží bez zbrojního pasu. Náhoda nám ji seslala do rukou trošku předčasně. Také by tam měl být havran, který někdy cestuje po kraji v něčem, co se podobá velkému pouzdru na kameru.“

„Máte na mysli živého havrana?“

„Ano, mluvím o živém havranovi.“

„Viděl jste ho?“

„Ne, ale docela určitě jsem ho slyšel.“

„Chcete říci, že jste byl U ostruh?“

„Ovšem.“

„Proč jste tam šel?“

„Abych se podíval na pana Warrena. Nejenže jsem ho viděl, ale podařilo se mi získat otisky jeho prstů. Říkal jsem vám přece, že tady nemařím čas.“

„Omlouvám se. Bohužel patřím k netrpělivým lidem.“

„Všiml jsem si,“ mávl rukou Biggles. „Ještě bych rád našel malý znak nebo podobný předmět s erbem De Warinů, se třemi pětihracími kolečky ostruh, která se při zběžném pohledu dají zaměnit za tři hvězdy. Začínáte již chápat?“

Leo mlčel.

„Znal váš bratr Warrena od vidění?“ zeptal se Biggles.

„To nevím. Pokud ho někdy viděl, nebo šel do té hospody, nikdy se mi o tom nezmínil.“

„Zdá se, že buď Warrena neznal nebo toho dne, kdy byl zabit, se Warren postaral, aby mu nebylo vidět do tváře.“

„Vy myslíte, že ten revolver patří Warrenovi?“ zamrkal Leo.

„Ano i ne. Všichni zde hostinského znali pod jménem Warren, ale já dávno vím, že se jmenuje jinak. Jeho pravé jméno je podobné a zní De Warine!“

Mladík, který dosud stál, sklesl těžce na židli.

„Nechte mě přemýšlet,“ zakoktal sevřeným hlasem. „Točí se mi z toho hlava.“

„Předpokládal jsem, že pravda bude pro vás znamenat otřes,“ řekl Biggles nevzrušeně. „To byl další důvod, proč jsem vám raději nic neříkal. Omlouvám se, ale byl jsem si jistý, že to bylo nezbytné opatření. Teď už si můžete dát dvě a dvě dohromady a spočítat si, jak se ty dvě dvojky srovnávají s ráží dvacet dva.“

„Nechápu to,“ téměř vzlykl mladík. „Nedokáži pochopit, proč by mě chtěl zabít právě Warren. Vždyť ten člověk bydlí celé desítky let téměř u mých dveří.“

„Warren jen převzal štafetu. On byl jen jedním z nositelů rodové tradice. Warrenovi žili ve vesnici přibližně tak dlouho jako vy na Hallu. Vy jste zapomněl na minulost, ale oni nezapomněli. Smyslem jejich života bylo udržet účinnost prokletí. Žijete totiž v sídle, které oni považují za své.“

„Ale vždyť to nedává smysl!“

„Vám možná ne, ale jim ano.“

„Jim?“

„Rodině, která se v současné době, pokud vím, skládá z De Warina a jeho sestry Julie.“

„Ta je do toho taky zapletená?“

„Domnívám se, že musí vědět, co se tu děje. Jinak to nemůže být. To ovšem nemusí znamenat, že souhlasí s

tím, co vyvádí její bratr. Možná se na celou věc dívá jinak.“

„Jak?“

„Nevím,“ usmál se Biggles. „Třeba vůbec nesouhlasí s vražděním, nebyla by sama. Možná jí vadí pohled na krev, ale může mít i jiný plán, jak znovu získat majetek.“

„Jaký plán?“

„Vdát se za vás.“

„Zbláznil jste se?“ vybuchl Leo.

„Připouštím, že to zní trochu divoce a pochybuji, že by mě něco takového napadlo, kdyby mi tu myšlenku nevnikla vaše dívka.“

„Diana?“

„Podezírala ji z nekalých úmyslů. Patrně to byl ženský instinkt, kterým vycítila soupeřku a dá se to také vysvětlit tím, že Julie věnovala mnoho času projíždkám poblíž Hallu, kde ji mnozí viděli. Něco by na tom mohlo být. Kdyby vás Julie přiměla k tomu, abyste si ji vzal, stala by se paní na Ringlesby Hallu a tím by skončila i kletba. Možná věří, že se dějiny opakují. Snad příliš popouštím uzdu své fantazii, ale vzpomeňte si, kde celá ta věc začala.“

„Na Bosworthském poli?“

„Velice správně, mladíku. A skončila tím, že vítěz bitvy, člen rodu Lancasterů, se přiženil do nepřátelského tábora, když si vzal za ženu Alžbětu z Yorku. Tak skončila válka Růží! Předkové Julie a rovněž vaši předchůdci vývoj znali a můžete se vsadit, že Julie De Warine to všechno ví. Uznávám, že jde pouze o dohad, ale je možné, že by dala přednost manželství před vraždou.“

„To mě zničí, pánové,“ řekl mladík a hlava mu klesla do dlaní. „Proč mě to nikdy nenapadlo?“

„Protože máte hanebný vztah k minulosti.“

„Kdy jste začal poprvé něco tušit?“

„Myslím, že první semínko zasela poslední slova vašeho bratra, ta o hvězdách. Když jsem pak uviděl ve vaší truhle erb se třemi hvězdami, semínko vyklíčilo. A když jsem potom spatřil emblém De Warinů v kostele a slyšel faráře vyprávět o ostruhových kolečkách jako o hvězdách, což byla omluvitelná záměna, o stopu povyroستlo. Řekl jsem vám, že shodu okolností jsem ochoten připustit jen po určitou mez. Tohle ale již zacházelo příliš daleko. Byly tu ještě další příznaky a jeden vázal na druhý. Název hostince, jméno jeho majitele a tak dále. Tenhle otisk prstů jsem získal v hostinci. Patří Warrenovi. Stejný otisk je na pilce a rovněž na revolveru. Warren kouří pouze cigarety značky Nestorian s korkovými filtry, a protože je náruživý kuřák, rozhazuje nedopalky kudy chodí. Je příkladem toho, jak se příliš sebevědomý člověk stává neopatrným. Zbytky několika cigaret Nestorian jsem sebral v lesíku, a také na místě, z něhož Warren střílel na dívčino auto. To byl nesmírně přesvědčivý důkaz.“

„Znamená to, že ho zatknete?“ zeptal se Leo.

„O tom se rozhodne na našem velitelství. Máme před sebou značně složitý případ.“

„Složitý? Vždyť to je jasný případ vraždy.“

„Vy jste nezmar, Leo. Copak si nepamatujete, co jsem vám říkal? Musíme o tom přesvědčit porotu! Základní otázkou je vždy motiv. To opravdu očekáváte, že by obyčejný člověk z ulice přijal tvrzení o tom, že dostatečnou pohnutkou k vraždě je splacení účtu za něco,

k čemu došlo před pěti sty lety? Vždyť to nenapadlo ani vás, Leo, a teprve před chvílí jsem vás o tom pracně přesvědčil! Ostatně není na mně, abych o tom rozhodoval. Ted' musím zavolat veliteli a žádat ho o instrukce. Zatelefonuji z vesnice, jakmile na poště otevřou. Měl byste také vědět, že váš případ nepatří právě do mého oboru a v Yardu může převládnout názor, že by ho měli převzít a dokončit zdejší policisté.“

„Ale ted' když máte příkaz, jistě hostinec U ostruh prohledáte?“

„O tom se rozhodne, až podám hlášení.“

„Tím poskytnete Warrenovi čas k útěku.“

„Útěk? To neudělá. Proč by utíkal? Nemá nejmenší podezření, že policie ví o tom, co provádí. Nemá tušení o důkazech, které jsem shromáždil. Kromě toho by se musel vzdát svých záměrů.“

„A co já? Každý odklad mu jen poskytne další příležitost, aby mi provrtal kulkou hlavu.“

„Myslím, že s tím si nemusíte dělat starosti. Jakmile pozná, že hra je u konce, a je pravděpodobné, že se to dozví během několika příštích hodin, neodváží se dalšího tahu. Jak to vypadá s časem?“ Sám se podíval na hodinky. „Už půl páté. Ted' když jsme si všechno vysvětlili a víc zatím dělat nemůžeme, mohli bychom si dvě či tři hodinky zdřímnout. Co vy na to?“

„Vezmete mě s sebou, až pojedete do vesnice, nebo budete chtít, abych tu zůstal?“

„Jestli si přejete, klidně pojed'te s námi. Pojedeme mým vozem. Až budeme telefonovat, můžete si promluvit s Dianou a třeba si s ní někde sjednat schůzku.“

„Mohu jí povědět, co jste mi řekl?“

„Co jí povíte, je vaše věc. Můžete jí důvěřovat, že se zachová rozumně. Diana si získala mou důvěru hned, s vámi to bylo mnohem horší. Patrně také velice rychle pochopí celý příběh. Jak začnete vyprávět, domyslí si řadu věcí sama. Je bystrá.“

„Dobrá,“ Leo se po dlouhé době zasmál. „Teď když jsme si o té příšerné věci otevřeně promluvili, cítím se mnohem líp.“

„Jemináčku, já taky,“ řekl Bertie. „A teď pojďme spát.“

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

SMRT PŘINÁŠÍ USMÍŘENÍ

Policejní vůz vyjel z Hallu do obce Ringlesby krátce po deváté. Leo přijal Bigglesovo pozvání, aby jel s nimi, hlavně asi proto, že si od toho sliboval, jak si telefonicky pohovoří s milovanou Dianou. Vypadalo to, že bude hezký den. Bouře se přehnala, ale po vichřici mnohde ležely spadané větve, a dokonce i kmeny stromů.

Ujeli asi polovinu vzdálenosti k vesnici, když na cestě uviděli jeřáb a partu dělníků. Silniční značka upozorňovala přijíždějící řidiče na zúžení cesty. Uniformovaný chlapík ze silniční hlídky velitelsky zvedl paži a Biggles šlápl na brzdu. Bylo jasné, že na silnici došlo k nehodě a podle toho, jak vypadal osobní automobil převrácený v příkopě, byla to šeredná havárie. Dělníci rozřezávali kmen stromu, který padl přes silnici a jiní vázali vrak k jeřábu, aby uvolnili cestu, protože provoz začínal houstnout. Na průběh prací dohlížel policista.

Biggles vystoupil a šel k němu, ale ještě než ho oslovil, všiml si čísla auta. Byl to mercedes, který podle Leofrice Landavilla patřil hostinskému Warrenovi. Trhlo to s ním, protože si připomněl noční Bertieho věštbu. Ačkoli bylo zcela jasné, k čemu zde došlo, ukázal strážníkovi svůj policejní odznak a zeptal se: „Copak se to tu stalo?“

„Už dlouho jsme tu neměli tak tragickou nehodu,“ řekl policista a smutně potřásl hlavou. „Vichřice skácela strom přes cestu a vůz do něj čelně narazil. Jen se

podívejte na kapotu auta, uděláte si představu, jak rychle muselo jet. Ten člověk z autoklubu odhaduje, že jel rychlostí nejméně šedesát mil za hodinu! Řidič neměl zdravý rozum, jinak by nejel v té hrozné noci tak rychle.“

„Nevíte, kdo to byl?“ zeptal se Biggles, aby si potvrdil to, co již vlastně věděl.

„Ano. Pan Warren, ze zdejšího hostince U ostruh.“

„Byl v autě sám?“

„Ano.“

„Zranil se vážně?“

„Je mrtev. Zemřel, než ho stačili převézt do nemocnice. Už jsem to sdělil jeho sestře, která mu vede domácnost.“

„Víte, kdy k tomu došlo?“

„Muselo to být časně ráno. Našel ho řidič nákladáku, který zde pravidelně sváží mléko. Otočil se a přijel pro mě. Samozřejmě tudy nemohl projet, silnici ucpal rozbitý automobil a strom. Ležely na jedné hromadě. Uvolníme to, jak nejrychleji to hoši dokážou.“

„Uf,“ vzdychl Biggles. „Někteří lidé si o neštěstí říkají.“

„To máte pravdu,“ přisvědčil strážník.

Biggles se vrátil za volant a policista mu naznačil rukou, aby objel místo nehody. Biggles nepromluvil ani slovo, dokud neujel asi čtvrt míle. Pak zajel na krajnici a zastavil.

„Byl to Warrenův vůz,“ řekl. „Warren je mrtev.“

Nastalo ticho, trvající dobré půl minuty.

„Říkal jsem už v noci, že se zabije,“ ozval se pak Bertie. „Tak co teď?“

„Ano, to je přesná otázka,“ vzdychl Biggles. „Vypadá to, že jsme vyřešili jeden problém a hned máme

před sebou další. Mohl bych vám teď chvíli vysvětlovat, že jsme se dostali z bláta do louže, jenže já si to nemyslím. Může to znít tvrdě a cynicky, ale mám pocit, že pro všechny, jichž se to týká, došlo k nejlepšímu řešení.“

Otočil se na sedadle a obrátil se přímo na mladíka: „Způsob, jakým Warren zemřel, vám žádné zadostiučinění nepřinesl, ale snad uznáte, že s mrtvým se nedá udělat nic jiného, než ho pohřbít. Policii to ušetří hodně práce a vy se vyhnete nepříjemnému zájmu veřejnosti, protože novináři by případ náramně nafoukli. Warren prostě udělal tečku za případem sám.“

„A co jeho sestra?“

„Té už to řekli. Julie Warrenová si patrně myslí, že se zhroutil svět.“

Nemohu s tím nic dělat a s ní také ne. Nemám proti ní žádný důkaz. Tím chci vyjádřit, jak obtížné by bylo dokázat, že se Julie podílela na lotrovinách svého bratra. Ve skutečnosti to ani nemusí být pravda.“

„Mohla by mi však být stále nebezpečná. Co když se mi bude chtít pomstít?“

„Nevím, proč by to dělala. Vy jste přece neměl s nehodou jejího bratra, nic společného. Ovšem, jen tak mezi námi, my dobře víme, proč ujížděl v tak šíleném počasí jak závodník. Něco o tom bude tušit také ona. Ale co se týče prokletí? Jestliže byl její bratr posledním mužským potomkem rodu De Warinů, jaký smysl by mělo dál pokračovat v pomstě? Myslím si, že by bylo nejlepší ji navštívit a upřímně si s ní promluvit. Až se doví, kdo jsem a co jsem zjistil, patrně ji to tak překvapí, že se dozná. Jestli to udělá a zaručí se, že vás již nebude ohrožovat, Leo, jsem ochoten nechat případ tak, jak

skončil. Kletba se rozplynula, a tím že rozvíříme kalnou vodu, nezískáme nic než bláto.“

„Proč myslíte, že se kletba rozplynula?“

„Jak jinak? Když z De Warinů zůstala jen Julie, co může dělat? Pochopí, že policie ví o všem, co se tu dělo a jistě si uvědomí, že při prvním projevu nepřátelství po ní policie vystartuje jako starý námořník po láhvi rumu. Určitě si s ní ale promluvím, abych poznal, jak na to bude reagovat. Není sice vhodný čas na návštěvu, ale čím dříve tu nešťastnou záležitost sprovedíme ze světa, tím lépe pro všechny.“

Biggles se otočil, rozjel se a zastavil až před poštou. „Bertie, zavoláš veliteli a povíš mu, co se stalo. Řekni mu, že vyzpovídám Warrenovu sestru a jak to bude možné, podám mu zprávu. Až skončíš, Leo si může promluvit s Dianou. Pak oba dojděte k Ostruhám. Tohle auto bude stát venku. Počkejte tam na mě.“

Bertie a Leo vystoupili a Biggles jel dál k hostinci.

Ještě se nepřiblížila otvírací hodina a dveře byly zamčené, ale po zazvonění se otevřely a objevila se v nich sama Julie. Obličej měla bílý jako stěna, ale jinak na ní nebyly vidět známky dojetí. Zdála se být zcela vyrovnaná a oči měla suché.

„Jsem policejní důstojník,“ začal Biggles. „Omlouvám se, že vás obtěžuji v takové chvíli, ale je to důležité. Je ve vašem i v mém zájmu, abychom si spolu trochu pohovořili. Položím vám několik otázek, na které byste mi měla odpovědět.“

„Pojďte dál,“ pozvala ho.

Biggles ji následoval do pohodlně zařízeného pokoje. „Posaďte se, prosím,“ řekla. „Pomohu vám, jak dokáži.“ Biggles se posadil, a když si také ona sedla na

protějšší židli, začal: „Myslím, že vaše skutečné jméno je Julie De Warinová. Je to tak?“

„Ano,“ kývla.

„Děkuji vám,“ odpověděl Biggles. „To mi ulehčuje můj úkol. Jsem teď na návštěvě v Hallu a mohu vám říci rovnou, že jsem do značné hloubky seznámen se sporem, který trvá mezi vaší rodinou a rodem Landavillů. Nebudu zacházet do podrobností, protože patrně o tom víte víc než já. Zabývejme se tedy tím, k čemu došlo nyní. Víte, kde byl váš bratr minulou noc, když se mu při cestě domů přihodila nehoda?“ ‘

„Ano.“

„Souhlasila jste s tím, co hodlal udělat? Víím, co to bylo.“

„Ne. Snažila jsem se ho od toho odradit. Podle mého názoru to nemělo smysl, ale on měl vždycky svou hlavu.“

„Kdyby nedošlo k nehodě, zatkl bych ho dnes pro pokus o vraždu nebo dokonce pro dokonanou vraždu. Získal jsem dost přesvědčivých důkazů a v kapse mám příkaz k prohlídce tohoto domu. Protože však se mnou jednáte upřímně, doufám, že ta akce nebude nutná. Jednou z věcí, kterou jsem tu chtěl najít, byla střelná zbraň ráže dvacet dva, ale tu už mám. Váš bratr ji ztratil při útěku z Hallu, když poznal, že tam na něj čekáme.“

„Tak vy jste věděl, kdo to je?“

„Ovšem. Měl jsem již jeho otisky prstů. Byly na pilce, kterou v Hallu nechal. Jsou také na jeho revolveru. Jeho mercedes viděl můj kolega na příjezdové cestě. Ale to se vás nemusí týkat, pokud mi pravdivě odpovíte na otázku, zda vrahem Charlese Landavilla byl váš bratr?“

Otázka ji tak překvapila, až sebou trhla, ale ovládla se brzy.

„Ano, byl,“ přikývla.

„Měla jste s tím něco společného?“

„Ne. Snažila jsem se mu v tom zabránit. Podle mě to nemělo žádný smysl a vždycky jsem měla pocit, že mstít se po tolika letech, nás jenom přivede do neštěstí.“

„Zabila jste někoho nebo pomáhala někoho zabít?“

„Nikdy.“

„A co vaše jízdy s havranem?“

„Tak vy víte i o tomhle? Ano, havrana máme a přiznávám, že jsem ho měla párkrát s sebou. Chtěl to ode mne bratr.“

„K čemu jste, proboha, potřebovali havrana?“

„Sir Leofric vám to neřekl?“

„Ne. Sám o tom nemá ani tušení.“

„Tak potom na to Landavillové zapomněli. Já sama neznám všechny podrobnosti, ale pokud vím, byla nějaká spojitost mezi havrany a pradávnou popravou De Warina v londýnském Toweru, za kterou byli Landavillové nějak odpovědní. Patrně se při popravě slétli nějakí havrani. V každém případě havrani patřili k tradici naší pomsty. Rodiče nás vychovávali v nenávisti k Landavillům a můj bratr tím byl přímo posedlý. Pro něho to byli samozvanci. Nebyl s ním snadný život. Byl nesmírně pyšný na svoje předky. Měl sako s naším erbem vyšitým na kapsičce.“

„Měl ho na sobě, když zastřelil Charlese Landavilla?“

„Pokud si vzpomínám, tak měl. Proč se ptáte?“

„Protože váš erb byl asi poslední věc, kterou Charles Landaville zahlédl, než zemřel. Zaměnil ale ostruhová kolečka za hvězdy. Proč se váš bratr pokoušel otevřít starou truhlici v Hallu?“

„Domníval se, že v ní je uložen původní dekret krále Jindřicha. Myslel si, že když dekret získá a zničí ho, Landavillové ztratí vlastnické právo na náš majetek. Potom bychom mohli požadovat jeho vrácení, neboť máme listinu od Viléma Dobývatele, která prohlašuje De Wariny za právoplatné vlastníky. Jindřich VII. byl uchvatitel a neměl právo nám nic brát!“

„Vidíte velký rozdíl mezi dobyvatelem a uchvatitelem?“ usmál se smutně Biggles. „V té době králové mohli dělat, co chtěli. Teď mi povězte, koho napadlo střílet na slečnu Mortimoreovou?“

„O tom vůbec nic nevím,“ vyhrkla žena a v jejích očích, upřených na Bigglese, byla otázka. „Někdo na ni vážně vystřelil?“

„Ano. Opravdu o tom nevíte?“

„Ne. Slyším to poprvé.“

„Napadá vás nějaký důvod, proč by ji váš bratr chtěl zabít?“

„Ne. Totiž...“

„Copak?“

„Na něco jsem si vzpomněla. Před nějakým časem jsem se pokoušela bratra přesvědčit, aby skončil s tou strašlivou pomstychtivostí. Řekla jsem mu tehdy, že by se spor snad dal urovnat manželstvím, jako se za dávných časů často stávalo. Prohlásil, že nepřichází v úvahu, abych se vdala za Landavilla, když už pro nic jiného, tak určitě proto, že sir Leofric je víceméně zasnoubený se slečnou Dianou Mortimoreovou.“

„A domníváte se, že se proto rozhodl ji... ehm... odstranit, aby vám tím umožnil sňatek?“

„Hrůza...“ záúpěla žena. „Jiný důvod mě však nenapadá. Nápady mého bratra se nedaly předvídat.“

Rozhodujícím prvkem v jeho životě byla pomsta, neměl v hlavě nic jiného. S jakým osudem teď musím počítat? Můžete mi klidně říci ten nejhorší. Mně už teď na ničem nezáleží. Jsem ráda, že je po všem.“

„Váš osud?“ Biggles se na okamžik odmlčel. „Žalobce by vás mohl obvinít ze spoluviny. Ale tím se nyní nebudeme zabývat. Musíte pochopit, že já v téhle chvíli vyjadřuji jen svůj osobní názor. Konečné rozhodnutí učiní vyšší místa. Já osobně bych se spokojil s tím, jak to je. Zavázete se, že již nikdy proti Landavillovi nic nepodniknete?“

„Beze všeho. Jsem vážně ráda, že věc skončila.“

„Napsala byste prohlášení, v němž podle svého nejlepšího vědomí stručně popíšete, co se tu dělo? Nemusí to být teď, stačí později, a měla byste vědět, že vás k tomu nemohu nutit.“

„Nač to chcete?“

„Jako záruku vaší dobré vůle. Přiložil bych list k hlášení o případu. Není moc pravděpodobné, že by se někdy použilo.“

„Dobře, udělám to.“

„Děkuji vám. Co plánujete pro nejbližší budoucnost?“

„Nic. Neměla jsem čas o tom uvažovat.“

„Dobrá. Až se rozhodnete, co zamýšlíte dělat, dáte mi vědět. Pro tuto chvíli vás musím požádat, abyste tu zůstala, pro případ že by si moji nadřízení přáli, aby proběhlo další šetření.“

„Není pravděpodobné, že bych odjela. Všechno co na světě mám, je zde.“

„Setkala jste se někdy se sirem Leofricem Landavillem?“

„Znám ho jen od vidění. Nikdy jsme spolu nemluvili.“

„Je to příjemný mládenec. Přivítal bych, kdybyste se mu za to, co se tu stalo, omluvila a potvrdila mu, že pokud jde o vás, je minulost mrtvá a odčiněná.“

Zamyslela se. „Myslíte si, že by byl ochoten zapomenout a říci, že to co bylo, bylo?“ zeptala se.

„Jak já ho poznal, tak ano. Není nic pěkného, vláčet s sebou po celý život břemeno nesmiřitelné nenávisti. Jsem ochoten s ním o tom promluvit. Čeká teď venku.“

„Zná celou pravdu?“

„Řekl jsem mu ji dnes ráno.“

„Obviňuje mě z něčeho?“

„Ne. Sotva měl čas o tom přemýšlet.“

„Pak bych vám byla povděčná, kdybyste s ním promluvil. Raději se s ním setkám tváří v tvář nyní, než snášet jeho pohledy pokaždé, kdybychom se potkali. Pokud dál povedu hostinec, nevyhnula bych se tomu.“

„Omluvte mě na okamžik.“

Biggles vyšel k vozu, ve kterém čekal Leo s Bertiem. Obrátil se na mladíka.

„Přišel jsem jako vyjednávač,“ řekl. „Slečna Julie De Warinová uznala všechno, z čeho jsme podezírali jejího bratra. Tvrdí, že příčinou zla byl právě on. Věděla sice, co dělá, ale stavěla se proti tomu a snažila se bratra od jeho vražedných záměrů odvrátit. Přesvědčila mě, že to myslí upřímně. Kdybyste šel za ní, Leo, ráda by se vám omluvila a ujistila vás, že co se týká její osoby, spor skončil.“

„Co mi radíte?“ řekl Leo a poplašeně pohlédl na Bigglese.

„Klidně to přijměte. Lidé s tak starým rodokmenem, jako je váš, si mohou dovolit být velkomyslní. Ostatně za stavu, kdy soupeř je poražen, má být velkorysý každý vítěz. Julie Warrenová je téhle chvíli plná zármutku a lítosti.“

„Co tomu řekne Diana?“

„Jako vaše budoucí žena by měla být laskavá i ona.“

„Dobrá,“ souhlasil Leo, byť trochu zdrženlivě.

Vystoupil z vozu a Biggles ho zavedl do obývacího pokoje, v němž stál a čekal poslední žijící člen rodu De Warinů.

Biggles je vzájemně představil, jako kdyby jejich setkání nijak nepřekračovalo rámec běžných společenských zvyklostí. „K tomuhle mělo dojít již dávno,“ dodal.

„Je mi to líto,“ pronesla prostě Julie. „Víc teď nedokážu říct. Snad jen, že pro mě to všechno skončilo.“

„Také je mi to líto,“ sklonil hlavu Leo.

„Podejte si ruce, ať o tom mohu podat svědectví,“ požádal je Biggles. „Pokud se někdy v budoucnosti potkáte, můžete se jeden druhému podívat do očí, jak se sluší u každého, kdo má právo nosit starý rodový erb. To zatím stačí. Není třeba prodlužovat chvíli, která vás oba jistě přivádí do rozpaků.“

Biggles uchopil Lea za paži a odvedl ho zpět k vozu. Nastoupili bez jediného slova a auto se rozjelo.

„Zastihl jste Dianu?“ zeptal se po chvíli Biggles.

„Ano. Přijede ke mně domů.“

„Skvělé,“ prohlásil Biggles a v očích mu zajiskřilo. „Kdypak se budete ženit?“

„O tom si právě promluvíme.“

„To znamená, že už nebudete potřebovat žádnou mou radu,“ usmál se Biggles. „O ty se teď postará Diana. My si pospíšíme zpátky do Scotland Yardu, kde asi dostanu rákoskou přes dlaň, za překročení úřední pravomoci.“

„Jemináčku, máš pravdu,“ zasmál se Bertie. „Jestlipak víš, že to je poprvé, kdy ses dopustil dohazovačství? Nikdy bych si to o tobě nemyslel, starouši?“

„Dohazovačství není zločin,“ řekl vesele Biggles. „A mám také polehčující okolnost. Když jsem tehdy káral Leofrice Landavilla za nekázeň při létání, nemohlo mě napadnout, že jednou bude shánět dohazovače.“

Pokračoval v jízdě a začal si tiše pohvizdovat.

OBSAH

Předmluva

Návštěva u Bigglese

Kletba a vraždy

Smrt staršího bratra

Tak přece jen vražda!

Stará dubová truhla

Hlas havrana

Zvědavá dáma

V temném chrámu svítá...

Pod vývěsním štítem Ostruh

Výstřel na dívku

Bouře a vichřice

Biggles vysvětluje

Smrt přináší usmíření

WILLIAM EARL JOHNS

BIGGLES CHYSTÁ PAST

z anglického originálu BIGGLES SETS A TRAP

Edice Hrdinové vzdušných bitev 54

Obálka Petr Barč s použitím motivu Zdeňka Buriana

Ilustrace v textu Stead

Překlad Oldřich Vidlák

Jazyková úprava překladu Mikuláš Moravec

®

Toužimský & Moravec

Pod lázní 12, 140 00 Praha 4

V roce 2001 vyšlo jako

732. (162.) publikace nakladatelství

Vytiskly Těšínské papírny, spol. s r. o., Český Těšín,
Bezručova 212/17, 737 01

ISBN 80-7264-036-4